

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

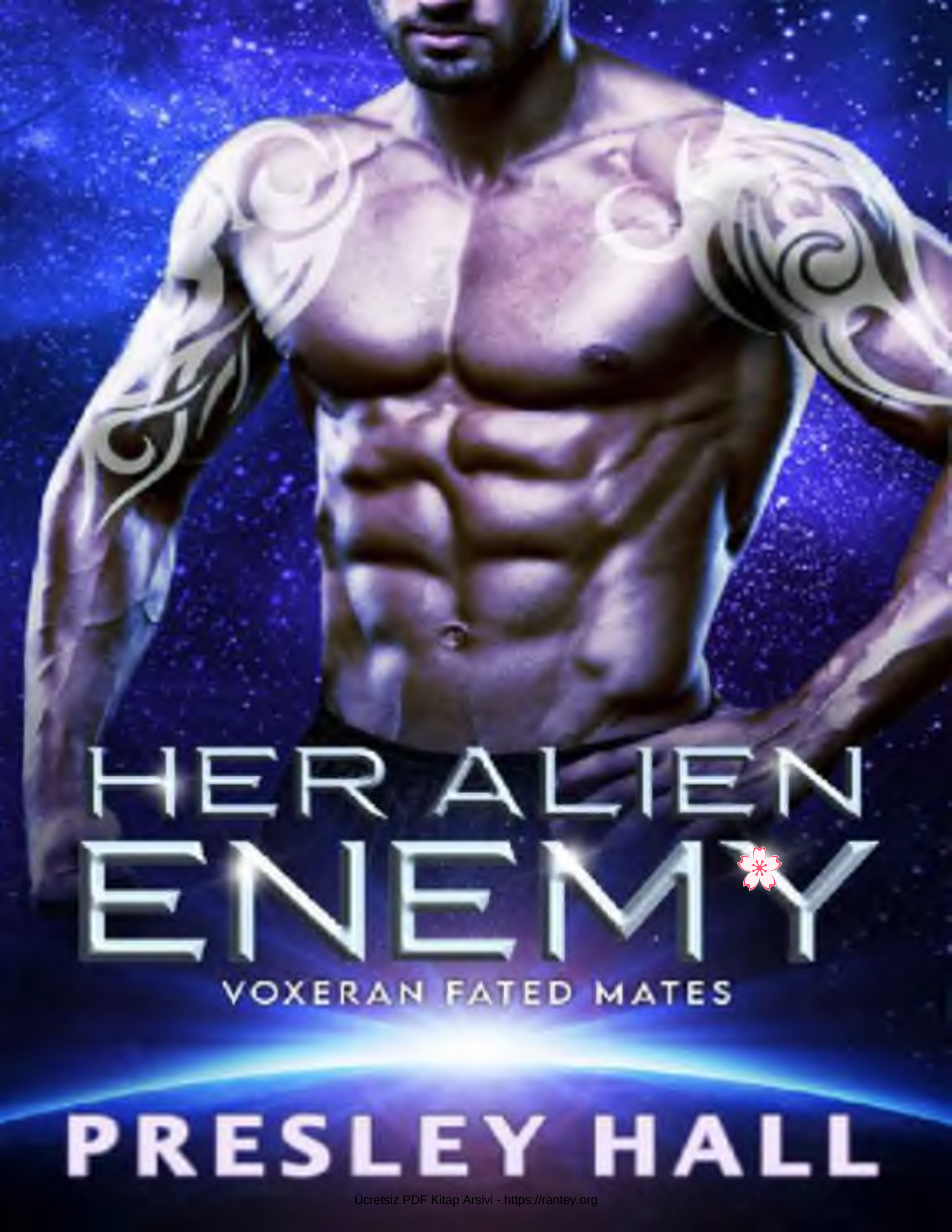
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

HER ALIEN ENEMY

VOXERAN FATED MATES

PRESLEY HALL

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ONUN YABANCI DÜŞMANI

Voxeran Kader Arkadaşları #8

PRESLEY HALL

Telif hakkı © 2021 Presley Hall

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle ya da gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

İçindekiler

İletişim

1. [Ivy.](#)
2. [Kardax](#)
3. [Ivy.](#)
4. [Ivy.](#)
5. [Kardax](#)
6. [Ivy.](#)
7. [Kardax](#)
8. [Ivy.](#)
9. [Kardax](#)
10. [Ivy.](#)
11. [Ivy.](#)
12. [Kardax](#)
13. [Ivy.](#)
14. [Kardax](#)
15. [Ivy.](#)
16. [Ivy.](#)
17. [Kardax](#)
18. [Ivy.](#)
19. [Kardax](#)
20. [Ivy.](#)
21. [Kardax](#)
22. [Ivy.](#)
23. [Kardax](#)
24. [Ivy.](#)
25. [Kardax](#)
26. [Ivy.](#)
27. [Kardax](#)
28. [Ivy.](#)

29. [Kardax](#)

[Epilog](#) —

[Presley Hall'un diğer eserleri](#)

İletişim

En son yayınlarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Kalixian Savaşçılarının Kader Eşleri Serisi

[Claimed - Kitap 1](#)
[Calınmış - Kitap 2](#)
[Kurtarılmış - Kitap 3](#)
[Bağlı - Kitap 4](#)
[Kırık - Kitap 5](#)
[Tüketilmiş - Kitap 6](#)
[Hasarlı - Kitap 7](#)
[Cezbedilmiş - Kitap 8](#)
[Evcilleştirilmiş - Kitap 9](#)
[Takip Edilen - Kitap 10](#)
[Possessed - Kitap 11](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi

[Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
[Onun Uzaylı Kurtarıcısı -
Kitap 2 Onun Uzaylı](#)
[Canavarı - Kitap 3 Onun](#)
[Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)
[Onun Uzaylı Haydutu - Kitap](#)
[5 Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
[Kitap 6 Onun Uzaylı Asi -](#)
[Kitap 7 Onun Uzaylı](#)
[Düşmanı - Kitap 8](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Ivy

Büyüdüğüm Arizona çölünden daha sıcak *bir* yer olabileceğini ASLA DÜŞÜNMEMİŞTİM, ama Vox çölleri o yere rakip olabilecek kadar sıcak.

Bu gezegene geldiğimizden beri yaklaşık bir haftadır geçici evimiz olarak kullandığımız mağaradan çıkarken, bir elimle gözlerimi gölgeliyorum ve kumlu arazinin uzağına bakıyorum. Diğer kadınlarla birlikte, buradaki birkaç yerde yetişen bitkileri ve ekşi meyveleri toplamaktan yeni döndük ve ben ince bir ter tabakasıyla kaplıyım. Kum vücudumun her yerine yapışmış, kendimi her yerim kumlu hissediyorum.

Tanrım, banyo yapmak için her şeyi verirdim, diye düşünüyorum ve bu düşünceyle hafifçe iç çekiyorum.

Bu kumların içindeki en yakın su kaynağı oldukça uzaktaydı ve bu sıcakta tekrar yürümek istemiyordum, bu yüzden akşamüstü hava serinleyene kadar beklemem gerekecekti.

İyi tarafı, burada Nuthora'da olduğu kadar bizi öldürmek ve yemek isteyen yaratıklar yok, hapishane gezegenindeki bitki örtüsünden bahsetmiyorum bile, o da en az onlar kadar ölümcül. Vox'un çölü kavurucu sıcak olabilir, ama bazı yönlerden Arizona'dan bile daha uysal görünüyor. Tanrıya şükür, burada çingiraklı yılanlar ya da yan yılanlar yok.

Yine de burası oldukça çorak ve Voxeran isyancıları başkenti geri almak için harekete geçmeden önce burada ne kadar dayanabileceğimizi merak ediyorum. Mağaramızın çevresinde uzanan çölün çoğu kumdan ibaret ve eteklerine ve bitkilerin yetişebildiği küçük alanlara ulaşmak için bu kumları geçmemiz gerekiyor. Et bile kıt. Savaşçılar dün dışarı çıkıp bir iki gün yetecek kadar av hayvanı öldürdüler, ama zaten burada olan isyancılar, Voxeran savaşçıları ve Nuthora'dan yeni gelen insan kadınlarla birlikte grubumuz oldukça büyüdü.

"Ormanı özletiyor, değil mi?" diye şaka yapıyorum, kavurucu güneşten kaçmak için büyük mağaranın derinliklerine giren diğerlerine omzumun üzerinden bakarak.

"Ugh. Hayır, tabii ki hayır. *Hiçbir şey* o yeri özlememi sağlayamaz." Raina yüzünü buruşturur ve hepimizi güldürür.

"Orada hayatta kaldık. Burada da hayatta kalacağız. Gerçekten çok uyumlu hale geldik," diyor Felicity gülerek yanıma gelip, elini geçici eteğine silerek. "Dünya'dayken Mojave'yi bir kez ziyaret etmiştim, ama burası çok vahşi."

Uzaktaki tepelere ve dağlara, değişen kum tepelerinin ötesine bakıyor. Daha uzakta kum oluşumları var, bunlardan bazıları Droth'un bize *claken* adını verdiği ölümcül bir kertenkele benzeri yaratığın yuvası.

Clakenler uzun mesafelerden tükürebilirler ve asidik tükürükleri derinizi delip geçecek kadar yakıcıdır. Ayrıca, kanat açıklığı dört metre olan ve jilet gibi keskin gagası olan bir kuş da vardır. Bu kuş genellikle leşle beslenir, ama bulursa canlı avı da seve seve yer. Ve bu korkunç yaratık, buradaki en üstün avcı bile değil. Bu unvan, ölümcül boynuzları ve *iki* sıra sivri dişi olduğu söylenen büyük, tüylü bir canavara ait. Henüz bunlardan birini görmedim — ve görmek de istemiyorum — ama geceleri sürüler halinde hırıldadıklarını duydum.

İçimden alaycı bir kakhaha attım. Tamam, burada bizi öldürmeye çalışan şeyler Nuthora'dakinden daha *az*, ama hiç yok değil.

"Uzay gemisinden ormana, oradan çöle," diyor Sadie, Elizabeth'le birlikte bize katılırken, üzgün bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Sadece ilerlemeye devam etmeliyiz, elimizden gelenin en iyisini yapmalıyız. Ama umarım yakında hepimizin gerçek bir evi olur."

"Aynen öyle." Elizabeth, dudaklarını büzerek uzun bir nefes verir, eli oldukça şişmiş karnına bastırılmıştır.

Her an doğurabilir. Nuthora'dan buraya gelirken herkes onun için endişelenmişti, ancak yine de o ölümcül hapisane gezegeninde doğurmaktansa gemide doğurması daha iyi olurdu. Ama sonunda, bebeği biraz daha beklemeyi tercih etti, sanki Vox'ta doğmak istiyormuş gibi.

Doğum yapmak üzere gibi görünüyor ve sessizce inlediğinde, hepimiz endişeyle ona dönüp bakıyoruz.

"Axen'i çağırayım mı?" diye soruyor Sadie, hafif çilli burnunu kırıstırarak kaşlarını çatıyor. O, Dünya'da bir film ve televizyon oyuncusuydu ve aylardır zorlu koşullarda yaşıyor olsak da, hala bir film yıldızı gibi görünüyor,

her koşulda muhteşem. Kendi hamileliği artık çok belirgin ve diğer birkaç kadın da hamile olduklarını göstermeye başlıyor.

Elizabeth başını sallar. "Hayır. Kasılma değildi. Ben iyiyim, onu rahatsız etmenize gerek yok."

"Emin misin?" Bu sefer Felicity konuşur ve kahverengi gözlerini kısarak Elizabeth'in koluna dokunur. "Biraz kızarmış görünüyorsun."

"Hey, kim doktor burada?" Elizabeth şakayla sorar. "Söz veriyorum, ben iyiyim bayanlar. Sadece hava sıcak ve normalden çok daha fazla ağırlık taşıyorum."

"O zaman otur," diye ısrar eder Sadie. "Sana su getireyim."

Elizabeth isteksizce itaat eder ve mağaranın derinliklerine doğru yönelirken, hepimiz onunla birlikte gideriz, endişeli anne tavuklar gibi etrafında toplanırız. Mağaranın bir duvarının yanındaki taş çıkıntısının üzerine oturur ve bunu yaparken hafif bir inilti çıkarır. Felicity ile birlikte onun yanında durmaktan kendimi alamıyorum, ikimiz de, onun itirazlarına rağmen, gerçek bir sıkıntı belirtisi görür görmez koşup Axen'i çağırmaya hazırız.

"Sakin olmalısın," diyorum ona nazikçe. "Gemideki revirde doğum yapmak, şehirdeki bir hastanede veya daha iyi bir sağlık kuruluşunda doğum yapmaktan yeterince zor olacak. Acele etmek ya da herhangi bir komplikasyon yaşamak istemezsin."

Elizabeth bana hüznü bir gülümsemeyle karşılık verir ve açık kahverengi saçlarını omzunun üzerinden atar. "Haklısın," der, başını mağaranın kaya duvarına yaslayıp uzun bir nefes alır. "Doğru, doktorlar gerçekten en kötü hastalar."

Karnına bakıyorum. "Belki de küçük dostumuz Droth ve diğerleri şehri geri alana kadar dayanır."

Elizabeth gülüyor. "Ne güzel olurdu, değil mi? Ama pek olası değil. Her ne kadar bu işin bir parçası olmak istesem de, dinlenmem gerekiyor. Sanırım isyanı diğerlerine bırakmak zorunda kalacağım." Sesi yarı şakacı, ama diğer kadınlara bakarken bakışları ciddileşiyor. "En azından çoğunuza, gerekirse yardımcı olabilecek tıbbi beceriler öğrettim. Ama savaş ve yaralanmalar kötüye giderse, ne olursa olsun yardım etmek için orada olacağım."

Bunun doğru olduğuna hiç şüphem yok. Elizabeth inatçıdır ve Axen'in bile onu olayların ortasından uzak tutmasının zor olacağını biliyorum. Ama ona yardım etme konusunda bize çok şey öğretti ve umarım isyan o kadar şiddetli ve kanlı olmaz da acil durum ve travma bakımı konusunda eğitilmiş bir doktora ihtiyaç duymayız.

"Anladık," diyorum ona, kendinden emin bir şekilde gülümseyerek. "Her şey yoluna girecek. Sen kendine ve küçüğe bakmaya odaklan."

Bir hareket dikkatimi çeker ve mağaranın diğer tarafında birkaç Voxeran'ın toplandığını görürüm. Droth, Ren, Kaide ve diğer bazı savaşçılar başlarını bir araya getirmiş, ciddi bir şekilde konuşuyorlar.

"Planlama toplantısı olmalı," diyor Felicity. "Onlara katılalım mı?"

Başımı sallıyorum. "Evet. Gidelim. Ne tür bir strateji geliştirdiklerini merak ediyorum."

Elizabeth, Sadie'nin bulduğu su ve kurutulmuş etle rahatça yerleştikten sonra, Felicity, Sadie ve ben, diğer birkaç kadınla birlikte toplantıya katılmak için ayrılıyoruz.

Uzaklaşırken, hiçbirimiz onu çağırmamış olmasına rağmen Axen'in Elizabeth'e doğru büyük adımlarla yürüdüğünü fark ettim. Ona ulaştığında ona nazıkçe bir öpücük verdi, ona eğildi ve birçok erkeğin eşlerine yaptığı gibi onunla ilgilenmeye başladı.

Toplantıya katılırken ikisini göz ucuyla izlerken, *onun bunu bildiğini* anladım. Eşi sıkıntıda olduğunda, biz ona söylemeden onu teselli etmeye geldi.

Bana bu kadar bağlı olan birinin olması nasıl bir his olurdu acaba diye merak etmeden edemiyorum. Tamamen sevilme ve değer verilme. Onların seni terk edeceğinden veya senden ayrılacağından asla korkmamak ve yanlış kişiyi seçip seçmediğini asla merak etmemek.

Droth'un çağırdığı planlama toplantısı için toplanan insanların oluşturduğu dağınık çemberde yerimi alırken, o tuhaf *özlem* duygusu hala içimde. Bu biraz dağınık bir grup; biz insan kadınlar, biz geldiğimizde mağarada kamp kurmuş olan isyancılar ve buraya bizimle birlikte gelen Voxeran savaşçılarından oluşuyor.

"Sürgüne gönderildiğimizden beri, Drokar halkı arasında isyanın en ufak bir belirtisini bile ortadan kaldırmak için elinden gelen her şeyi yaptı," diyor Droth ciddi bir ses tonuyla. Geldiğimizde bizi karşılayan, benim pek tanımadığım bazı Voxeralıları gözleriyle tarıyor. "Davamıza sadık kalan hepinize minnettarım, ama sayımız Drokar'ı açık bir savaşta yenmek için asla yeterli olmayacak. Son denememizde olduğu gibi, bu savaşta da gizlilik ve sürpriz en iyi müttefiklerimiz olacak."

"Elimizde ne tür istihbarat var?" diye sorar Jaro, kaslı kollarını göğsünde kavuşturarak.

Diğerleri gibi o da bir Voxeran olmasına rağmen, hikayesi onlardan biraz farklı. Gençken bir köle tüccarı tarafından kaçırılmış ve tamamen farklı bir dizi olayın sonucunda Nuthora'ya gelmiş. Vox hakkında pek bir şey hatırlamadığını sanıyorum, bu da bizim insan kadınlar gibi, buradaki durumu ve karşı karşıya olduğumuz şeyi daha iyi anlamaya çalışarak arayı kapatmaya çalıştığı anlamına geliyor.

"Bu toplantıyı bunu tartışmak için topladım," diye cevaplar Droth, onaylayarak çenesini eğerek. "Hala doldurulması gereken detaylar var, ama bizim tarafımızdaki herkesin aynı bilgilere sahip olduğundan emin olmak istedim. İşte. Size göstereyim."

Mağarada teknoloji sınırlıdır, ama Droth, başkentin ve sarayın yerleşim planını ve yüklenen haritaları göstermek için kullandığı küçük bir hologramı açar. Ayrıca, isyanda savaşanların Asicar başkentinde mücadele etmek zorunda kalacakları ana hedefleri de gösterir.

Holo, görüntüleri gezerken parıldıyor ve önce amcası Drokar'ın resmini göstererek, gaspçı kralı iyice görmemizi sağlıyor. Ardından, Drokar'ın en güçlü muhafızlarından ikisinin, ona en yakın olan ve ordusunun geri kalanını komuta edenlerin yanı sıra, en güçlü destekçileri olan ve emrinde adamları da olabilecek şehirdeki bazı soyluların resimlerini gösteriyor.

Son görüntüye geçtiğinde Droth'un yüzü gerilir.

"Bu Kardax," diyor sıkı bir sesle, resim parıldayarak ekrana gelirken çenesindeki kaslar seğiriyor. "Kardeşim."

Holograma bakıyorum, ön kollarımdaki tüyler diken diken olurken, tüylerim diken diken oluyor.

Kardax beklediğimden daha yakışıklı. Droth'a benziyor — aile benzerliği açıkça görülüyor — ama yüzü daha keskin, daha köşeli. Tüm Voxeranlar gibi, inci mavisini var, omuzlarında ve kollarında kıvrılan ve dalgalanan beyaz izler var. Kardeşi gibi mavi gözleri var, ama daha açık, kobalt mavisinden daha soluk, ve arkaya bağlanmış uzun siyah saçları var, bu da onu daha tehlikeli, güzel, korkutucu ve muhteşem gösteriyor. Tüm savaşçılar heybetli, ama onda özellikle dikkat çekici bir şey var.

Droth hala konuşuyor. Kardax'ın görüntüsünden gözlerimi ayırırken ona hızlıca bir bakış atıyorum ve ifadesinin beklediğimden daha duygusuz olduğunu görüyorum. Bize göstermiyor olsa da, kardeşi hakkında konuşmanın onu ne kadar etkilediğini biliyorum. Herkes, bu dünyaya yeni gelenler bile, Kardax'ın Droth'a ihanet ettiğini artık biliyor. Drokar'ın babalarının ölümünün ardından tahtı ele geçirmesinin ardından Droth'un amcalarına karşı isyan planını ifşa eden kişi oydu.

, Kardax'ın Droth'a ihanet ettiğini artık biliyoruz. Babalarının ölümünün ardından Drokar tahtı ele geçirdiğinde, Droth'un amcalarına karşı isyan planını ifşa eden Droth'tu.

Voxeran savaşçıların, sonunda ölecekleri tahmin edilen Nuthora'ya gönderilmesinin tek nedeni Kardax'tır. Kendi kardeşini ve kardeşinin adamlarını o cehennem gibi gezegene sürgüne göndermiştir.

Ve Droth, Drokar'ı tahttan indirmek için harekete geçtiğinde onunla yüzleşmek zorunda kalacak.

Bu onun için kolay olmayacaktır.

Kardax ne yapmış olursa olsun, o hala Droth'un kardeşi. Böylesine korkunç bir ihanet, Droth'un kalbini her gün acıtıyor olmalı. Aile sevgisinin ne kadar derin olduğunu, seni kullanıp incitseler bile, ve ondan vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu herkes kadar iyi biliyorum.

Görüntü kaybolur, hologram tekrar şehrin planına döner ve prens toplantıya devam eder. Kardax'ı düşünmekten vazgeçip, onun söylediklerine odaklanmaya çalışırım. Ama onun yakışıklı yüzü ve onun altında yatan ihanetçi ruhu zihnimde kalır, hafızama kazınır.

"Sürgün edilenler kalan isyancılara yeniden katıldığından, artık daha büyük bir gücümüz var," diyor Droth, gruba bakarak. "Terran kadınlarından birkaçı da savaşmak için gönüllü oldu. Diğerleri ise erzak ve tıbbi bakım konusunda yardımcı olacak."

Gözümün ucuyla Ren'in Felicity'ye baktığını görüyorum, yüzünde gurur parıldıyor. Aynı gurur duygusu benim de göğsümde parlıyor ve gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

İkisi, Vox'a geri dönmemizin tek nedeni ve Felicity, Nuthora'dan fark edilmeden kaçmamızı sağlayan görevin büyük bir parçasıydı. Voxeranlar arasında, biz kadınların da onlar kadar yetenekli olduğumuz konusunda artık hiçbir şüphe yok. Grubun değerli bir parçası olduğumuz konusunda da.

"Ama yine de dikkatli olmalıyız," diye devam ediyor Droth. "Kuvvetle kazanmak için yeterli savaşçımız yok. Buradaki çoğumuz savaşmaya alışkın, biliyorum, ama bu isyanı kazanmak için kas gücünden çok stratejiye odaklanmamız gerekecek." Bir süre durup, hologram görüntüsünü sarayın planına geri çeviriyor. "İstihbaratımız, başarısız isyanın ardından Drokar'ın savaş ve patlamalarla tahrip olan sarayın bazı bölümlerini yeniden inşa ettiğini bildirdi. O zamandan beri güvenliği sıkılaştırdı elbette ve bu görüntüler gireceğimiz yeri iyi bir şekilde yansıtıyor olsa da, mükemmel değiller

mükemmel değiller. Sarayı çok iyi tanırdım, ama oradan ayrıldığımdan beri çok şey değişmiş."

"Bölgeyi daha iyi tanımak için bir keşif görevi yapmamız gerekiyor," diyor Ren, Droth hologramı kapatırken. "Oraya gidip durumu inceleyecek, ortama uyum sağlayıp nelerin değiştiğini görebilecek ve sonra rapor verebilecek küçük bir gönüllü ekibe ihtiyacımız var."

"Bu tehlikeli olacak," diye ekliyor Droth. "*Çok* tehlikeli, bu yüzden gönüllüler arıyorum, ekibe kimseyi atamıyorum. Drokar tahta çıktığından beri bir isyanı bastırdı, ama isyancıların tamamen ortadan kaldırılmadığının farkında. Muhafızları ve kendisine sadık olanlar, olağan dışı bir şey veya bir sorun olduğuna dair işaretler olup olmadığını izleyecekler. Yakalanmanın cezası ise... Evet, tahmin edebilirsiniz."

Söylediği her şeye, riskler ve tehlikelerle ilgili uyarılarına rağmen, konuşmasını bitirir bitirmez elim havaya kalkıyor. Adımı listeye eklemek için seslendiğimde adrenalın dalgası içimi kaplıyor ve bunu yaptığım için biraz şaşıyorum. Ben casus değilim ve hiç de sessiz, gizli bir tip olmadım.

Ama tek düşünebildiğim, bu tür görevlere çıkmış diğer kadınlar. Bilinmeyene atlayan, kendilerini tehlikeye atan ve bu yolda hayat arkadaşlarını bulan kadınlar.

Her şeyi riske attılar... ve aşkı buldular.

Sıradan bir aşk da değil.

Gerçek, kalıcı, sonsuza dek sürecek bir aşk. Güvenebilecekleri ve kendilerini güvende hissedebilecekleri bir aşk.

O kadınlar gibi Voxerans'a kendimi kanıtlamak istiyorum. Bir şeylerin parçası olduğumu hissetmek istiyorum. Artık bu savaşçıların gezegeninde yaşıyoruz. Onların dünyasının bir parçasıyız. Kendimi buna layık hissettirecek bir şey yapmak istiyorum.

Ve bu süreçte eşimle tanışırsam? Eh,

bunu da hiç fena bulmazdım.

Kardax

soğuk, kristal berraklığında su.

Bazı yerlerde değeri bilinmeyen bir şey, eminim. Ama burada, Vox'ta, kimse bunu hafife almıyor. Ben bile.

Sarayın ortasında bulunan devasa havuzda yüzmek, sabahları güne başlamayı en sevdiğim yoldur ve bunu hiçbir gün kaçırmamak için elimden geleni yaparım. Berrak suda süzölmek, suyun başımı ve vücudumu yıkadığını hissetmek, suya dalmak ve tekrar yüzeye çıkmak bana huzur veriyor. Zihnimi sakinleştiriyor, günün geri kalanında uğraşmam gereken tüm endişeleri ve kaygıları bir anlığına da olsa uzaklaştırıyor.

Havuzun uzunluğunu tekrar yüzerek, kaslarımı gerip esneterek suda yolumu açıyorum. Sonunda, havuzun ucuna çıkıp, çıplak vücudumdan damlayan suyla karo zemine adım atıyorum. Hemen bir hizmetçi beliriyor, saygıyla başını eğerek bana kurulamak için büyük, yumuşak bir bez uzatıyor.

Vücudumu kurularken havuza üzülmek bakıyorum, keşke daha uzun kalabilseydim diyorum. Suyu her zaman sevmişimdir, annem de bununla sık sık dalga geçirdi. Sonsuz kumlarla çevrili bir çöl gezegeninde yaşadığımızı düşünürsek, bunu tatlı bir şekilde eğlenceli bulurdu.

Ama Vox'ta suyun kıt olmasına rağmen, suda kendimi hep evimde hissetmişimdir. Saraydaki uzun, pırıl pırıl havuz bir lüks, bu günlerde kendime izin verdiğim birkaç şeyden biri.

Annemin, havuzun kenarında otururken, ben çocukken havuzda su sıçrattırken, gülerek geriye attığı güzel yüzünün geçici bir anısı var. Ama bu düşünceyi, geldiği kadar çabuk uzaklaştırıyorum. Eskiden olanlara takılmanın bir anlamı yok; eskiden sahip olduğum aileyi düşünmenin veya özlemenin bir anlamı yok.

Artık bunların hepsi geride kaldı ve değiştirilemez.

Kurulanıp giyindikten sonra, başka bir şey düşünmeden odadan çıkıyorum, zihnim artık tamamen önümdeki güne odaklanmış durumda. Sarayda ilerlerken, koridorlardaki hizmetçiler bana yol açmak için kenara çekiliyorlar ve taht odasına doğru ilerlerken alçakgönüllülikle eğiliyorlar.

Amcam Drokar gibi başkalarının saygısından asla gurur duymadım, bunu sadece doğal bir düzen olarak kabul ettim. Ama Drokar'ın başkalarının korkusundan ve itaatinden zevk alması bana hiç uymadı.

Yine de, o artık kral ve ona hizmet etmek benim görevim.

Taht odasına girerken eğiliyorum ve selamlanana kadar başımı kaldırmıyorum.
"Kardax."

Drokar beni selamlarken derin ve boğuk bir sesle konuşur. Saçları benimkinden daha kısadır ama aynı derecede koyudur ve başını, konumunun bir göstergesi olan altın bir taç süslemektedir. Koltuğuna yaslanır, işlemeli peştamalı bacaklarının üzerine serer.

Zamanla amcamın yumuşadığını fark etmeden edemiyorum. Artık tahtta oturduğu için, kendini bir savaşçının formunda tutmaya gerek duymuyor gibi görünüyor. Savaşmayı başkalarına bırakıyor, bu bizim tarzımız olmamıştı ama *Drokar'ın* tarzı bu gibi görünüyor.

Tanrılar. Benim neyim var böyle?

Kafamı hafifçe sallayarak zihnimi boşaltmaya çalışıyorum. Bu tür şeylerden rahatsız olmak ya da hatta farkına varmak benim tarzım değil. Ele almamız gereken daha önemli konular var, bunlardan bazılarını bugün tartışmamız gerekiyor.

"Krallığımızın dış sınırlarında bir kum fırtınası olduğu haberini aldım," diyor Drokar, bana bakarak. "Bununla tamamen ilgilendiğine eminim."

"Evet, kralım." Başımı sallıyorum. "O bölgedeki köylerde önemli hasar var, bu yüzden kurtarma ve yeniden inşa çalışmalarına yardımcı olmak için ekipler göndermemiz gerekecek..."

Drokar elini salladı. "Dediğim gibi, eminim bu konuyu halletmişsinizdir. Peki ya geçen hafta pazardaki hayvanlarla ilgili olay? Pazardaki satıcılardan biri *bana* gelip adil bir şekilde tazmin edilmediğinden şikayet etti. Bu tür düşük seviyeli şikayetleri sana devretmen gerektiğini açıkça belirtmiştim sanıyordum."

"Özür dilerim, kralım," derim çabucak, sinirimi gizleyerek. "Gelecekte önemsiz konularla sizi rahatsız etmemesini sağlayacağım."

"Kum fırtınası ve etkilerini de başkalarına devretmeni tercih ederim," diyor Drokar sinirli bir şekilde. "Her şeyden önce isyancıların durumunu izlemeni istiyorum, Kardax. Droth'un destekçilerinin sayısı son zamanlarda azaldı, ama tamamen ortadan kaldırılmadılar. Bu isyanın bastırılması çok önemli."

"Anlıyorum, kralım."

"Anladın mı?" Drokar gözlerini kısar. "Çünkü bu sabah diğer, daha az önemli konular hakkında çok şey duydum, ama isyancıların yeniden toplanmasını önlemek için ne yapmayı planladığın hakkında çok az şey duydum."

"Durumu değerlendireceğim," diye temin ederim. "Halkımızın ve gezegenimizin istikrarının devamı için isyanın akıllıca olmadığını biliyorum. Halk, kralının iyi yönetiminin devam edeceğine güvenebilmeli."

"Elbette." Drokar geriye yaslanır, ifadesi biraz yumuşar. "Bu isyancılar nankör, küstah tiplerden başka bir şey değil ve ortadan kaldırılıp ibretlik hale getirilmeliler. Halkın sürekli kargaşaya tanık olması iyi bir şey değil. Tahtın tehdit edilmesi, tüm Vox'un iyiliğinin tehdit edilmesi demektir."

"Kesinlikle katılıyorum." Amcama sıkı bir gülümsemeyle saygıyla başımı eğiyorum. "Başka bir şey yoksa, kralım, bu meselelerle ilgileneceğim."

Ve benim ilgimi gerektiren diğerleri, diye düşündüm içimden, ama bunu yüksek sesle söylemedim.

Drokar'a tekrar selam verip taht odasından çıkarken, düşüncelerim hemen günün daha önemli meselelerine yöneldi. Köylerin kum fırtınasından kurtulmasına yardım etmek için kurtarma ekiplerini göndermem, kaçan hayvanlarla ilgili sorunları halletmem ve dün dikkatimi çeken arazi anlaşmazlığını çözmem gerekiyor. Ayrıca, diğer gezegenlerden gelen ve görüşmem gereken sayısız delege ve talepleri veya dilekçeleri olan vatandaşlar da var.

Her gün ikincisi için zaman ayırmaya çalışıyorum. Başkentimizde ve dışında yaşayan Voxerans'ın seslerinin duyulmasını sağlamak benim için önemli; Drokar duymazsa, ben duyarım.

Elbette isyan bir endişe kaynağı. Ama Drokar haklıydı, isyanın ruhu sönüyor. Halk, büyük ölçüde amcamın yönetimine alışıyor ve onun tahta geçme hakkına dair şüphelerin olduğu zamanlar, belirsiz bir anı olarak geride kalıyor. Drokar, geri kalan isyancılar konusunda endişeli olsa da, ben onların bir tehdit oluşturduğuna pek inanmıyorum. Halkın kalbini ve zihnini kaybetmiş olmaları ve bu olmadan isyanın sonu gelmiş demektir.

Yine de, bir konuda ona katılıyorum.

Droth ve isyanını destekleyen herkes ortadan kaldırılıp cezalandırılana kadar tatmin olmayacağım.

Ivy

TOPLANTIYI TAKİBEN, küçük bir gönüllü grubu mağaradan ayrılıp görevimize doğru yola çıktı.

Voxerans'ın "speeder" olarak adlandırdığı birkaç araç, mağara girişinin yakınındaki büyük bir kaya çıkıntısının arkasında bizi bekliyor. Onları kullanarak çölü geçip başkent Asicar'a ulaşacağız.

Planımız, fark edilmeden Asicar'a olabildiğince yaklaşmak ve sonra speeders'ları biraz uzakta saklayarak, geri kalan yolu gizlice yürüyerek gitmek.

Kumda yürüyerek geçeceğimiz bu yolculuk pek içime sinmiyor, ama önemli değil. Bu yeni görev için duyduğum heyecan her şeyi gölgede bırakıyor. Nuthora'daki küçük köyde haftalarca, aylarca yaşadıktan, oradan ayrıldıktan sonra diğerleriyle birlikte ormanı geçip buraya vardık. Artık büyük bir şeyin parçası olma sırası bende.

Kalbim o kadar hızlı atıyor ki boğazımda hissedebiliyorum, ama diğerleri kadar sert ve cesur olabileceğimi kanıtlama fırsatına hazırım.

Droth, ayrılmadan önce sorumluluklarımızı bize tekrar özetledi. Görevimiz keşif yapmak, şehre sızıp ortama karışmak, ardından sarayı ve çevresini inceleyerek yerleşim planı ve güvenlik seviyesi hakkında güncel bilgiler sağlamak. Vox'ta tanıştığımız isyancılar, Drokar tarafından yakalanıp öldürülmek için uzun süredir bu mağaralarda saklanıyorlar, bu yüzden Asicar hakkında da en güncel bilgilere sahip değiller.

Umudumuz, bizim tarafımızdaki herkesin fark edilmeden şehre sızmasının bir yolunu bulmak ve zamanı geldiğinde Drokar'ı alt etmek için bir saldırı düzenlemek.

"Her speeder'a iki kişi bineceğiz," diyor Halaxus adında bir Voxeran. O, Droth'un yokluğunda isyancı grubu yöneten adamlardan biri ve keşif ekibimizin gayri resmi lideri haline geldi. Gülümsüyor ve tüm Voxeranların sahip olduğu hafifçe uzamış köpek dişlerini gösteriyor. "Bu şeyleri sürmeye yeniyseniz, sürmeye alışkın biriyle eşleşin."

Onun bu sözlerine minnettar olarak gülümserim. Gerekirse speeder motosikletleri kullanmayı öğrenebileceğime eminim, ama bu işi daha iyi bilen birinin kontrolü ele almasına itirazım yok.

Strome bana bakıp çenesini en yakın motosiklete doğru salladı. "Bana güveniyor musun?"

Cevabımı düşünüyormuş gibi yapıp burnumu kırıştırıyorum. Strome, tanıdığım tüm Voxeranslar arasında en flörtöz olanlardan biri ve bir süreliğine aramızda bir bağ oluşabileceğini düşündüm. Artık bunun olmayacağından eminim, ama yine de onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. O, her zaman gülmeye hazır, seksi bir ağabey gibi.

"Bilmiyorum." Grubumuzun diğer üyeleri çiftler halinde bisikletlerine binip yola çıkarken, ben dudağımı ısıyorum. "Bu hız araçlarından birine binmeyi ne kadar oldu?"

Omuzlarını silkiyor. "Önemli değil. Bu, nasıl yapılacağını unutabileceğin türden bir şey değil."

Bu beni güldürdü, başımı salladım ve arkasındaki motosiklete tırmandım. Onun motoru çalıştırdığında gürültüyle çalışmaya başlayacağını bekliyorum, ama bunun yerine, neredeyse sessiz, sadece bacaklarımın arasında hafifçe titriyor.

"Hazır mısın?" diye sorar Strome, başını çevirip bana bakar.

Kollarımı beline doladım, kalbim güm güm atarken sıkıca sarıldım. "Evet. Hazırım."

Motoru çalıştırır ve kayalıkların arkasından hızla çıkarız, grubumuzun geri kalanı da bizi takip eder.

Şehre giden yol olaysız ama yine de heyecan verici. Tanımadığım bir motosikletle kum tepelerini hızla geçerken kendimi bir film karakteri gibi hissediyorum. Rüzgar kızıl saçlarımı savuruyor, yüzüme dolanıyor ve saçlarımı tutmak için kullandığım deri bağcığı çözüyor.

Aslında görülecek pek bir şey yok, sadece sonsuz kum tepeleri, ama yine de bir macera gibi geliyor. Şehir ufukta belirir, her geçen dakika daha da yaklaşır ve kum oluşumlarının çıkıntısına ulaştığımızda motosikletlerimizi yavaşlatırız.

"Lexxar, Awyn, güvenli olduğundan emin olun," diye emreder Halaxus.

İki savaşçı onaylayarak başlarını sallar ve kum oluşumlarına yaklaşarak, o iğrenç kertenkele benzeri yaratıkların orada yuva yapmadığından emin olurlar. Güvenli olduğundan emin olduktan sonra, bize ilerlememiz için işaret ederler.

"Bisikletleri buraya bırakacağız," diyor Halaxus, "ve geri kalan yolu yürüyeceğiz."

Şehre olan yolculuğun geri kalanı ilk kısmı kadar keyifli değildir. Kum çok sıcaktır ve şehrin dış mahallelerine vardığımızda ayaklarım her adımda sürünmektedir. Yarın baldırlarımın ağrıyacağını biliyorum, tıpkı speeder'da Strome'a tutunmaktan dolayı vücudumun geri kalanının ağrıyacağı gibi, ama hepsi buna değecek. Her şey yolunda giderse, isyanın başarıya ulaşmasına yardımcı olacak eyleme geçirilebilir bilgilerle Droth'a dönebileceğiz.

Asicar'ın dış mahallelerine yaklaşırken önemli olabilecek her şeye dikkat etmeye çalışıyorum. Devasa şehrin merkezine giden boş yan sokaklarda gizlice ilerlerken, uzaktan gemilerin iniş ve kalkış yaptığı bir liman görüyorum.

Limanın etrafından dolaşarak birbirimize yakın bir grup halinde ilerliyoruz ve geçerken rıhtımda sıralanan gemilere göz atıyorum. En yakın gemi, Ren'in bizi Nuthora'dan kurtarmak için çaldığı gemiyle yaklaşık aynı büyüklükte ve çok fazla eylem görmüş gibi görünüyor. Geminin, Dünya'daki eski arabamın "çok sevilen" görünümüyle aynı bir görünümü var ve geminin adı olan Salvi, yan tarafına büyük harflerle yazılmış.

Nedense, onu görmek beni gülümsetiyor. Çok uzun zaman önce, gerçek bir uzay gemisi görmek beni hayrete düşürürdü. Ama Nuthora'da uyandığım günden beri o kadar çok şok edici ve şaşırtıcı şey gördüm ki, uzay gemileriyle dolu bir liman beni hiç etkilemiyor.

"Tetikte olun," diye fısıldıyor Halaxus, hepimize bakarak. "Şehrin derinliklerine doğru ilerledikçe, fark edilmeden kalmak daha zor olacak. Başlarınızı eğin ve gözlerinizi açık tutun."

Yüzümdeki gülümseme kaybolur ve yeni bir gerginlik dalgası beni sarar, dikkatle sağa sola bakarım. Halaxus ve başından beri Vox'ta kalan diğer isyancılar, en güncel istihbarata sahip oldukları için öndedirler, onları da şehri iyi tanıyan sürgün edilmiş Voxeran savaşçılar izler. Ben grubun arkasında, diğerlerine yetişmek için hızlı adımlarla yürüyorum.

Ana hedefim, bizi fark edip şüphelenebilecek muhafızları veya başkalarını gözetlemek olsa da, etrafımdaki şehri de gözlemlemekten kendimi alamıyorum.

Vox genel olarak kurak ve kuru bir yer, ama yine de bana çok güzel geliyor. Dünya'da çöl bölgesinde büyüdüm, ama burası o kadar farklı ki, yabancı bir gezegende olduğumu her zaman çok net bir şekilde hissediyorum. Burada hiçbir yerde yeşillik yok, su kaynaklarının ve sulamanın daha fazla olduğu Asicar'da bile, ama yine de nefes kesici bir yer.

Evler ve binalar kumtaşı ve kilden yapılmış, hepsi güneşin altında iyice pişmiş, pencerelerde dokunmuş kumaşlar ve düz çatılar var. Pazar mahallesi olmalı, oradan gelen hayvanların melemesi kokusunu ve sesini duyabiliyorum, tozlu sokaklarda baharatlı yemeklerin kokusu da yayılıyor. Nuthora'da uzun süre izole kaldıktan ve Vox'a geldiğimizden beri çöldeki mağarada saklandıktan sonra, tekrar bu kalabalık ve medeniyetin ortasında olmak çok *iyi* geliyor.

Doğal unsurların yanı sıra, ileri teknoloji izleri de görüyorum. Voxeranlar hakkında bildiklerimi düşününce bu mantıklı geliyor. Uzay yolculuğu konusunda insanlardan açıkça daha ileri düzeyde oldukları için, muhtemelen Voxeranlar'dan daha ileri teknoloji geliştirmiş medeniyetlerle ticaret yapma imkânı bulmuşlardır.

Bir gün diğer isyancılarla birlikte burada barış içinde yaşayabileceğimiz, Vox'un gerçek bir parçası olabileceğimiz umudu içimi kaplıyor. Nuthora'ya düştüğümüzden beri sürekli tehlike altında yaşamak ya da saklanmak yerine. Tüm bunların bir parçası olmak, burada bir evim olsun, sokaklarda özgürce yürüyüp pazarlardan alışveriş yapıp kantinlerden birinde bir şeyler içmek istiyorum.

Yeniden bir *evim* olsun istiyorum, yerleşip normal bir hayat sürebileceğim bir yer, ve bu isteğimde yalnız olmadığımı biliyorum.

"Sokaklar çok kalabalıklaşıyor," diye mırıldanıyor Halaxus, aniden sola dönerek bizi iki bina arasındaki dar bir yola yönlendiriyor. "Fazla dikkat çekmemek için saraya arkadan yaklaşmaya çalışmalıyız."

Az önce geride bıraktığımız caddede yürüyen birkaç Voxeran vatandaşına omzumun üzerinden bakarken, Droth'un geri döndüğünü bilselerdi nasıl hissederlerdi diye merak etmeden edemiyorum. Onu kucaklayacaklar mı? Dönüşüne sevinecekler mi? Prenslerini özlüyorlar mı, sürgüne gönderilmesine nasıl bakıyorlar acaba?

Drokar'dan memnunlar mı?

Yoksa ona kızgınlar ama karşı koymaya korkuyorlar mı?

İsyanın sayısının azaldığını biliyorum ve bu da Droth'un amcasından iktidarı ele geçirmeyi başarırca ne olacağını merak etmeme neden oluyor. Elbette bu en iyisi olur, ama sonrasında daha fazla kargaşa olur mu? Droth'u devirmek için yeni bir isyan çıkar mı?

Saraya yaklaşıp şehrin derinliklerine doğru ilerlerken düşüncelerim karışıyor. Yavaş ilerliyoruz ve avuçlarım terliyor.

Sıcaklık ve endişeden dolayı tüm bu süre boyunca. Ama gizliliğin önemini biliyorum. Neredeyse vardık ve saraya yeterince yaklaşabilirsek, hatta bir şekilde duvarların içine sızabilirsek, mevcut düzen ve güvenlik hakkında daha iyi bir fikir edinebiliriz.

Ancak, yükselen saray duvarlarına yaklaşırken, önümüzden gelen sesler beni irkildir.

"Muhafızlar. Her şeyi mahvedin." Halaxus içinden küfrediyor ve bize hızlıca yakınlardaki bir sokağa saklanmamızı işaret ediyor. Ama hemen ardından, arkamızdan da caddeden gelen ağır ayak sesleri duyuyorum.

Neler olduğunu anladığımda midem gerildi.

Muhafızlar sadece önümüzden gelmiyor. Az önce bulunduğumuz sokağın karşı ucundan başka bir grup daha yaklaşıyor ve bizi kuşatmak üzereler.

Henüz bizi görmedikleri için bunun kasıtlı olduğunu sanmıyorum, ama her yönden bize doğru ilerliyorlar ve saklandığımız sokak birkaç metre sonra çıkmaza giriyor. Her an, muhafız gruplarından biri bize yeterince yaklaşp diğerlerini uyabilir. Bu olursa, hepimiz yakalanırız.

Droth'un bu görevin tehlikesi hakkında yaptığı uyarı aklıma geliyor ve kulaklarımda nabzım hızla atıyor, boğazım korkudan sıkışıyor. Churbac'ın Nuthora'daki köye saldırısı aniden zihnimde canlanıyor; o zaman hissettiğim büyük korku, çaresizlik duygusu ve kaçma isteği.

Ama o zamandan beri büyüdüm. Artık daha güçlü ve cesurum ve bu göreve gönüllü olarak katıldım.

Üzerime düşeni yapmalıyım. Ve diğerlerini koruyabilirsem, ne kadar korkutucu olursa olsun, odaklanmam gereken şey bu.

Ya hepimiz keşfedileceğiz... ya da sadece birimiz keşfedilecek.

Tanrım, bu gerçekten çok kötü bir fikir.

Çılgın planımdan vazgeçmeden önce, saklandığımız sokaktan koşarak çıkıp caddeye fırlıyorum.

Tam zamanında. Muhafız gruplarından biri sokağın ağzına neredeyse ulaşmış ve grubun başındaki Voxeran beni görünce şaşkınlıkla başını geriye doğru çekiyor. Dikkatini çektiğimden emin olmak için, keskin bir çığlık atıyorum, sonra ayaklarımın ucunda dönüp, isyancıların saklandığı yerden uzaklaşmak için caddede koşmaya başlıyorum.

"Ne oluyor? Sen, dur!"

Onun bağırışını görmezden gelerek koşmaya devam ettim ve gözümün ucuyla ikinci muhafız grubunun da bizim kavgamızı fark edip ilk grubun peşime düştüğü gibi kovalamaya katıldığını gördüm.

Ayaklarım tozlu caddeye vururken, damarlarımda korku ve coşkunun karışımı bir duygu dolaşıyor.

Başardım. Lanet olsun, başardım! Muhafızların dikkatini dağıttım. Şimdi diğerleri kaçabilir.

Ama şimdi *ben* de kaçmam gerekiyor.

Elimden geldiğince hızlı koşuyorum, daha önce dikkatle kaçındığımız şehrin daha kalabalık bölgelerinden birini bulabilmeyi umuyorum. Ateşli kırmızı-kahverengi saçlarım ve soluk tenimle Voxerans'ların arasına tam olarak uyum sağlayamıyorum, ama bir yerlerde kalabalığın içine karışabilirsem, belki bu bana muhafızlardan kaçmak için yeterli koruma sağlar.

Ama deneme şansını bile bulamıyorum.

Voxeranslar benden daha zinde ve güçlü, bacakları daha uzun ve ikinci grup muhafızlar bir yan sokağa girip tekrar önümde beliriyorlar, ilk grup arkamdan gürültüyle yaklaşırken yolumu kesiyorlar.

Etrafım sarıldı.

Siktir.

Uzun deri peştamallı, mavi tenli uzun boylu savaşçılar, etrafımda sıkı bir çember oluşturarak mızraklarını bana doğrultuyorlar. Ani eforumun ardından nefes nefese kalarak olduğum yerde donup kalıyorum. Muhafızlar yüzlerinde kararlı ifadelerle beni incelerken, kedi gibi gözleri kısılıyor.

"Durun," diyor içlerinden biri, başını hafifçe eğerek bana doğru bir adım atıyor. "Bu kadın Terranlı. Daha önce onun gibi birkaç kişi görmüştüm, ama Vox'ta hiç görmemiştim."

"Terran bir kadın burada ne arıyor?" Yanındaki muhafız kaşlarını çatı.

Midem sıkışır, bakışlarının ağırlığı altında tüylerim diken diken olur. Dünya'dan kaçırıldığımdan beri, Terran kadınlarının evrende egzotik ve nadir bulunan bir meta olduğunu öğrendim. Kendi hükümetim tarafından kaçırılıp uzaya gönderilmemin ve en yüksek teklifi veren uzaylıya satılmamın tek nedeni budur.

Böyle bir şey burada, Vox'ta izin veriliyor mu?

Droth'un babası iktidardayken izin verilmediğinden eminim, ama Drokar'ın bir hükümdar olarak bildiklerimi göz önüne alırsak, canlıların ticaretine karşı çıkacağından pek emin değilim.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor başka bir gardiyan. "Vox'a nasıl geldin?"

"Ve sarayın bu kadar yakınında ne yapıyordun?" İlk başta benim Terran olduğumu anlayan muhafız bana doğru adım atar. "İçeri girmeye mi çalışıyordun? Neden?"

Kafamı sallayıp dudaklarımı sıkıca kapatıyorum. Bir grup muhafız tarafından yakalanmayı hiç planlamadığım için, bir bahane uydurma zahmetine girmedim. Bu durumdan kurtulmak için verebileceğim bir bahane ararken zihnim hızla çalışıyor, ama dilim korkudan donmuş gibi. Onlara ne kadar korktuğumu belli etmemek için kendimi kontrol altında tutmak tek yapabileceğim şey. Onlara bu zevki yaşatmak ya da gerçekten bir şey yapmaya çalıştığımı düşünmelerine neden olmak istemiyorum. Suçlu *görünmek* istemiyorum, ama muhtemelen öyle göründüğümü biliyorum.

"Onu içeri götürelim," diyor ikinci gardiyan, sesinde sinirlenme var. "Onu burada sokakta sorgulamak bizi bir yere götürmez. Ve onu serbest bırakamayız. Neden burada olduğunu ya da nereden geldiğini bilmediğimiz sürece olmaz."

Oh, lanet olsun.

İki gardiyan öne çıkınca korkudan tüylerim diken diken oldu. Hareket edemeden bileklerimi yakaladılar ve metal olmayan, pürüzsüz, siyah bir malzemeden yapılmış kelepçelerle arkamda bağladılar.

"İçeride" neresi? Neden bahsediyorlar? Beni nereye götürecekler?

Bu sorulara verilebilecek türlü türlü korkunç cevapları hayal edebiliyorum, ama mümkün olduğunca net düşünebilmek için zihnimi durdurmaya çalışıyorum. Bu durumdan tek parça halinde çıkmak istiyorsam akıllı davranmalı ve odaklanmalıyım.

Muhafızlar bana fazla sert davranmıyorlar — beni elle taciz etmiyorlar ya da kötü muamele etmiyorlar, bunun için minnettarım — ama beni hızla caddeden aşağı sürüklüyorlar, her iki yanımda birer tane, diğerleri ise etrafımda koruyucu bir dikedörtgen oluşturuyor. Her birinin benden neredeyse 30 santim daha uzun ve 45 kilo daha kaslı olduğunu düşünürsek, bu biraz abartılı görünüyor, ama bu, Drokar'ın paranoyak bir hükümdar olduğunu gösteriyor. Muhafızlar, saraya çok yaklaşan yetkisiz kişilere karşı açıkça temkinli davranıyorlar.

Beni sarayın merdivenlerine çıkarırken, bu ironik duruma karşı histerik bir kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyorum. Aslında en başından beri gitmek istediğim yer burasıydı.

Sadece... bu şekilde değil.

Muhafızlar beni parlak mozaiklerle döşeli ve soluk taş sütunlarla çevrili uzun bir koridordan geçirirken, geniş binanın içini kısaca görebiliyorum. Ama sarayın ana bölümünü hızla geride bırakıyoruz ve birkaç saniye sonra beni alt kata inen uzun bir taş merdivenlere yönlendiriyorlar.

Kahretsin. Bu hiç de iyiye işaret olamaz.

Kelepçeli halde, özellikle de uzun boylu uzaylı savaşçılar tarafından çevrelenmiş olarak, taş merdivenlerden aşağıya, karanlığa inen hiç kimseye iyi bir şey olmamıştır.

Ama cesurca çenemi kaldırıp yürümeye devam ettim.

Vücudumdaki her içgüdü bana savaşmamı veya kaçmamı söylüyor, ama ben bunu bastırıyorum. Bundan daha iyisini biliyorum. Bunlardan herhangi birini yaparsam, durumum daha da kötüleşir. Bana zarar verirler ya da bir şekilde beni etkisiz hale getirirler, belki uyuştururlar ve ben olabildiğince uyanık ve zinde olmak istiyorum. Bu durumdan kurtulmak için konuşma şansı ya da fark edilmeden kaçmak için iyi bir fırsat bulursam, bunu değerlendirebilirdim.

Bu yüzden, merdivenlerin altına ulaştığımızda ve önümdeki odayı gördüğümde bile - karanlık, kuru ve hücrelerle dolu, yani açıkça mahkumlar için yapılmış bir zindan olduğu belli olan - direnmiyorum. Beni hücrelerden birine atmalarına izin veriyorum, dengemi bulmaya çalışırken hafifçe sendeleyip sonra gardiyanlara dönerek yüzümü onlara çeviriyorum. Hücrenin önünde parmaklıklar yok, sadece hücre dışındaki paneldeki bir düğmeye basıldığında yükselen parıldayan bir bariyer var.

"Bana ne yapacaksınız?" diye soruyorum, soruyu ağzımdan kaçırmadan duramıyorum.

Ama kimse cevap vermiyor.

Birkaç gardiyan bana şüphe ve merakla bakıyor, ben de küçük hücrenin arkasına çekilip, oradaki sert yüzeyli bankın üzerine dikkatlice oturuyorum. Uzun bir süre sonra, hepsi zindandan çıkıp beni serin karanlıkta yalnız bırakıyorlar.

Burada başka kimse yok gibi görünüyor. Diğer hücrelerin hepsi boş görünüyor ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu tahmin bile edemiyorum. Burası başka mahkumlarla dolu olmadığı için bu iyi bir işaret gibi görünüyor

ama belki de bunun nedeni Drokar'ın hepsini dışarı çıkarıp idam ettirmiş olmasıdır.

Tanrım. Böyle şeyler düşünme, Ivy.

Korkunç görüntüleri zihnimden uzaklaştırarak, sadece şu anda burada görebildiklerime odaklanmaya çalışıyorum. Bankın kenarını sıkıca tutarak, hücremi incelemek için biraz öne eğiliyorum.

Gerçekten görülecek pek bir şey yok. Duvarlara, birini zincirlemek için kullanılacak gibi görünen iki halka takılı, bu da beni ürpertiyor, ve amacını tahmin edebileceğim bir tahliye deliği olan sığ bir leğen var, ama başka bir şey yok. Zemin çıplak ve nispeten temiz, ama benim rahatım için tasarlanmadığı açık.

Merdivenlerde tekrar ayak sesleri duyana kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum. Sesle birlikte doğrulup, kim geldiğini görmek için beklerken gergin bir şekilde dudaklarımı yaladım.

Gardiyanlar mı, yoksa başka biri mi?

Ayak sesleri yaklaşıyor ve birisi hücre kapımın önünde durduğunda başımı kaldırıyorum, küçük odayı aydınlatan ışığı açarken gözlerini kırıştırıyor.

Kalbim neredeyse duruyor.

Kısa bir an için, hücremin dışındaki Voxeran adamın Droth olduğunu düşünüyorum, ama bu doğru olamaz. Droth şehirde bile değil. Diğer isyancılar ve insan arkadaşlarımla birlikte mağaraya geri dönmüş.

Bu sadece Droth'a çok *benzeyen* bir adam. Ve onun kim olduğunu çok iyi biliyorum.

İlk isyanın başarısızlığından sorumlu Voxeran. Droth'un kardeşi.

Kardax.

Ivy

Bariyerin diğerk tarafındaki adama bakarken kalbim hızla atıyor.

O çok yakışıklı, Droth'un bize gösterdiği hologramda görüldüğünden bile daha yakışıklı. Keskin hatlı yüz hatları ona heybetli bir görünüm kazandırıyor ve soluk mavi gözleri bana buzul buzunu hatırlatıyor. Omuzları geniş ve kaslı ve çoğu Voxeran gibi, sadece bir peştamal giyiyor. Deri giysi kenarları işlenmiş, altınla süslenmiş ve yanlarda çaprazlamasına bağlanmış kalın bağcıklarla bağlanmış, sanki hem stil hem de işlev için tasarlanmış gibi. Ayaklarında deri sandaletler var ve uzun siyah saçları hologramda olduğu gibi arkaya bağlanmış, birkaç tel saç düşerek yüksek elmacık kemiklerini vurgulamış. Yüzü Droth'unkine çok benziyor, ama daha seksi.

Ve çok, çok daha tehlikeli.

Keskin bir nefes alıyorum, ifademi nötr tutmaya çalışmama rağmen midem korkudan kaskatı kesiliyor.

Bu adam kendi kardeşini ihanet eden adam. Drokar'ın iktidara gelmesinden ve Droth ile diğerlerinin Nuthora'ya sürülmesinden sorumlu olan adam.

Droth ve savaşçılarının Nuthora'dan kaçıp Vox'a dönerek kalan isyancılara katıldıklarını öğrenirse, onları avlayacağından hiç şüphem yok. Ve bu sefer sadece sürgün edilmeyecekleri, öldürülecekleri ihtimali çok yüksek.

Bu düşünce, tamamen farklı bir nedenden dolayı kalbimi hızla çarptırıyor ve her zamankinden daha fazla korkuyorum. Artık sadece bir tutsak değilim, *bu* adamın tutsağıyım. Benim kaderimi paylaştığım insanlara karşı bir planı olan tehlikeli bir adam. Kim olduğumu ve beni buraya neyin getirdiğini anlarsa, bu çok kötü sonuçlanabilir.

Dikkatli olmazsam, bu sarayda öleceğim ve diğer isyancıları da benimle birlikte ölüme mahkum edeceğim.

Birkaç muhafız Kardax'ı zindana kadar eşlik etti ve ellerini kavuşturup omuzlarını dikleştirerek birkaç adım gerisinde durdular. Prens, uzun bir süre boyunca, parıldayan bariyerin diğer tarafından

tamamen sessiz kaldı. Ben de kendimi tutamayıp ona bakakaldım. Korkuma rağmen, onda neredeyse hipnotize edici bir şey vardı.

Beni içine çekiyor, sanki gözlerimi ondan ayıramıyormuşum gibi hissettiriyor.

"Bir Terran kadını Vox'ta ne arıyor?" diye sordu sonunda, derin ve zengin sesiyle.

Çikolata gibi, diye saçma sapan bir düşünce geçer aklımdan, sonra kafamı sallayıp odaklanmaya çalışırım. Kardax'ın üzerimde yarattığı etki ne olursa olsun, bunun beni etkilemesine izin veremem.

"Muhafızlarım seni yakaladığında sarayın bu kadar yakınında ne yapıyordun?" diye devam etti, gözlerini kısarak. "Neden oradaydın?"

Nefesimi alıyorum, kalbim hızla atıyor. Muhafızlar bana daha önce bu soruyu sorduğunda bir cevap hazırlamamıştım, ama şimdi bir bahane uydurmak için daha fazla zamanım var. Yalanların gerçeğe olabildiğince yakın olması gerektiğini hep duymuştum, bu yüzden gerçekte olanlardan çok uzak olmayan bir şey uydurmak için elimden geleni yaptım.

"Dünya'dan kaçırıldım," diye mırıldanıyorum, ellerimi kucağımda birleştiriyorum. "Bunun arkasında kendi halkım vardı. Hükümetim, gelişmiş silahlar ve teknoloji karşılığında insan kadınlarını uzaylı türlere satmayı planlıyordu. Bizi, en yüksek teklifi verene seks kölesi olarak satacak olan uzaylı köle tacirlerine verdiler. Ama bulunduğumuz gemi yakıt ikmali için indiğinde kaçmayı başardım."

Boğazımdaki kuruluğu yutarak, düşüncelerimi toparlarken titrek bir nefes daha alıyorum. Umarım gerginliğimi, başıma gelen korkunç şeyleri anlatmakta zorlandığım için sanır.

"Beni esir tutanlardan kurtulduktan sonra, görebildiğim ilk gemiye doğru koştum ve gizlice gemiye bindim," diye devam ettim. "Beni buraya getiren gemi oydu. Adını hatırlıyorum, yan tarafına yazılmıştı. *Salvi*. Gemi bu gezegene inene kadar gemide saklandım ve indikten sonra, Dünya'ya geri dönmenin bir yolunu bulana kadar saklanacak bir yer aramaya çalıştım."

Dudaklarımı ısırıp, Kardax'a geniş gözlerle baktım. Daha önce gardiyanlardan korkumu saklamaya çalışmıştım, ama şimdi yüzümde açıkça belli oluyordu, hissettiğim dehşeti hiç saklamıyordum.

"Beni Dünya'dan kaçırın uzaylılara geri gönderilmek istemiyorum," diye fısıldadım. "Lütfen. Onların esiri olmaya geri dönemem. Bu yüzden başka bir çözüm bulana kadar hayatta kalmaya çalışıyordum."

Kardax'ın hikayeme inandığından eminim. Dünya'dan kaçırılıp köle olarak satılacağımı söylediğimde gözleri biraz kısılır ve başını sallar, dudakları incelirken ifadesi taş gibi sertleşir.

"Vox'ta tarihsel olarak canlı varlık ticareti yapmadık," diyor düz bir sesle. "Ve şu anda bunun bir kez daha yasaklanmasını sağlıyorum. Merak etme, Terran, burada bu riski yaşamayacaksın."

Bu adama güvenmek için hiçbir nedenim yok. Droth'tan onun hakkında bildiklerime göre, ona güvenmemeliyim. Ama sesindeki bir şey yine de beni rahatlatıyor. Ona inanıyorum. Gerçekten ciddi olduğunu düşünüyorum. Beni köle olarak satılmasına izin vermeyecek.

En azından bu da bir şeydir.

"Bariyeri indirin," diyor Kardax aniden, düşüncelerimden beni alıkoyarak.

Muhafızlardan biri öne çıkıp duvardaki düğmeye dokunur. Parıldayan bariyer kaybolur ve Kardax hücreme girer. Bir an için, ayağa kalkıp onun yanından geçip hücreden çıkıp merdivenlerden yukarı koşmak için çılgınca bir dürtü hissedirim. Ama mantığım, birinin beni yakalamadan birkaç adımdan fazla ilerleyemeyeceğimi söyler.

Kardax'a gergin bir şekilde bakıyorum, soluk mavi gözleriyle karşılaşıyorum. Ve sonra bir şey beni vuruyor.

Fiziksel bir darbe değil, ama o kadar güçlü ki, sanki öyleymiş gibi. Birdenbire, sanki kanımda bir kıvılcım çakmış gibi, bir duygu seli hissediyorum. Kalbim sarsılıyor, neredeyse acı verecek kadar hızlı atıyor ve kaburgalarım çarpıyor. Sanki göğsümden kaçmaya çalışıyor, bir şeye doğru geriliyor gibi. Sanki ulaşmaya çalışıyor gibi...

Kardax'a ulaşmaya çalışıyormuş gibi.

Bunun ne olduğunu anladığımda içimi bir anlayış kaplar. Bunu defalarca duydum ve gördüm, tanımamak imkansız.

Eş bağı.

Vay canına. Bu bağ.

Kardax'ın yüzünde şaşkın bir ifade belirir, sakın tavrı biraz bozulur ve eminim ki o da benim hissettiğim şeyi hissediyordur — o ani duygu ve acı veren çekim, aramızdaki havayı dolduran neredeyse elektriksel bir yük.

Ama bunun ne olduğunu biliyor mu?

Kardax

TERRAN kadın bana meydan okurcasına bakarken, gözleri benimkilerle buluştuğunda, birdenbire içimden bir şey geçiyor.

Beni neredeyse geriye doğru savuran keskin, karşı konulmaz bir arzu.

Bu yoğunluktan şok olarak olduğum yerde donakaldım. Daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi, sıcak ve eziciydi ve bir an için tek yapabildiğim ona bakmak oldu.

Neredeyse eş bağı gibi hissettiriyor - en azından duyduğum kadarıyla - ama bu hiç mantıklı değil. Benimle bir Terran kadını arasında nasıl bir bağ oluşabilir ki? Bu fikir bile saçma. Voxeranlar sadece diğer Voxeranlarla çiftleşir. Her zaman böyle olmuştur.

Bu mümkün değil. Bu düşünceyi kafamda tam olarak oluşmadan önce bir kenara atıyorum. *Sadece çok güzel olduğu için. Bu yüzden ona çekiliyorsun.*

O gerçekten gördüğüm en güzel kadın. Cildi inanılmaz derecede soluk, süt beyazı, burnu ve yanaklarında kum rengi benekler var ve saçları daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Uzun, dalgalı, kırmızı, altın kahverengi ve turuncu renkli, sanki bir zamanlar üç güneşi olan başka bir gezegende gördüğüm gün batımının renkleri gibi. Onu hiç unutmadım. Daha önce gördüğüm her şeyden daha canlıydı, sanki gökyüzünü yalayan bir ateş gibiydi ve bu Terran kadınının saçları bana onu hatırlatıyor.

Ellerimi saçlarına daldırmak, başparmaklarımla yüksek elmacık kemiklerini okşamak ve eğilip dolgun, soluk pembe dudaklarını tatmak için içimden bir dürtü geliyor. Penisim çok uygunsuz bir anda sertleşmeye başlamadan önce bu dürtüyü sertçe bastırmam gerekiyor.

"Burada satılma tehlikesi yok," diye tekrar ediyorum, boğazımdaki ani kısıklığı gidererek önceki noktama geri dönüyorum. "Sen benim yetkim altındasın ve sana hiçbir şeyin benim iznim olmadan olmayacağından emin olacağım."

Onun satılacağı ya da kaçırılacağı düşüncesi beni derinden rahatsız ediyor. Onu sakinleştirmek, yüzündeki korkuyu silmek istiyorum. Ama başka bir şey söyleyemeden, arkamdaki merdivenlerdeki ağır ayak sesleri dikkatimi çekiyor.

Bir an sonra, Drokar kendi kişisel muhafızları eşliğinde odaya girer.

"Bir tutsağımız olduğunu duydum," diyor.

Emir verircesine ilerleyerek, bariyer hala duruyor olsaydı tam da onun olacağı yere gelir. Oda, ben, normal muhafız ve şimdi de Drokar ve muhafızlarıyla biraz kalabalıklaşmaya başlıyor. Nedense, onun ani ortaya çıkışı beni rahatsız ediyor, sanki benimle Terranlı kadın arasındaki bir şeyi bölüyormuş gibi.

Tabii ki bu çok saçma. Kesilecek bir şey yok ki.

"Neler oluyor?" diye sorar kral, gözlerini kısarak kadına bakar. "Bir Terran mı? Terranlar gezegenimizde ne arıyor? Hem de bu kadar güzel olanlar?"

Kadın korkuyla bana ve amcama bakar, ben de başımı sallarım.

"Devam et," diyorum ona. "Bu Voxeran kralı Drokar. Hikayeni dinlemek isteyecektir."

Titrek bir sesle, narin Terran kadını bana anlattığı hikayenin aynısını ona anlatmaya başlar — dinlerken fark ederim ki, *tamamen* aynıdır. Tutarlıdır, bu da onun doğruyu söylediğinden daha da emin olmamı sağlar.

Sarayın yakınında kötü niyetli bir amaçla bulunmuyordu. Yabancı bir şehirde, korkmuş, kaçak bir köleydi ve yolunu bulana kadar saklanacak bir yer arıyordu. Halkı tarafından satıldığını, seks kölesi olarak açık artırmaya çıkarılmak üzere teknoloji karşılığında takas edildiğini anlatırken sesindeki ıstırabı duyabiliyorum ve ona karşı garip, derin bir koruma duygusu beni sarıyor.

Çoğu Voxeran gibi ben de köleliği her zaman nefret etmişimdir. Drokar, isyanın ardından ekonomimizi canlandırmanın bir yolu olarak görmüştü, ama ben buna karşı yoğun bir lobi faaliyeti yürüttüm ve onu bu tür uygulamalara karşı yasaları sürdürmeye ikna ettim.

Herhangi bir kadının seks kölesi olarak satılması fikri bana korkunç geliyor, ama nedense, *bu* kadının ihanete uğraması, kaçırılması ve satılması, kaybolması ve dehşete kapılması düşüncesi, parmaklarımı yumruk yapma dürtüsüyle titretir.

"Anlıyorum." Drokar kaşlarını çatarak, kadın hikayesini bitirdikten sonra elini çenesine götürdü. "Saray arazisinin yakınında olmanın bir kaza olduğunu öğrenmekten memnunum. Ama yine de seninle ne yapacağımız sorusu ortada kalıyor."

"Dünya'ya geri dönmek istemiyorum," diye patlar kadın aceleyle, gözleri büyürken vücudu gerilir. "Halkım bana ihanet etti. Oraya dönmek gibi bir isteğim yok. Asla."

Amcam onun sözlerini düşünürken, ben ikisi arasında bakışlarımı gezdiriyorum. Drokar'ın ona nasıl baktığını görebiliyorum.

Gözleri kadının yüzünde ve vücudunda dolaşıyor, sanki onun güzelliğine büyülenmiş gibi, ve bu benim midemi endişeyle düğümliyor. Kral henüz eşlenmemiş, yani bir kraliçesi yok, ama geceleri yatağını ısıtan, *çok* istekli kadınlardan oluşan bir harem var. Yine de, istediği kadını, istekli olsun ya da olmasın, almaktan çekineceğini sanmıyorum ve Terran'ı haremine zorla sokma düşüncesi, kaslarımı yeniden gerginlikle dolduruyor.

"Buraya kazara geldin ve hayatın için kaçıyordun, bu yüzden sarayın yakınlarına izinsiz girmiş olman affedilebilir." Drokar ona hoşgörülü bir şekilde gülümser. "En azından *bu* seferlik."

Kadının gözlerinde bir umut ışığı belirir. "Beni bu hücrede tutmayacaksın, değil mi?"

Kafasını sallar, koyu saçları ışıktaki parlar. "Hayır, bunun gerekli olacağını sanmıyorum."

Bir rahatlama dalgası beni kaplar. En azından onu burada hapsedmeye niyetli değil. Ama yine de benim hoşuma gitmeyecek kadar ona ilgiyle bakıyor.

"Ben hallederim," diyorum çabucak, ona dönerek. "Onunla uğraşmanıza gerek yok, kralım. Kolayca halledilir."

Drokar gözlerini kısarak, yüzünde hafif bir rahatsızlık ifadesi belirir. "Aklında ne var?"

"Onu serbest bırakıp, benim süitindeki hizmetçi odalarında kalmasını sağlayacağız," derim yumuşak bir sesle. "Kızlardan biri birkaç gün önce başka bir göreve atandı, bu yüzden odası şu anda boş. Terranlı kadın Vox'ta kalıp, nereye gitmek istediğine karar verene kadar sarayda çalışarak geçimini sağlayabilir."

"Senin odanda mı?" Drokar'ın bakışları tekrar kadına kayar, sonra göz ucuyla bana bakar. "Başka bir hizmetçiye mi ihtiyacın var?"

"Her zaman yapacak çok iş vardır." Ses tonumu düzgün ve yumuşak tutuyorum, içimdeki heyecanı hiç belli etmiyorum. "Hareesa'nın yardıma ihtiyacı olabilir."

Bir süre daha düşündükten sonra Drokar omuz silkiyor. "Peki. Onu serbest bırak ve hizmetçilerin odalarında bir yer ver. Ama sorun çıkarırsa, bunun sorumluluğu sana ait olacak."

Nefesimi veriyorum. "Anlaşıldı, kralım."

Onun fikrini değiştirmesine fırsat vermek istemediğimden, muhafızlardan birine kelepçelerini çıkarmasını işaret ettim. Elleri serbest bırakılıp ayağa kalktığında, başımı merdivenlere doğru sallayarak hücreden çıkmasını işaret ettim.

"Beni takip et," dedim sert bir sesle.

Hızla amcamın yanından geçip ana kata doğru yürümeye başladık.

Ivy

KARDAX beni merdivenlerden yukarı, zindandan dışarı çıkarır, Drokar'ı muhafızlarıyla birlikte geride bırakır. Sarayda yürürken başım dönüyor, ama nereye gittiğimize dikkat etmeye çalışıyorum, yeni çevremizi kavramak için bakışlarımı sağa sola çeviriyorum.

Bina muhteşem, bir çöl sarayının hayal edebileceğim her şeyi barındırıyor. Zeminler mozaik desenli fayanslarla kaplı, birbirine akan spiraller ve renkli şekiller var, açık renkli taştan oyulmuş sütunlar çeşitli aralıklarla duvarları süslüyor ve duvarlara altın varak işlenmiş.

Kardax'ın uzun adımlarına yetişmek için neredeyse koşmam gerekiyor ve birkaç kez kendi ayaklarıma takılıp düşmek üzereyim. Hala o hücrede aramızda kıvılcımlanan şeyin etkisiyle şaşkınım. İçimde o kadar çok duygu dolaşıyor ki, hiçbirini tanımlayamıyorum, kalbim karmaşık duygularla dolu.

Bu adama hem çekiliyorum hem de ondan tiksiniyorum, bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

Nasıl olabilir?

Ne olduğunu anladığımdan beri, eş bağı benim için de gerçekleşmesini istiyordum. Diğer kadınların bazıları emin değildi, ama Droth ve Charlotte arasında olanları anladığım andan itibaren, ben tamamen ikna oldum. Bunun *bana* da olmasını sonsuza kadar beklemişim gibi geliyor. Diğer kadınların tehlikeler, mücadeleler ve maceralar yaşayarak eşlerini bulmalarını izledim ve ilk başta şüpheleri olsa da şimdi hepsi çok mutlu görünüyorlar.

Ben de bunu istiyordum.

Kendi uzaylı aşk hikayemi istedim. Yıldızlarda benim için yazılmış, kaderimde yazılı aşk hikayemi.

Ve kader benim için seçtiği adam *bu* mu?

Hayal kırıklığımı uzaklaştırmaya çalışıyorum, ama çok ağır geliyor. Uzun zamandır mükemmel bir aşkın destansı hikayesini hayal ettim, ama şimdi bunun diğer kadınların yaşadığı gibi olmayacağını anlıyorum.

Çünkü eşim benim düşmanım.

Kardeşine zarar veren, ailesine ihanet eden, acımasız ve kötü amcasını tahta çıkarmaya yardım eden bir adam... Birkaç dakika önce o hücrede gözleriyle beni soyuyan amcam. Kardax o anda müdahale etmeseydi, hizmetçilerin odaları yerine Drokar'ın cariyelerinin odalarına götürüleceğimi hissediyorum.

Ama o müdahale etti, kafamın içindeki küçük bir ses söylüyor. Drokar'ın sana sahip olmasına izin vermedi.

Ancak bu küçük nezaket gösterisi onu iyi bir adam yapmaz. Sadece amcası kadar korkunç olmadığını, ya da belki de kadınlara davranış konusunda o kadar kötü olmadığını gösterir. Kesinlikle onu eş olarak isteyeceğim biri yapmaz.

Kardax sola dönüyor ve ben de onu takip ederken yine neredeyse kendi ayağıma takılıp düşüyordum, bir anlığına düşüncelerimden kopmuştum. Yeni bir koridora girerken, kendimi olabildiğince duygularımı bir kenara bırakmaya ve bu konuyu mantıklı bir şekilde düşünmeye zorluyorum.

Bu senin istediğin şey olmasa bile, en iyi şekilde yararlanabilirsin.

Ne kadar çıkarıcı görünse de, bu garip yeni gelişme bana başka türlü sahip olamayacağım bir fırsat verdi, isyana yepyeni bir şekilde yardım etme şansı verdi. Kardax'ın da bana ilgi duyduğunu anlayabiliyorum, ancak bunun eş bağı nedeniyle olduğunu fark etmediğinden eminim.

İronik, değil mi? Alaycı bir şekilde düşünüyorum. Ben bunun ne olduğunu biliyorum, ama o bilmiyor.

Ama bunun nedenini biliyorum. Nuthora'daki Voxeranlar da ilk başta şaşırmış ve şüpheliydiler. Diğer türlerle eş bağı kurulabileceğini bilmiyorlardı, bu yüzden Kardax'ın bu olasılığı ciddiye almaması mantıklı. Benimle bağ kurabileceğini bile bilmiyor.

Ama o doğuştan gelen bağ, o farkında olmasa da, muhtemelen onu zindanda beni korumaya iten şeydi. Ve şimdi sarayda bir iş verilecek bana. Bu fırsatı, savunmalarındaki bir zayıflık bulmak için kullanabilirim — isyancıların içeri girmesi için bir yol.

Kardax'ın önümde hızlı adımlarla yürüdüğünü görüyorum, uzun deri peştamalı kaslı uyluklarında dalgalanıyor. Neredeyse acı verecek kadar yakışıklı, baştan ayağa kaslı, parlak sedefli mavi teni

sağlam kas yapısını vurguluyor. Tüm Voxeranların doğuştan sahip olduğu kıvrımlı beyaz işaretler, güzel, doğal dövmeler gibi gövdesinde ve omuzlarında kıvrılıyor.

Ona karşı inanılmaz bir çekim hissediyorum, ona her baktığımda nefes almamı zorlaştıran bir şekilde çekiliyorum. Ama arzumun yanı sıra, güçlü bir tiksinti duygusu da var.

Çünkü onun kim olduğunu biliyorum. Ne yaptığını ve kime yaptığını biliyorum. Bunu unutmam mümkün değil ve unutmayacağım da.

Ne kadar güzel olursa olsun, ruhu çarpık ve çirkin. Hiçbir şey bunu telafi edemez.

Ben hala ona bakarken aniden durur, durur ve bana döner. Neredeyse ona çarpıyordum, vücudumuz temas etmeden hemen önce kayarak durdum. Birkaç adım geri çekilip, onun bakışlarıyla karşılaşmak için yukarı baktım. Yanaklarım kızardı ve umarım yüzümden düşüncelerimi okuyamaz.

"Seni sağlık bölümüne getirdim," diyor kısaca, durduğumuz kapıyı işaret ederek. "Burada muayene edilmen gerekiyor, sağlıklı olduğundan ve Vox'a garip hastalıklar ya da bilinmeyen bakteri veya virüsler getirmediğinden emin olmak için. İyi görünüyorsun." Bakışları tekrar üzerimde dolaşüyor ve yanaklarım daha da kızarıyor. "Ama tedbirli olmakta fayda var. Drokar, halkının sağlığını çok ciddiye alır."

İçimden, bunun gerçekten doğru olup olmadığını merak ediyorum. Droth ve diğerlerinden, Drokar'ın halkının veya gezegeninin refahına çok önem veren bir kral olduğu izlenimini almadım.

Ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. Bunun yerine, sadece başımı sallayıp Kardax'ı odaya takip ediyorum, çünkü bunun da mücadele etmektense uyum sağlamanın daha iyi olduğu durumlardan biri olduğunu biliyorum. Başımı eğip dikkat çekmezsem, saray hakkında doğrudan içeriden bilgi alarak isyancılara yardım etme şansım olur.

Tıp kanadı, binanın geri kalanından çok farklı görünüyor ve buraya gelirken geçtiğimiz salonların lüksünü veya doğal güzelliğini hiç yansıtmıyor. Bunun yerine, tamamen bembeyaz duvarlar ve plastiğe çok benzeyen bir malzemeden yapılmış sert koltuklar ve bilgi girmek için veri pedleri var.

Personel, Voxeran tıbbi teknisyenleri ve robot asistanlardan oluşuyor gibi görünüyor ve içeri girdiğim andan itibaren kendimi son derece yabancı hissediyorum. Gemide daha önce bazı gelişmiş uzaylı tıbbi teknolojileri görmüştüm.

Ren'in bizi Nuthora'dan kurtarmak için aldığı bazı gelişmiş uzaylı tıbbi teknolojileri görmüştüm, ama hiç böyle devasa bir tıbbi kanadın içine girmedim.

"Verilerini girmen gerekmez," diyor Kardax, sanki bunu yapmam gerekse bile nasıl yapılacağını biliyor gibi. "Eğer bir köle tacirinin veritabanında adın varsa, kaçtığını kimseye haber vermek istemeyiz."

"Tamam." Ne diyeceğimi bilemeden başımı sallıyorum.

Tıbbi personelden birine işaret eder ve adam yaklaşır yaklaşmaz çenesini bana doğru eğirir. "Lesekk, bu kadın kaçak bir köle ve Drokar'ın koruması altında. Sarayda hizmetçi olarak çalışacak. Sadece hızlı bir sağlık taraması yapmamız gerekiyor."

"Tamam." Voxeranlı adam bana bir bakış attı ve gözlerinde şaşkınlık parıltısı görmeme rağmen, ifadesi nötr kaldı. "Bu taraftan gelin."

Beni götürdüğü oda, diğer odalar gibi klinik bir görünüme sahip. Duvarlar, çeşitli ilaçlar ve anatomik yapıların slayt gösterilerini gösteren iki ekran dışında boş ve çıplak. Tanımadığım gelişmiş ekipmanlar, uzun bir masa ve havaalanlarındaki tarayıcıları andıran, ancak çok daha teknik görünen bir makine ile donatılmış.

Adam odadan çıkar ve bir dakika sonra başka bir Voxeran tıp teknisyeni içeri girer. Gülümsemez ve selam vermez, sadece makineye doğru başını sallar.

"Bu Terran mı?" diye sorar, bana bakmaya bile tenezzül etmeden.

"Evet," diye cevaplar Kardax. "Yeni bir hizmetçi kız. Hızlı bir tarama yapalım, sonra yolumuza devam edelim."

"Ah." Teknisyen, TSA tarayıcısına benzeyen makineye doğru başını sallar. "O zaman soyun ve orada dur."

Ona dehşetle bakıyorum, ama o sadece bana bir bakış atıyor, hiç rahatsız olmamış gibi. "Hepsini çıkar," diye tekrarlıyor, sanki henüz soyunmaya başlamamış olmamın çünkü onu ilk seferinde duymadığım için.

Kardax'a gizlice bakarak, adamın talimatlarına şaşırılmış veya rahatsız olmuş mu diye bakarım, ama yüzü teknisyeninki kadar ifadesizdir, bu da bana bundan kurtulmanın mümkün olmadığını gösterir. Bu prosedürün normal bir parçası olmalı.

Teknisyen bana sarkıntılık etmiyor ya da ürkütücü bir hava yaymıyor, ama yine de, yapmak istediğim son şey, bu soğuk beyaz odada, yabancı bir uzaylının ve... şey... *başka* bir yabancı uzaylının önünde çıplak durmak.

İçlerinden biri çok seksi olsa ve çok farklı koşullar altında, beni çıplak görmek isteyebilecek bir adam olsa bile.

Hızla, Nuthoran hayvanının derisinden yapılmış deri etek ve üstümü çıkarıyorum. Odadaki soğukluktan cildim hemen ürperiyor ve kendimi örtmek için kollarımı göğsüme sarıyorum. Odadaki herkes bu konuda çok doğal davranıyor olsa da, kendimi endişeli ve savunmasız hissediyorum.

Kardax şu anda senden çok daha fazla giysi giymiyor, diyorum kendime, ama bu pek yardımcı olmuyor.

En azından önemli yerleri örtülü.

"Kollarınızı yanlara indirin," diyor teknisyen düz, klinik bir sesle. "Lütfen tarayıcıya girin."

Hızlıca itaat ediyorum, çünkü bunu ne kadar çabuk bitirirsek, o kadar çabuk giysilerimi giyebileceğimi düşünüyorum. Ama tarayıcı acı verici derecede yavaş hareket ediyor gibi görünüyor, uzun mavi çizgi vücudumda küçük adımlarla ilerliyor. Teknisyen bana hiç bakmıyor. Gördüğüm kadarıyla, önündeki ekranda benimle ilgili her şeyi analiz ediyor. Ama mavi çizgi kalçalarımın ulaştığı sırada, Kardax'a bir göz attım ve onun da benim kadar tedirgin olduğunu gördüm.

"Acele edebilir misin?" diye teknisyene ters bir şekilde soruyor ve teknisyen şaşırması gibi sıcıyor. "Evet, komutanım. Elimden geldiğince hızlı yapıyorum, ama bir bakayım..."

Bir düğmeye basar ve çizgi biraz hızlanır, veriler ekranda hızlanır ve uyluklarımdan kalçalarımın ulaştığı hızın en az iki katı hızla belime doğru ilerler.

"Güzel. Biz sadece onun temel olarak sağlıklı olduğunu bilmek istiyoruz, DNA'sının ince ayrıntılarını değil," diyor Kardax kısa bir şekilde. Gözleri bir saniye benimkilerle buluşuyor, sonra başka yere bakıyor.

Onu rahatlatmak için mi, yoksa sadece daha iyi şeyler yapmak için mi yaptığını kanıtlayamıyorum, ama birdenbire ona teşekkür etme isteği duydum. Ama Drokar'ın beni hizmetçi olarak çalışmaktan çok daha az hoş bir şekilde kullanmadan önce hücreden çıkardığı gibi, bunu benim için yaptığını hissediyorum.

Bu küçük nezaket gösterisi pek mantıklı gelmiyor ve beni çok çelişkilere sürükliyor, çünkü Kardax kötü adamlardan biri olmalı. Korkunç şeyler yaptı. Beni kurtaran ve bana yeni bir yuva veren insanların düşmanı ve dolayısıyla benim de düşmanım.

Bu yüzden, şu anda onunla birlikte olduğum için kendimi biraz daha güvende hissettiğim gerçeğini nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum.

Düşüncelere dalmışken mavi çizgi göğsümden ve yüzümden yukarı doğru ilerliyor ve tarayıcıdan bir bip sesi çıkınca tıbbi teknisyen sonunda konuşuyor.

"Artık dışarı çıkıp giyinebilirsiniz," diyor. "Her şey yolunda. Virüs veya mutasyon yok."

Bunu duymak güzel, diye alaycı bir şekilde düşünüyorum, ama bunu yüksek sesle söylemiyorum.

Bunun yerine, hızla giysilerimi giyiyorum.

Giyindikten sonra, Kardax bana onu takip etmem için işaret eder ve tıbbi kanattan çıkıp koridora geri döneriz. Sıcak hava tekrar tenime değince küçük bir memnuniyet iç çekişi çıkarırım ve Kardax bana bakar.

"İyi misin?" diye sorar ve ben kızarırım.

"Evet," diye çabucak cevap veriyorum. "İçerisi çok soğuktu. Dışarı daha güzel."

Göğsünden bir kahkaha yükselir. "O zaman çölü seviyor olmalısın. Bu sıcak 'güzel' olarak nitelendirmeyen pek çok insan var."

Ağzımı açıp ona çölde büyüdüğümü söylemek istedim, ama sonra dilimi ısırardım, bu kadar kişisel bir şeyi paylaşmak istemedim. Benim hakkımda ne kadar az şey bilirse o kadar iyi. Bu yüzden sadece sıkıcı bir şekilde başımı sallıyorum. Kardax bana bakıyor, kaşlarını çatarak ne düşündüğümü merak ediyormuş gibi. Ama tekrar konuşmuyor, dönüp beni koridordan sarayın kaldığım yeri tahmin ettiğim kısma doğru götürüyor.

Bana baktığı o kısa an, havanın sıcaklığıyla ilgisi olmayan bir şekilde cildimi ısıtmaya yetiyor, ama bu duyguyu uzaklaştırıp kendimi ona karşı hazırlıyorum.

Buna inanma, diye kendime hatırlatırım. Eş bağı bu adama karşı bir şeyler hissetmeni sağlamaya çalışıyor, ama buna izin veremezsin. Pes edemezsin.

Bununla savaşılabirim. Yapabileceğimi biliyorum. Bağ kırılmaz değildir ve hiçbir şeyi zorlamaz.

Ayrıca şimdiye kadar hiç yanılmadı.

Kardax

Terran kadını, kalacağı sarayın kanadına kadar yürümek aslında oldukça keyifli. Tıbbi bölgeden ayrılırken, ona adını sormadığımı ve kendimi tanıtmadığımı fark ediyorum. Yürürken ona bakıyorum, karışık kırmızı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırmasını izliyorum.

"Adın ne, Terran?"

Başını yukarı kaldırır, bir an tereddüt ederken yüzünde şaşkınlık belirir. "Ivy," der sonunda.

"Ivy." Bu garip kelimeyi tekrarlar, dudaklarımın ve dilimin bu sese alışmasını sağlarım. "Bir anlamı var mı?"

Gülüyor. Sesi hafif ve güzel, neredeyse müzikal.

"Dünya'da bir bitki. Bir tür asma. Çok inatçıdır," diye ekler, neredeyse sonradan aklına gelmiş gibi, ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır. Sonra kirpiklerinin arasından bana bakarken dudaklarından gülümseme kaybolur. "Senin adın ne?"

"Kardax," diyorum ona, odama ve onun kalacağı kanada giden başka bir koridora dönerek. "Vox'ta uzun süredir değilsin, değil mi?"

"Hayır. Biraz önce limana yanaşan gemiden indim."

"Gezegenimizle ilgili ilk izlenimin nedir?"

Genelde bu kadar konuşkan değilimdir, ama bu Terranlı kızda, Ivy'de, bir şey var ki sohbeti sürdürmek istiyorum. Sesini duymayı seviyorum. Korkmayı unuttuğu o kısa anlarda gülümsemesini görmeyi seviyorum.

"Çok güzel," diyor Ivy. "Şehir hareketli ve hayat dolu görünüyor." "Bu izleniminizi duyduğuma sevindim." Sarayın kanadının kapısını açıyorum sarayın kanadımın kapısını açıyorum ve onun önce geçmesine izin veriyorum. "Drokar tahta çıktığından beri işler normale dönmeye başladı. Ticaret yeniden canlanıyor ve pazarlar yeniden dolup taşıyor. Bazı günler fazla dolup taşıyor," diyorum alaycı bir şekilde, hayvanlarla ilgili olayı hatırlayarak.

Drokar'ın adını söylediğimde onun biraz irkildiğini fark ettim, yüzünde korku dolu bir ifade belirdi ve ben de bir şey söylemekten vazgeçtim.

Onun hakkında daha fazla bilgi. Hücrelerde onu korkutmuş olmalı. Drokar'ın bir kadını korkuttuğu ilk sefer olmazdı.

Kral olan amcamı düşününce yüzümde hafif bir buruşukluk oluşuyor, ancak bu ifadeyi Ivy'den saklıyorum. Amcamla barış içinde yaşamaya ve ona iyi hizmet etmeye elimden gelenin en iyisini yapıyorum, ancak onun en iyi hükümdar olmadığını biliyorum. Elimden geldiğince boşlukları doldurmayı ve halkın refahını sağlamayı görevim haline getirdim. Ancak bu refahın bir parçası da istikrar... ki bunu Drokar sağlıyor. Şiddetli ayaklanmanın ardından, halkın tahtta oturan kralın kral olarak kalacağını ve bu konuyu fazla düşünmeden ya da savaş ve kaosun tekrar çıkıp çıkmayacağını merak etmeden günlük hayatlarına devam edebileceklerini bilmeleri gerekiyor.

Geçmişe tekrar sürüklenmek istemediğim için bu düşünceleri kafamdan uzaklaştırıyorum. Bütün bunları, savaşları, kanı, ölümü ve ihaneti düşünmek, göğsüme bir mızrak gibi saplanan acı ve öfkeyle damarlarımdan geçiyor. Artık daha önce hiç hissetmediğim bir nefretle nefret ettiğim kardeşim Droth'u düşünmeyi bile reddediyorum.

O anda sessizleştiğimi fark ettim ve Ivy'ye baktığımda onun da sessiz olduğunu gördüm, gözleri dümdüz önünü izliyordu. Bana ve alıştığım kadınlara kıyasla küçük, solgun ve kırılgan görünüyordu, ama yine de onu hücrede ilk gördüğüm andaki kadar güzeldi. Açık teni ve ateş kırmızısı saçları daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu.

Çok korkmuş olmalı.

Yaşadığı onca şeyden sonra - kaçırılıp satılmak, kaçıp kargo gemisine gizlice binmek ve sonunda saray muhafızları tarafından yakalanıp, başına ne geleceğini bilmeden zindanlara indirilmek - inanılmaz derecede korkmuş olmalı. Yine de kendini iyi kontrol etti. Açıkça korkuyordu, ama paniğe kapılmadı, yalvarmadı, çığlık atmadı ve ben onun soğukkanlılığı ve gücünden etkilenmeden edemedim.

"Burası senin odan olacak," diyorum ona, başka bir kapıyı açarak içeri girmesini sağlıyorum. "Sarayın bu kanadı benim, ve bu bağlantılı odalar hizmetçilerin kaldığı yerler. Bu kanadı düzenli tutmakla görevli olacaksın."

Ivy küçük odayı incelerken, ben de biraz garip hissederek durakladım. Oda sade ama temizdi, düzgünce yapılmış bir yatak, giysiler için metal bir raf ve

hızlıca yıkanmak için bir leğen vardı, çünkü hizmetçilerin banyo odası koridorun ilerisindeydi. Ivy'nin neye alışkın olduğunu bilmiyorum, ama burası kesinlikle bir geminin kargo ambarından ya da Voxeran sokaklarında saklanmaktan daha iyidir.

Yine de, ona nasıl davranacağımı veya ne söyleyeceğimi tam olarak bilmiyorum ve küçük Terran da benim kadar kararsız görünüyor, ellerini önünde birleştirmiş, ağırlığını bir ayağından diğerine aktarıyor.

"Sana uygun kıyafetler getireceğim," diyorum çabucak, topuklarımı dönüp odadan çıkarak hizmetçilerin yedek kıyafetlerinin saklandığı dolaplardan bir şeyler almaya gidiyorum.

Normalde bu kanattan sorumlu hizmetçi Hareesa böyle bir durumu hallederdi, ama Ivy'nin gelişi beklenmedikti ve Hareesa'nın şu anda nerede olduğunu bilmiyorum. Bu durumu halledebilirim ve dengesiz hissettiğim bir durumda dengemi yeniden kazanmanın en iyi yolu, kendime yapacak bir görev vermektir.

Ve nadiren bu anki kadar dengesiz hissetmişimdir.

Yine de, garip bir şekilde Ivy'nin rahat etmesini sağlamak zorunda hissediyorum ve ona kıyafet vermek ve odasını tanıtmak bunu yapmanın en iyi yolu gibi görünüyor.

İhtiyacım olan eşyaları toplamam uzun sürmüyor ve giysileri koluma asarak Ivy'yi bıraktığım odaya doğru büyük adımlarla geri dönüyorum. Kapıdan içeri girip konuşmak için ağzımı açıyorum, ama onu görünce birdenbire duruyorum.

Lavabonun üzerine eğilmiş, bir eliyle saçlarını geriye çekmiş, yüzüne ve boynuna su serpererek tozu temizliyor. Bu anki hali, kalbimin göğsümde durmak üzereymiş gibi hissettiriyor.

Her şey *ona* odaklanıyor gibi. Kirpiklerine, dik burnunun ucuna ve narin çenesine yapışan su damlalarına, boynunun ve vücudunun geri kalanının zarif kıvrımlarına, tüm o sevimli yumuşak kıvrımlara ve dalgalı çizgilere, aniden ellerimi onun üzerinde gezdirmek istememe neden olan.

O anın dikkatsizliği, avucuna suyu alıp soluk tenine sıçratırkenki rahat tavırları, sanki buraya aitmiş gibi, bana daha önce hiç hissetmediğim bir acı veriyor. Bir damla su göğüs dekoltesine akarken, ağzımın saray duvarlarının dışındaki kum kadar kurduğunu hissediyorum.

Sonra başını kaldırıp kapının içinde durduğumu gördü.

Şaşkınlıkla hafifçe nefesini tutar, ağzı açık kalır. Bir an için kıpırdamadan durur, parlak yeşil gözleri benimkilere sabitlenir, yanakları kızarır, soluk teninde parlak ve canlı bir renk alır. Daha önce onunki gibi gözler görmemiştim, Vox'taki her şeyden daha yeşil, garip bir şekilde yuvarlak göz bebekleri. Gözlerimi ondan ayırıp yüzünün ve vücudunun her ayrıntısını incelemekten kendimi alamıyorum.

Birkaç dakika önce onu revirde tamamen çıplak görmüştüm. Artık onun görmediğim hiçbir yeri kalmamıştı, ama bu bir şekilde çok daha samimi geliyordu.

O dikleşirken, saçlarını bırakıp yüzüne kırmızımsı kahverengi dalgalar halinde düşmesine izin verirken, penisim tepki veriyor ve ağır deri peştamalımın altında sertleşmeye başlıyor. Ona doğru odanın diğer ucuna doğru yürümek ve onu kollarıma almamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Avuçlarımın altında onun yumuşak tenini hissetme dürtüsü, direnmek için neredeyse çok güçlü.

"Nereden geldin?" diye soruyorum aniden, sesim küçük odada boğuk ve yüksek çıkıyor. Kulağıma çok uzak geliyor, sanki benim sesim değilmiş gibi. Düzgün düşünmek, onun çarpıcı, egzotik güzelliğinden başka bir şeye odaklanmak zor.

Ivy'nin kaşları şaşkınlıkla kırışır. "Şey... Dünya mı?"

Sözcüğün sonunda hafif bir yukarı doğru eğim var, sanki bu bir soruymuş gibi, bir ifade değilmiş gibi, ve ben bunun nedenini biliyorum. Bana nereden geldiğini zaten birden fazla kez söyledi. Muhtemelen neden tekrar sorduğumu merak ediyordur. Ama demek istediğim o değil. Tam olarak nereden geldiğini değil,

nasıl

Nasıl buraya geldiğini. Benim gibi başka hiçbir kadın yapamadığı halde, nasıl bana böyle etki edebildiğini.

ama bunu kelimelere dökemiyorum. Ona hissettiklerimi açıklamak için doğru sesleri, doğru heceleri bulamıyorum ve bunun yerine, kendimi durduramadan ona yaklaşıyorum.

Benden uzaklaşmasını bekliyorum. Ama uzaklaşmıyor, dokunacak kadar yaklaştığımda bile. Yüzünü çevreleyen o alev gibi saçlarını okşamak için elimi uzattığımda, parmaklarım ipeksi tellerin üzerinde gezerken bile uzaklaşmıyor. Bunun yerine, sanki beni çeken aynı güç onu da çekiyormuş gibi bana doğru yaklaşıyor. Parmaklarım saçlarını okşarken çenesini yukarı kaldırıyor, vücudu bana doğru eğiliyor.

Onu öpmek çok kolay olurdu. Birkaç santim eğilmek, narin yüzünü avuçlarımın içine almak ve dudaklarımı onun dudaklarına değdirmek çok kolay olurdu. Onu kendime doğru çekmek, damarlarımda yanan ateşin sıcaklığını hissettirmek, dilimi ağzına sokmak ve tadına bakmak çok kolay olurdu.

Ama bu dürtü hiç mantıklı değil.

O benim değil ve zararsız olduğuna inanmama rağmen, onu neredeyse hiç tanımıyorum.

Bu yüzden kendimi geri çekmeye zorluyorum. Elimi indirip bir adım geri atıyorum, sonra bir adım daha, ani temas kaybının göğsümü ağrıtmamasını ve parmaklarımı ona tekrar dokunma ihtiyacıyla karıncalandırmasını görmezden gelerek.

Hareket ettiğimde sanki ikimiz de trans halinden çıkmışız gibi. Ivy'nin gözleri büyür ve o da geri adım atar, ben dişlerimi sıkıp kendimi zorla uzaklaştırırken aramızdaki mesafe daha da artar.

"Hareesa yakında seni görmeye gelecek, sana etrafı gezdirecek ve burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlatacak," diyorum, sesim gergin ve sert.

Sonra kıyafetleri yere bırakıp, fikrimi değiştirmeden kapıya doğru büyük adımlarla yürüdüm. Oradan uzaklaşmak neredeyse imkansız gibi geliyordu, ama kendimi kontrol altına almaya çalıştım, koridora çıktım ve kapıyı arkamdan sıkıca kapattım.

Drokar'a ondan sorumlu olacağımı söylemek kötü bir fikir olabilir.

Onu Drokar'ın ilgisinden korumak istediğimi sanıyordum. Ama şimdi bunu yapmamam gerektiğini düşünmeye başlıyorum.

Çünkü bu güzel küçük Terran, beni rahatsız edici bir şekilde etkiliyor.

Ve bu, şu anda kaldıramayacağım bir dikkat dağınıklığı.

Ivy

KARDAX kapıyı arkasında kapattığı anda, titrete bir nefes verdim. Göğsüm hala inip kalkıyor, tüm vücudum arzu ile titriyor. Her yerim sıcak ve kızarmış gibi, midemde hiç hissetmediğim bir ağrı var, sanki onun bana henüz vermediği bir şeye ihtiyacım varmış gibi.

Kendine gel.

Ellerimi o kadar sıkı yumruk yapıyorum ki tırnaklarım avuç içlerime batıyor, bu hafif acıyı kendimi toparlamak için kullanıyorum. Kafam biraz daha netleştğinde, onun geride bıraktığı kıyafetlere bakıyorum.

Stil olarak, son birkaç aydır Nuthora'da giydiğim kıyafetlerden çok da farklı değil. Her iki yanında küçük yırtmaçlar bulunan, yürümemi kolaylaştıran diz boyu bir etek ve karnımı açıkta bırakacak kadar kısa, arkada boynumun arkasına bağlanacak şekilde örgülü kurdele ve deri detaylı, uyumlu bir halter yaka üst var. Kıyafetler, kenarlarında turuncu ve altın rengi nakışlar bulunan koyu kırmızı, keten benzeri hafif bir malzemeden yapılmış. Çok süslü değil, ama deriden daha nefes alabilir ve son aylarda giydiğim kıyafetlerden daha güzel. Ayrıca, ayaklarımın ve ayak bileklerimin etrafını saran ince kayışları olan, düz deri tabanlı bir çift hafif deri sandalet de var.

Eski kıyafetlerimi lavabonun yanındaki masanın üzerine katlayarak, olabildiğince çabuk giyindim ve düzgünce yapılmış yatağın kenarına oturup Hareesa adındaki kadının gelmesini beklemeye başladım.

Artık kendimi meşgul edecek bir aktivitem olmadığı için, zihnim Kardax ile aramızda az önce olanlarla ilgili düşüncelerle dolmaya başlıyor.

Onun dokunuşunun beni ateşe verdiğini, saçlarımdaki eli ve dudaklarımdan sadece birkaç santim uzakta duran dudaklarının bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettirdiğini inkar etmek imkansız. Vücudunun ısısı, teninin kokusu, güçlü kaslı vücudunun bana bu kadar yakın olması... Bunları hatırlamak bile beni titretir.

Ama kendi kardeşine ihanet ettiğini bilirken, onu bu kadar arzulayabilir, bu duyguları hissedebilir, onu bu kadar isteyebilir miyim? Onun için bu kadar acı çekebilir

ve ona çekilebilirim ki? O özünde korkunç bir insan ve ondan daha da kötü bir adamı destekliyor.

Bağ gerçekten sadece bu mu? İki insanı birbirine iten, birbirlerini istemelerine, birbirlerine karşı şeyler hissetmelerine neden olan, aksi takdirde tamamen yanlış olsa bile, sadece kimyasal bir reaksiyon mu? Birisi, diğerinin asla isteyerek seçmeyeceği korkunç bir insan olsa bile?

Bu düşünce beni hafifçe mide bulandırıyor. Ben hep eş bağı daha büyülü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Dışarıdan bakıldığında çok daha fazlası gibi görünüyordu.

Charlotte, Droth ile birlikte gemimize döndüğü ve olan biten her şeyi anlattığı andan itibaren, bu bağı inandım. Senin için seçilen kişinin sana mükemmel bir eş olacağına güvenebileceğine inandım. Seni asla incitmeyecek, asla haksızlık etmeyecek, seni koruyan ve savunan birinden başka bir şey olmayacak birine.

Bunu çok istedim.

O kesinlik. O tartışılmaz doğruluk.

Ailemin ilişkisini ve korkunç boşanmalarını düşünüyorum. İlişkileri her zaman kötü değildi. Ben çok küçükken çok aşık görünüyorduk, mutfakta fısıldaşıyor, birbirlerine dokunuyor, biri evden çıkmadan önce fazladan öpüşüyorlardı.

Ama birkaç yıl sonra, tüm bu sevgi acı, sertlik ve nefrete dönüştü. Bağırıp çağırıyorlardı, bir zamanlar birbirlerinde sevdikleri her şeyi birbirlerini incitmek için silah olarak kullanıyorlardı. Beni birbirlerini incitmek için bir piyon olarak kullandılar. Sevgili çocukları yerine, bir pazarlık kozu, birbirlerini kontrol etmek için bir araç oldum.

Daha sonra bazı arkadaşlarımda da başına aynı şeyin geldiğini gördüm. İlişkileri çok iyi, çok tutkulu, sevgi dolu ve her şeyi kapsayan bir şekilde başlamıştı, ama sonra alev alev yanıp sönerek ya da gözyaşlarıyla dolu karmaşık ayrılıklara dönüştü. Evlilik yeminlerinin bile bir ilişkinin zamanın sınavından geçeceğini garanti edemeyeceği kaçınılmaz bir gerçek gibi görünüyordu. Evlilik bir kumar, kesin bir şey değildi. Bir erkeğe kalbimi emanet etmek imkansız gibi görünüyordu.

Ama Voxerans'la tanıştıktan sonra, farklı bir şey için bir şansım olduğunu düşündüm.

Bağımın benim için yanlış bir seçim yaptığını düşünmek kalbimi hayal kırıklığıyla dolduruyor. Benim geleceğim, bağlanmış diğer kadınlarınkı gibi olmayacak. Bunun yerine, tıpkı aileminki gibi

ya da daha gerçekçi olarak, hiç başlamayacak bir ilişkiye mahkumum. Kardax ile benim aramda hiçbir şey olmayacak, çünkü olamaz. Birbirimiz için çok farklıyız, birbirimize çok uygun değiliz ve tek yapabileceğim, Droth ve diğerlerine geri dönene kadar bu duygularla mücadele etmek.

Bu da, hayal kırıklığımı ve incinmişliğimi bir kenara bırakıp, bundan gerçekten ne elde edebileceğime odaklanmam gerektiği anlamına geliyor.

Halkıma yardım etme şansım var — hem Voxeran isyancılara hem de insan dostlarıma. Saraydayım ve artık kilitli değilim.

Akıllı ve dikkatli olursam, yararlı bilgiler elde etmenin bir yolunu bulabilirim.

Tam bu düşüncüyü kurarken, kapı tekrar açıldı. Bu sefer içeri giren Kardax değildi. Bir Voxeran kadınıydı.

Onu görünce biraz şaşırarak gözlerimi kırpıştırıyorum. Daha önce hiç Voxeran kadın görmemiştim. Bu kadın da açıkça bir hizmetçi, benimle benzer giyinmiş ve bariz fiziksel özellikleri dışında erkeklerden pek farklı görünmüyor. Ten rengi biraz daha açık mavi ve üzerinde dolanan izler beyaz yerine gümüşü. Siyah saçları yüzünden uzaklaştırılmış örgüler halinde. Diğer Voxeranlar gibi uzun boylu, düz sırtlı ve düz göğüslü, hiçbir kıvrımı yok. Kardax'ın vücuduma nasıl baktığını, gözlerinin açgözlülükle üzerimde dolaştığını düşünüyorum ve yüzüm kızarıyor.

"Sen Ivy olmalısın. Ben Hareesa," diyor kadın, hoş bir gülümsemeyle. "Bu kanattaki hizmetçilerin sorumlusuyum. Kardax, sana burayı gezdirmemi ve burada kalışın süresince görevlerinin ne olacağını açıklamamı istedi." Bir süre duruyor. "Senin kendi dünyandan kaçırılıp Vox'a getiren bir gemiye gizlice bindirildiğini duydum. Başına gelenler için çok üzgünüm."

"Oh. Teşekkür ederim," diyorum, ne söyleyeceğimi tam olarak bilemeden. "Bu... şey, korkutucuydu, ama Kardax burada kalmama izin vererek çok nazik davrandı."

"Eh, kalmak için bol bol çalışacaksın. Burada her zaman yapacak bir şeyler vardır," diyor Hareesa gülümseyerek ve beni takip etmem için işaret ediyor. Beni koridordan geçirip farklı odaları gösteriyor. "Burası Kardax'ın özel kanadı. Orayı temizlemek benim görevim, bu yüzden oraya girmen için hiçbir neden yok. Tabii ki kendi odanı ve onun toplantılarını yaptığı çalışma odasını temiz tutmakla sorumlu olacaksın, ayrıca mutfakta aşçıya yardım edecek ve gerektiğinde yemek servisinde yardımcı olacaksın. Kardax genellikle kral ile birlikte yemek yer, ama bazen burada özel olarak yemek yemeyi tercih eder, o zaman da servis yapmaya yardım edeceksin."

"Bu kanadın dışında da yardım edecek miyim? Kral ve sarayın diğer bölümlerinde?"

Soruyu sorarken sesim biraz titriyor. Drokar'ı tekrar görmekten pek hoşlanmıyorum, ancak isyancılar için yararlı olacak bilgileri bulmak istiyorsam Kardax'ın kanadının ötesine geçmem gerektiğini biliyorum.

"Gerektiğinde," diye cevapladı Hareesa. "Hizmetçilerin görevi sarayın düzgün çalışmasını sağlamaktır, bu yüzden ihtiyaç olursa, sen de bu görevi yerine getireceksin. İster temizlik, ister masada servis, ister yiyecek ve malzeme nakliyesine yardım etmek olsun, ne gerekiyorsa yapacaksın. Hepimiz birlikte çalışıyoruz ve Kardax makul ve nazik biridir. Onun kanadında çalışmaktan hiç rahatsız olmayacaksın."

"Hep sarayda mı çalıştın?" diye soruyorum.

Bu kadın hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum ve onun da bana meraklı bir şekilde baktığını görebiliyorum. Arkadaş canlısı ve neşeli, hayatından hiç de mutsuz olmadığı belli, yani burası *o kadar da* kötü olamaz.

"Küçüklüğümde beri." Hareesa başını sallıyor. "Eski kralın hizmetindeyken anneme yardım ederdim, yeterince büyüdüğümde de onun görevlerinin çoğunu üstlendim. Annem yaşlılık nedeniyle hizmetten ayrıldı, şimdi şehirde yaşıyor, ama ben hala işimi yapıyorum ve onun masraflarını karşılıyorum." Bir başka koridora dönerken bana bakarak duraksar. "Peki ya sen? Dünya'da ne yapıyordun?"

Düşünmek için bir süre durdum. Tecrübelerimden biliyorum ki, Droth ve diğerlerinin beynimize yerleştirdikleri çeviri çipleri inanılmaz derecede iyi çalışsa da, bazı şeylerin doğrudan çevrilmesi hala biraz zor.

"Bir mağazada çalışıyordum," diyorum sonunda. "Giysi satıyordum."

"Bir mağazada mı? O zaman büyük bir şehirde yaşamış olmalısın. Burasından daha büyük müydü?"

Phoenix'i düşünürken dudağımı ısırırım. "Hayır, daha büyük olduğunu sanmıyorum. Ama daha fazla yüksek bina vardı."

"Özlüyor musun?"

Bir an tereddüt ettim. "Hayır," dedim dürüstçe. "Özlemiyorum. Kendi hükümetim beni kaçırıp sattı. Artık orada kendimi güvende veya istenen biri gibi hissetmezdim."

"Yani burada kalmayı mı düşünüyorsun?" "Bilmiyorum."

Bu da doğru. Vox'ta kalmak istiyordum. Hala da istiyorum. Ama Kardax ile olan bu bağ, işleri karıştırdı. Droth tahtı geri almayı başarır, o zaman ne olacak? Hain kardeşini hapse attıracak mı? Öldürecek mi?

Kardax'ın yaptıklarından sonra bu seçeneklerden birini seçmesi için onu suçlayamazdım, ama bu benim için ne anlama gelecekti? Hayatımı Vox'ta, herkesin nefret ettiği, ayaklarımın altındaki zindanlarda hapsedilmiş bir adamı özleyerek mi geçireceğim? Droth onu idam ettirirse, bu aramızdaki bağı koparacak mı? Yoksa hiç istememem gereken bir adam için yas tutacak ve bir daha asla başka bir eş bulamayacak mıyım?

Kardax ölürse, bağ benim için başka birini mi seçecek?

Bu soruların hiçbirine cevabım yok, ama Kardax'a bir şey olacağı düşüncesi kalbimi sıkıca kavrayıp bana acı veriyor.

Şimdilik bu cevap yeterli.

"Eski kralın altında burada çalıştığını söylemiştin." Dikkatimi Hareesa'ya çevirip, şu anki düşüncelerimi görmezden gelmeye çalışıyorum. "Yeni kralın altında işler yolunda mı? Drokar'ın altında. Hala mutlu musun?"

"Ayaklanma bastırıldığından beri yeniden barış hakim," diye yanıtladı Hareesa omuz silkerek. "Sarayda savaş olmadığında temizlenecek yer azalıyor. Ve yeniden bir rutinimiz var, bu da güzel. Krallar kraldır. Onlar sen ve benden farklıdır. Adil oldukları sürece, tahtta kimin oturduğunun pek bir önemi yok."

Bu tam olarak gerçek bir cevap değil ve Hareesa'nın her şeye olumlu bir bakış açısı getirme eğilimi mi, yoksa paylaşmak istemediği kral hakkındaki diğer düşüncelerini mi gizlemeye çalıştığını anlayamıyorum. Drokar'ın hükümdarlığı hakkında yüksek sesle söylemek istemediği duyguları olabilir ya da onu tamamen destekliyor olabilir. Hatta tahtı ele geçirdiğinde onun tarafını seçmiş bile olabilir.

Burada kimseye güvenemezsin, diye kendime hatırlatıyorum.

Kimseye fazla güvenmemeli ya da rahat davranmamalıyım. Yine de, mümkünse Hareesa ile arkadaşlık kurmak benim yararına olacaktır. Burada müttefiklere ihtiyacım var ve biraz zaman geçtikten sonra, Drokar hakkındaki gerçek duygularını daha iyi anlayabilirim. Eğer onu tam olarak desteklemiyorsa, bunu kendi lehime kullanabilirim.

Bana etrafı gezdirirken, Kardax'ın kanadından çıkıp sarayın geri kalanını gezdirirken, gördüğüm yerleri dikkatle takip ediyor,

zihnimde sarayın bir haritasını çizmeye çalışıyorum. Taht odasının, ziyafet salonunun, çıkışların ve girişlerin yerlerini not ediyorum, bunların daha sonra Droth ve isyancılar için bilgi kaynağı olarak ya da bir noktada benim için kaçış yolu olarak faydalı olacağını umuyorum.

Hareesa bana yeni işimin inceliklerini göstermeyi bitirdikten sonra, beni odama geri götürüyor, mutfaktan aldığı bir tepsi yiyecek bırakıp hızlıca el sallayarak veda ediyor.

O gider gitmez, rafları karıştırmaya başlıyorum ve sonunda ciltlenmiş bir yığın düz kağıt ve veri pedi kullanılmadığında burada yazı gereci olarak kullanıldığı anlaşılan bir nesne buluyorum: ince, sivri uçlu bir kil çubuk, etrafına sıkıca sarılmış ve kil kullanıldıkça çözülebilen bir ip. Bu, doğa ve teknolojinin karışımı konusunda bir tarafa ya da diğer tarafa eğilimli görünen bu yere çok uygun.

Kimse içeri girip ne yaptığımı görmesin diye sırtıma kapıyı dayadım ve az önce gördüklerime dayanarak elimden geldiğince sarayın bir haritasını hızlıca çizdim. Lise ve üniversitede çok zaman harcadığım sanat derslerine hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Üniversitede o zamanlar gereksiz bulduğum ama şimdi *gerçekten* takdir ettiğim çizim dersleri de dahil. Çünkü şimdiye kadar gördüklerimi oldukça iyi bir şekilde yaklaşık olarak çizebiliyorum. Koridorların ve odaların tamamı eksik, kaba bir çizim ama bu bir başlangıç ve sarayı daha ayrıntılı olarak keşfettikçe çizime eklemeler yapabilirim.

Bunun için şu an gibi bir zaman yok.

Bildiğim kadarıyla, saraydaki görevim resmi olarak yarın başlayacak, bu da bu akşamın geri kalanını etrafı kurcalayarak ve ne bulabileceğime bakarak geçirmem için en iyi zaman olduğu anlamına geliyor.

Çizimi kağıt yığınınından koparıp sıkıca sarıyorum ve saklayabileceğim uygun bir yer arıyorum. Bulabildiğim en iyi yer, yatağın ayağı ile duvar arası. Parmağımı oraya soktuğumda, parmağım kalın bir toz tabakasıyla kaplanıyor, bu da bu odadaki mobilyaların pek sık hareket ettirilmediğini gösteriyor.

Belki de kağıdı saklamak abartılı bir davranış. Birisi onu bulursa, sarayda yolumu bulmaya çalıştığımı ve yeni hizmetçi pozisyonumda daha iyi iş çıkarabilmek için bunu yaptığımı söyleyebilirim. Ama sarayın elle çizilmiş bir haritasına sahip olmanın en azından *biraz* şüpheli görünmeyeceğini düşünemiyorum, özellikle de saraya nasıl geldiğimi düşünürsek. Ben yabancı bir türüm, ait olmadığım bir yerde dolaşırken muhafızlar tarafından yakalandım.

Biri onu yatağın arkasında saklı bulursa, *kesinlikle* şüpheli görünecektir, ama her zaman yalan söyleyip, onun son kiracıya ait olduğunu söyleyebilirim. Ayrıca, kimsenin onu bulması pek olası görünmüyor.

Çizimi sakladıktan sonra, koridora çıkıp, koridorda yürürken geniş, açık pencerelere bakıyorum.

Güneş batmak üzere, günün bu saatlerinde. Voxeran gün batımına benzer bir şey hiç görmedim, Arizona'daki evimde bile. Gökyüzü yüzlerce kırmızı, pembe, sarı ve turuncu tonuyla çizgili, o kadar canlı ve parlak ki, uzanıp parmaklarımı ufka sürerek renklerle damlayan parmaklarımı geri çekebileceğimi hissediyorum. Nefes kesici bir manzara ve göğsümde bir ağrı hissediyorum, buraya yerleşmek istememin birçok nedeninden sadece birini hatırlatıyor bana. Çok güzel, sanki dünyadaki eski şehrim birçok kez çoğaltılmış gibi ve yeni bir başlangıç, yeni bir hayat şansı var.

Ancak... tüm umutlarıma ve hayallerime rağmen, artık bir eşin olmayacağı bir ev olacak.

Ama bunun üzerinde durmamalıyım. Bu konuda yapabileceğim bir şey yok, bu yüzden bunun yerine, odaklanmak için elimden geleni yapıyorum, bir yere yetişmek için acele ediyordum gibi görünmemeye çalışarak koridorda olabildiğince hızlı yürüyorum. Hareesa ve ben, taht odasının yakınındaki saray bölümünde fazla zaman geçirmedik ve yarın işe dalmadan önce o bölgeyi daha ayrıntılı olarak keşfetmek istiyorum, çünkü bu, isyancılar için en yararlı olan şey olabilir.

Köşeyi döndüğümde, ileride tanıdık bir derin ses duyuyorum. Bu ses beni ürpertir, nabzım hiçbir neden yokken hızlanır. Sonra onu koridorun sonunda, başka bir uzun boylu Voxeran ile konuşurken görürüm.

Kardax.

O beni görmeden geri dönmeye çalışıyorum, ama tam köşeyi dönerken başını kaldırıyor ve soluk mavi gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor.

O kısa saniye boyunca nefes alamadığımı hissediyorum. Sanki zihnim boşalıyor ve tek farkında olduğum şey onun ne kadar yakışıklı olduğu. O mavi gözler, o köşeli yüz, sergilenen muhteşem kaslı vücudu, mavi teninin üzerinde büyüleyici beyaz kıvrımlar.

Mavi her zaman en sevdiğim renk olmuştur, diye düşünürken başım döner, sonra Kardax'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi fark eder ve şu anda sarayın bu bölümünde dolaşmamam gerektiğini hatırlarım.

şu anda sarayın bu bölümünde dolaşmamam gerektiğini hatırlıyorum.

"Özür dilerim," diyorum, düşüncelerim kalp atışlarım kadar hızlı. "Yolumu kaybettim. Biraz kayboldum."

Kardax bir şey söylemek için ağzını açar, ama konuşmadan, ben hızla topuklarımı döndürür, kalbim güm güm atarken koridordan aşağıya doğru koşarım.

Kahretsin. Ucuz atlattım.

Odama girip kapıyı kapatana kadar neredeyse koşuyordum, gözlerimi kapatıp kapıya yaslandım. Kalbim deli gibi atıyordu ve şu anda bile Kardax'ı hayal etmekten ve onu ilk kez gördüğümde hissettiklerimi hatırlamaktan kendimi alamıyordum.

O bir düşman, diye kendime hatırlatıyorum. Ondan hoşlanman önemli değil. Sadece bunu düşünme.

Ama nefes almaya çalışırken boğazımda hızla atan nabzım, bunun söylemesi yapmasından daha kolay olduğunu söylüyor.

Kardax

Ivy'yi Hareesa'nın bakımına bıraktıktan sonra bile, onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Gün boyu ve akşama kadar aklımdan çıkmadı. Drokar'ın katılmamı istediği akşam yemeğinde saray işlerini görüşmek için, onun pürüzsüz, soluk boynuna su sıçratan görüntüsünü düşünmemeye zorladım kendimi.

Şimdi zihnim, onu koridorda beklenmedik bir şekilde gördüğüm anı ve beni gördüğünde yüzündeki ifadeyi tekrar tekrar hatırlıyor. Gözlerinin üzerimde dolaştığını ve hızlıca nefes aldığını kaçıramazdım. Onun da benimle aynı çekimi hissettiğini biliyorum.

Ivy Voxeran olsaydı, bunun eş bağı olduğundan emin olurdu.

Ama bunun nasıl mümkün olabileceğini anlamıyorum.

Tek açıklamam, ikimizin de birbirimize aşırı derecede çekildiğimiz, karşı konulmaz bir feromon buluşması olduğu. Çünkü bağ, sonuçta, sadece şehvetten ibaret değildir. Bir partnerinizin olması, her yönden size mükemmel uyan, ruhunuzun diğer yarısı olan birinin olmasıdır.

Kaçan bir Terran kadının benim için seçilmiş kişi olması mümkün görünmüyor.

Daha basit bir açıklama ise, uzun zamandır bir kadınla birlikte olmayı düşünmemişim ve o da bana ilgi duyan, olağanüstü güzel bir kadın.

Yine de, ertesi sabah uyandığımda, aklıma gelen ilk şey o.

Rahat mı? Kendini güvende hissediyor mu? Hareesa, Drokar'ın çözümümünden memnun kalması için işini iyi yapması için ihtiyaç duyduğu her şeyi ona verdi mi?

Kral ile erken bir toplantım var, bu yüzden odamda kahvaltımı yaparken yıkanıp giyiniyorum ve Ivy'yi aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Ama bu neredeyse imkansız görünüyor. Kapı açıldığında ve Hareesa yemek tepsimle içeri girdiğinde, onu getiren kişinin güzel Terran olmamasına dair keskin bir hayal kırıklığı hissediyorum.

"Ivy iyi uyum sağlıyor mu?" Hareesa gitmeden önce ona soruyorum. "Rahat mı?"

"Evet, efendim." Hizmetçi kadın gülümser ve tepsiyi masanın üzerine koyar. "Her şeye oldukça iyi uyum sağladı bence. Bu sabah temizlik işlerinde ona yardım ettirdim ve oldukça verimli."

"Güzel." Arkanı dönüp bir parça ekmek alıyorum ve fazla ilgileniyormuş gibi görünmemek için uğraşıyorum. Yeni hizmetçi kıza aşırı ilgi gösterdiğim yönünde dedikodular yayılmasın diye. Ama Hareesa dedikodu yapan biri değil, bana bir kez daha hızlıca gülümsüyor, sonra saygıyla başını eğip kahvaltıma devam etmeme izin veriyor.

Drokar, ben içeri girdiğimde taht odasında beni bekliyordu ve odanın uzak köşesinde dans eden iki harem kızını rahatça izliyordu. Beni görünce canlandı, koltuğunda dikleşti ve bana yaklaşmamı işaret etti.

"Kardax! Vox'ta yine güzel bir gün. Söylesene, halkım benim adımı alkışlıyor mu? Benim yönetimimin onlara getirdiği güvenlik ve refahtan memnunlar mı?"

"Halk, şehre geri dönen huzuru gerçekten takdir ediyor," diyorum dikkatlice. "Ama konuşmamız gereken işler var, amca."

Drokar kaşlarını çatı. "Elbette. Seninle iş konuşmak her zaman zor, Kardax. Belki de zindandan çıkardığın o güzel hizmetçi kıza bir ziyaret etmelisin. Biraz rahatlamana yardımcı olabilir. Tanrılar bilir ki buna ihtiyacın var."

Onun alaycı sözlerini ve ima ettiklerini görmezden gelerek, elimizdeki meseleye devam ediyorum. "Kum fırtınasından etkilenen bölgedeki hasar, ilk düşündüğümüzden daha kötüydü ve oradaki insanlar hala toparlanmaya çalışıyor. Evlerin büyük bir kısmı yıkıldı ve sulama su kaynaklarının bir kısmı tılandı. Su kaynağını onarmak için ek ekipmanla birlikte, daha önce gönderdiğimiz ekibi rahatlatmak için yeni bir ekip göndermemiz gerekiyor." Tereddüt ediyorum. "Normalde böyle bir durumu kendim hallederdim, ancak onarım masrafları nedeniyle, kraliyet hazinesinden fonların serbest bırakılması için sizin onayınız gerekiyor."

Drokar kaşlarını çatı. "Köyü onarmak yerine insanları başka bir yere yerleştirmek daha iyi olmaz mı? Başka bir köye taşınabilirler ya da şehre gelebilirler."

Cevap vermeden önce bir an durup, sakın bir şekilde cevap vermeye özen gösteriyorum. "Burası onların *evleri*, amca. Atalarının evleri, bazılarının nesillerdir yaşadığı yerler. Ve onlar zengin değiller. Birçoğu

Şehirde yaşamaya paraları yetmiyor. Ayrıca, çoğu madenci. Onlar olmasa, şehirde inşaat malzemesi ve diğer ihtiyaçlar konusunda sıkıntı yaşanır."

Drokar homurdanır. "Peki. Sadece ne kadar harcadığına dikkat et. Ne de olsa Işık Festivali yaklaşıyor." Koltuğunda kıpırdanır, yüzündeki ifade daha hoş bir hale gelir. "Vox'un yıllardır gördüğü en büyük kutlamayı planlıyorum. Droth'un sürgüne gönderilmesinden sonra isyan ruhu çok uzun süre devam etti, ama şimdi işler nihayet yoluna girmeye başladığına göre, insanlara ruhlarını canlandıracak bir şey vermek istiyorum."

Bir kutlama kesinlikle bunu başarır. Işık Festivali, yılın en uzun gününde kutlanan, güneşi kutlamak için yapılan en büyük bayramımızdır. Ancak kum fırtınasından etkilenenlere yardım konusunda yaptığımız konuşmanın hemen ardından, Drokar'ın kutlama için harcanacak paraya gösterdiği coşkuyu biraz acı bir şekilde algılamaktan kendimi alamıyorum.

İnsanların moralini düzeltmek için çok çaba sarf ediyor, ama onların hayatlarını gerçekten iyileştirmek için yeterince çaba göstermiyor.

Sözler dudaklarımın arkasında yükseliyor ve yüksek sesle söylemeden önce kendimi tutmak zorunda kalıyorum.

Ailemi düşündükçe göğsüm acı ile sıkışıyor. Keşke ikisi de hala hayatta olsaydı, hala burada olsalardı, babam hala krallığı yönetiyor ve annem de onu destekliyor olsaydı. Babam sadece kutlamalar, partiler ve hayranlık için değil, halkın refahını da önemsiyordu. Kum fırtınasından etkilenenleri yardım için para harcamayı isteksizce kabul etmek yerine, kendisi gidip ziyaret ederdi.

Durumun olabileceğinden daha iyi olduğunu kendime hatırlatıyorum. Droth'un isyanı kazanmasına ve tahtı ele geçirmesine izin verilmesinden daha iyi.

Öfke dalgası içimi kaplar, göğsümdeki sıkışma acıdan öfkeye dönüşür ve hain kardeşimle ilgili düşünceleri zihnimden uzaklaştırırım.

Droth'u düşünmek bana sadece ıstırap getiriyor.

Drokar ile görüşmem bittiğinde ve hazine tahsisatına imzasını attırdığımda, hemen oradan ayrıldım. Drokar'ın festival planları veya dansçı kızları ile ilgilenmiyorum. Bunun yerine, sarayın başka bir kanadına gidip, kum fırtınasından etkilenen köyün yeniden inşasına yardım etmek için savaşçıları ve gönüllüleri gönderecek olan askeri komutan Jalyn ile konuşmaya gidiyorum.

Bu iş bittiğinde, fonların serbest bırakılmasını tedarik ve ekipmandan sorumlu Vikaron'a bırakıyorum. Ona durumu açıklamak ve gerekli onarımları yapmak için hangi malzemelerin gerekli olduğunu ayrıntılı olarak anlatmak için zaman ayırıyorum.

Tüm bunlar bittiğinde, benimle konuşmak isteyen halkla görüşmeler yapıyorum. Son olarak, çalışma odama geçip dünden beri biriken evrakları düzenliyorum.

Bu işin büyük bir kısmını bitirmişken çalışma odasının kapısı açılır ve Ivy içeri girer.

O içeri girer girmez farkındayım. Cildinin kokusunu alabiliyorum, tanıdığım hiçbir Voxeran'dan farklı, sanki çölde beklenmedik bir şekilde bulunan garip ve egzotik bir çiçek gibi. Arkanı dönmeden, zihnimde onu canlandırabiliyorum, soluk teni ve ateşli saçları, Vox'ta var olan her şeyden daha yeşil gözleri.

"Oh!" Sesi biraz telaşlıydı, sanki odanın boş olmasını bekliyordu, ya da en azından beni burada bulmayacağını. "Özür dilerim, sizi rahatsız etmek istemedim. Hareesa bu odaları temizlemem için beni gönderdi."

"Merak etme," diye onu sakinleştiriyorum. "Rahatsızlık vermezsin. Yapman gerekeni yap. Ben işimi bitiriyorum."

Bir an tereddüt etti, ama sonra odada dolaşmaya başladı, yüzeyleri silip, eşyaları temizledi.

Kendi işime dönmem gerekirdi, ama bunun yerine onu izledim, gözlerimi ondan ayıramadım. Hizmetçi kıyafeti ona çok yakışmıştı, muhafızlar onu aldıklarında giydiği derme çatma kıyafetten bile daha çekiciydi. Eteğin hafif kumaşı kalçalarının kıvrımlarına yapışıyordu ve eğildiğinde bluzun alt kenarı karnının soluk tenine değiyordu.

Ona bakarken, aynı cilt bölgesini parmaklarımla okşamak için ani ve karşı konulmaz bir dürtü hissediyorum. Bu dürtü o kadar ani geliyor ki, ağzım kuruyor ve tekrar konuşabilmek için boğazımı temizlemem gerekiyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, Ivy'nin sandalyenin sırtına bir bez örttüğünü izlerken. "Odan yeterince rahat mı?"

Bir hizmetçinin, özellikle de bir iyilik olarak işe aldığım bir kızın rahatını bu kadar önemsememin tuhaf olduğunu biliyorum, ama kendimi tutamıyorum. Onun güvende olduğundan, olabildiğince mutlu olduğundan emin olma ihtiyacı duyuyorum.

"Sorun yok," diyor çabucak. "Dürüst olmak gerekirse, beklediğimden daha iyi."

Biraz duraksıyor, hafifçe kızarıyor ve yanaklarında beliren pembe renk onu daha da güzel gösteriyor, sanki içinden ışık saçıyor gibi.

içinden ışıık saçıyormuş gibi.

"Yani, güzel olacağını biliyordum, sadece..." Boğazını temizledi. "Bu kadar nezaket beklemiyordum. Sen ve Hareesa çok yardımcı oldunuz."

"Çalışanlarımıza kötü davranma alışkanlığımız yok," diye onu temin ediyorum. "Benim isteğim, Vox'taki herkesin güvenli ve rahat bir şekilde yaşaması."

Yüzünde bir şey belirir, tam olarak anlayamadığım bir ifade. Ama bir anda kaybolur ve bir sonraki sandalyeye geçer.

"Senin kanadında başka kimler yaşıyor?" diye merakla sordu, uzun kirpiklerinin altından bana bakarak. "Ailen de sarayda mı yaşıyor?"

"Bu kanatta sadece ben ve buraya atanan personel var."

Daha fazla bilgi paylaşmalı mıyım diye düşünerek bir an duruyorum, ama bir zararı olmaz diye düşünüyorum. Ayrıca, onunla konuşmaya devam etmek *istiyorum*, ki bu benim için alışılmadık bir durum. Her zaman mahrem bir insan oldum, iyi tanımadığım insanlarla kişisel detaylarımı paylaşmaya pek meyilli değilim, ama Ivy'de bir şey var ki, sırf onun sesini duymaya devam etmek için bile olsa, biraz açılmak istiyorum.

"Amcam, kral, hayatta kalan tek ailem," diye ekliyorum. "Kardeşim... öldü."

Droth'u düşününce göğsüm yine o tanıdık şekilde sıkışıyor ve umarım onun hakkında daha fazla soru sormaz. Onunla kendim hakkında daha fazla şey paylaşma isteği duyabilirim, ama bu kardeşim hakkında konuşmak istediğim anlamına gelmez.

"Peki ya ailen?" Ivy duraksıyor, bana dönüyor ve sesinde sempati duyuyorum. "Onlara bir şey mi oldu?"

"Babam öldü," diyorum sessizce. "Annem de onun ölümünden kısa bir süre sonra öldü. Böyle bir şey olağandışı değildir."

"Eş bağı yüzünden mi?"

Şaşkınlıkla başımı ona doğru eğiyorum. *Bu Terran eş bağı hakkında nasıl bilgi sahibi olabilir?*

Ivy, tuhaf bir şey söylediğinin farkına varmış gibi kızarır. "Diğer hizmetçilerden biri bana bundan bahsetti," der biraz utangaç bir şekilde. "Voxeranlar ömür boyu eşleşirler ve eşleri onlar için seçilir. Bu öylece *olur* ve olduğunda mükemmeldir. Her seferinde onlar için doğru olan kişi."

İçimde derin bir acı hissediyorum, göğsümün derinliklerinde bir çekim hissediyorum, yeşil gözleri benimkilere bakarken, hücrelerde hissettiğim elektriksel yükü ya da vücudumun onun dokunuşuna verdiği tepkiyi düşünmeden edemiyorum. Dün odasına girdiğimde onu gördüğümde verdiğim tepkiyi bile.

Acaba...?

"Benim geldiğim yerde böyle bir şey yok," diye devam ediyor Ivy, alaycı bir şekilde gülerek. "Dünya'da, sadece birini seçeriz ve en iyisini umarız. Çoğu zaman, bu işe yaramaz."

Doğru. Elbette. Bağlanma olamaz.

Sadece farklı bir türden olmakla kalmayıp, halkı çiftleşme bağı bile *olmayan* bir kadınla nasıl eşleşebilirim? O benden çok farklı, tam anlamıyla ılık yılları kadar farklı ve bu çekim her neyse, kaderimdeki eş olduğu için olamaz.

Beni ona çeken başka bir şey var. O, daha önce gördüğüm hiçbir kadına benzemeyen, nadir, gizemli ve esrarengiz, güzel ve egzotik bir kadın. Başka bir gezegenden gelen, benim yardımımı ihtiyacı olan ve tüm seyahatlerim boyunca gördüğüm herkesten daha sevimli bir kadın.

Bu açıdan bakıldığında, ona ilgi duymamam garip olurdu.

Ivy, Vox'ta nadir bulunan bir lüks olan çiçeklerle dolu bir cam vazanın bulunduğu yan masaya doğru ilerler ve metali parlatmaya başlar.

"Sarayda ne iş yapıyorsun?" diye sorar, açıkça konuyu değiştirmek istediği belli. Önümdeki evrak yığınına işaret eder ve burnunu biraz kırıştırır. "İşin ne olursa olsun, çok fazla evrak var gibi görünüyor."

"Amcama birçok konuda yardım ediyorum," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. *Açıkçası, çok fazla konuda.* "Ona danışmanlık yapıyorum ve Vox'taki insanların tüm ihtiyaçlarının karşılanmasını sağlamak için çalışıyorum."

"Bu kralın işi değil mi?" diye soruyor Ivy, başını eğerek. "Halkın ihtiyaçlarını karşılamak?"

Kaşlarımı kaldırıyorum. O sadece geçmişte benim içimden düşündüğüm şeyleri söylüyor, ama bunu onunla paylaşmayacağım. Kaptisli bir krala hizmet etmenin ilk kuralı, onun onaylamadığın şeyleri asla ona belli etmemektir ve ben Drokar'ın yönetimi hakkındaki çekincelerimi kendime saklamakta başarılı oldum.

Ayrıca, başka ne yapılabilir ki? Droth sürgün edildi, bir daha geri dönmeyecek. Ve tüm kusurlarına rağmen, Drokar krallığında barış ve düzeni korumak için çok çalışıyor.

Drokar'a yardım ederek, danışmanı ve ikinci komutanı olarak hizmet ederek, halkım için en iyisini yaptım ve bu, her zaman yapmak istediğim tek şeydi.

"Kral olmak zorlu bir sorumluluktur," diye cevap veriyorum. "Drokar'ın birçok sorumluluğu var, bu yüzden işleri bana devretmesinden memnunum. Ayrıca organizasyon konusunda iyiyimdir."

Ivy buna gülümser. "Evdeyken hiç organize biri değildim," diye itiraf eder, hala bezeyle vazoyu silmeye devam ederken. "Burada artık takip etmem gereken çok şey yok. Sanırım bu gerçekten bir lütuf. Daha basit bir hayat." Bir süre durur. "Yani kralın en çok güvendiği kişi sensin?"

"Onun hayatını kurtardım," diyorum basitçe. "Ona saldırmak ve zarar vermek isteyenler vardı, ben de onu korudum. O zamandan beri amcam beni kayırıyor ve bana güveniyor, ben de bu güvene layık olmak için elimden geleni yapıyorum."

Ivy'nin gözleri benimkilerle buluştu, yine aynı tuhaf ifade gözlerinde parladı. Bir şey söylemek için ağzını açtı ve masaya doğru adım attı. Ama bunu yapamadan, temizlediği vazoya dirseği çarptı. Vazo, onu yakalayamadan yere düştü, parçalandı ve çiçekler ve su, cam parçalarıyla birlikte taş zemine dağıldı.

"Oh, kahretsin!" diye haykırır. "Çok özür dilerim, temizleyeceğim!"

Ben ona yardım etmek için ayağa kalkarken, o eğilir, sandalyemi geri iter ve masanın etrafından ona doğru yürür. "Dur, ben yardım edeyim."

"Hayır, hayır! Sorun yok, ben hallederim." Ivy aceleyle bardağa uzanır, ama elinde büyük bir parça kırık alırken eli titrer ve keskin kenar avucunu keser.

Derin bir kesik değil, bunu görebiliyorum, ama derisinden akan kanı görünce içimde bir şeyler değişiyor. Bir damla kan yere düşüyor — benimki gibi mavi değil, kırmızı — ve Ivy kanlı cam parçasını bırakırken keskin ve acı dolu bir nefes alıyor.

Yine göğsümde o çekişi hissediyorum, ona hiçbir şey olmaması için içimi kaplayan güçlü bir dürtü. Sadece birkaç damla kan, ama içimdeki her şey, sanki ağır yaralanmış gibi onu şiddetle korumak için çılgılık atıyor.

"Al." Onunla birlikte getirdiği temiz bezlerden birini alıp, masanın üzerinde duran bir bardak suya batırdıktan sonra elini tuttum. "Yardım edeyim."

Belki de sesimdeki ısrarlı tavrımdan etkilenererek, hareketsiz kalıyor. Islak bez elindeki kesiğe değdiğinde yine tıslıyor, ama bunun dışında sessiz kalıyor. Elini tutarken bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum ve avucumda hissettiğim yumuşak teni, damarlarımda yine kanın hızla akmasına, nabzımın hızlanmasına ve peştamalımın altında sikimin seğirmesine neden oluyor.

Bu da ne böyle?

Gençlik günlerimde, kadınların arkadaşlığından sık sık zevk alan bir adamdım - onlara bakmak, onları hayranlıkla izlemek, onları yatağa atmak - ama

elime dokunarak beni tahrik edebilecek bir kadın hiç olmamıştı. Yine de, penisimin sertleştiğini, testislerimin arzuyla ağrıdığını hissedebiliyorum. Peştamalımın beni örtmeye devam etmesini sağlamak için ağırlığımı kaydırmam gerekiyor.

Odaklan, Kardax. Eğer o seni bu kadar derinden etkiliyor, belki de şehirdeki mekanlardan birine gidip biraz eğlenerek bu gerginliği atmanın zamanı gelmiştir.

Ama kendime bunu söylerken, elini bağlamak için başka bir temiz bez ararken, içimdeki her şey bu düşünceye isyan ediyor.

İstedğim herhangi bir kadın değil. O.

Neredeyse takıntılı bir his, daha önce hiç hissetmediğim kadar güçlü bir saplantı. Ona dokunmak, içimde bir şok gibi arzuyu uyandırıyor ve yarasını sardıktan sonra bile, elini bırakamıyorum. Cildinin kokusu burnumu dolduruyor ve etrafımızdaki sıcak hava yoğunlaşıyor gibi. Düşünmeden ona doğru eğiliyorum, diğer elimle yüzünü avuçlarken, eli hala avucumda duruyor.

Bu sefer kendimi zorlayarak uzaklaşamıyorum.

O geniş yeşil gözleriyle bana bakıyor, pembe dudakları aralık ve bu anda, nefes almaktan daha çok onu öpmem gerektiğini hissediyorum.

Sadece bir öpücük. Sadece bir anlığına.

Onu kollarımda hissetmek, ağzının tadını bilmek için yeterli süre.

Sadece bu kadar.

Artık kendimi daha fazla inkar edemem.

Ivy

Kardax'ın bakışları dudaklarıma düştüğünde KALBİM ÇOK HIZLI ÇARPMAYA BAŞLADI.

Kahretsin. Beni öpecek.

Onu durdurabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. O, bir kadına istenmeyen duygularını dayatan türden birine benzemiyor.

Ama sorun şu ki, bu istenmeyen bir şey *değil*. Elime dokunduğunda kalbimin bir an durduğunu hissettim, sonra yeniden atmaya başladı, benden beklemediğim bir şefkatle yaramı temizlerken kalbim ağrıyordu.

Hiç kimse bana böyle hissettirmemişti. Hiç kimse beni sadece bir dokunuşla tahrik etmemişti, hatta daha önce hiç bu tür bir ihtiyaç hissettirmemişti. Sanki damarlarımdan ikinci bir nabız geçiyor, derimin altında zonkluyor ve ona karşı aşırı bir arzu hissedene kadar devam ediyor.

Çenemi yukarı kaldırırken kendimi ondan uzaklaştırmaya gücüm yetmiyor. Soluk mavi gözleri şehvetle kararırken benimkileri arıyor ve bana doğru eğildiğinde derisindeki beyaz işaretlerin parlamaya başladığını fark ediyorum, Voxerans'ların güçlü duygular yaşadıklarında bunun olduğunu biliyorum.

Ağzımın üzerine dokunduğunda içimi kaplayan his, hücrede eş bağını ilk fark ettiğimde hissettiğim hisle benzer, ama daha iyi. Bin kat daha iyi ve daha yoğun. Dudakları sert, sıcak ve ısrarcı, dokunuşuna nefesim kesiliyor, vücudum anında tepki veriyor.

Eli saçlarıma kayıyor, parmakları kalın dalgalı saçlarıma dolanırken diğer eli belime gidiyor. Sahiplenici tutuşu, dudaklarının ağzımdaki açlığı ve beni göğsüne sıkıştırırken sert, kaslı vücudunun benimkine değdiği hissi beni alt üst ediyor. Onun içinde dolaşan arzuyu *hissedebiliyorum* ve anlıyorum, çünkü ben de hissediyorum.

Bir öpücüğün böyle olabileceğini hiç bilmiyordum ve Kardax'ın kim olduğunu unutursam, bu benim her zaman istediğim her şey.

O beni çok etkiliyor. Artık casus mu oynuyorum yoksa bu anda sadece *kendim* miyim, aramızdaki bağın içinde mi kaldım, bilmiyorum. Onun kim olduğunu, benim kim olduğumu ve neden burada olduğumu unutmak çok kolay.

kontrolüm parçalanmak üzere, ama bunu gerçekten istediğimden bile emin değilim.

Ama mantık ve akıl dışı olsa da, bir parçam bunu açıkça istiyor.

Kardax hakkında bildiklerim, bana söylenenler ve nefret etmem gereken her şeyin bir önemi yok. *Bundan* nefret etmiyorum. Beni ateşli bir şekilde öpüşünden ya da göğsünden gelen derin seslerden nefret etmiyorum. Beni sahiplenir gibi dilini ağzıma sokmasından nefret etmiyorum.

Buna kapılmak, kendimi kaybetmek istiyorum.

Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti ve eminim ki hiçbir şey de hissettiremez.

Elleri belimden, kalçalarımın kayıyor, beni sıkıp kendine çekiyor, sanki o da kendini durduramıyormuş gibi. Bu devasa, güçlü uzaylının bana olan arzusu beni nefesimi kesiyor - ya da öpüşme şekliyle zaten bunu yapmasaydı, nefesimi *keserdi*.

Elimdeki kesik tamamen unutuluyor, parmaklarım sanki hayatım pahasına ona tutunuyormuşum gibi geniş omuzlarına gömülüyor. Onun peştamalının engelinden, sıcak ve sert penisini karnımda hissedebiliyorum, o kadar uzun ki, parmak uçlarımda durmak zorundayım. Zaten kendi ağırlığımı zar zor taşıyabildiğim için bunun bir önemi yok. Onun vücuduna o kadar sıkı yapışmışım ki, beni kucaklayarak tutuyor.

Hayır, Ivy! Aklımın rasyonel ve odaklanmış kalmayı başaran küçük bir parçası, beni saran şehvet sisinin içinden bana bağırıyor. Seni kurtaran insanları düşün! Seni kabul edenleri. Droth ve diğerlerini. Onlar seni ve diğer tüm kadınları korudular. Bu adam onların düşmanı.

Senin düşmanın.

Bu son düşünce büyüü bozar, kafama bir kova buzlu su dökülmüş gibi üzerime çöker. Titreyerek geri çekilirim, sanki bir mil koşmuşum gibi nefes nefese kalırım. Bütün vücudum durmamamı, devam etmemi, dudaklarım karıncalanıp şişene kadar beni öpmesine izin vermemi haykırıyor. Beni masanın üzerine eğmesini ya da sert taş zemine yatırıp güçlü vücudunu benimkinin üzerine atmasını, böylece beni sahiplenip eşini yapmasını...

Onun eşi.

Bu uzaylı benim eşim. Lanet olsun. Bu hiç adil değil.

İçimde öfke kabarıyor, arzu ile karışarak beni bir anda çılgınca tahrik ediyor, hayal kırıklığına uğrattıyor ve öfkeliendiriyor. Kardax'ın elleri hala belimde, ağzı hala benim ağzımın üzerinde ve ben onun geniş göğsünü iterek onu benden uzaklaştırmaya çalışıyorum. O lanet bir tank gibi yapılı, bu yüzden tek başardığım şey onu itmek yerine *kendimi* geriye itmek oluyor ve ondan ve onun temsil ettiği tüm cazibeden uzaklaşırken sendeliyorum.

Kardax bana göz kırpmıyor, soluk mavi gözlerinde şaşkınlık belirgin. Yüzü hala arzuyla gergin ve zihnimin hain kısımları, onun kollarına geri dönmem gerektiğini fısıldıyor. İkimizin de ihtiyacı olanı vermem ve bunun gerçekleşmesine izin vermem gerektiğini.

Ama

yapamam.

Yapmayaca

ğım.

"Ben... gitmeliyim," diye kekeliyorum, kırık camların etrafından dolaşarak kapıya doğru koşuyorum.

Koridora çıktığım anda, sarayda kafası kesilmiş tavuk gibi koşarken kimlerin beni görebileceğini umursamadan odama koşuyorum.

Kardax gerçek kimliğimi öğrenirse, "kafasız" kısmı uygun bir tanım olabilir.

Bizim için bir gelecek yok. Biz düşmanınız, farkında olmadan seçtiğimiz taraflar yüzünden böyle olduk. Burada geleceğim bir şekilde tehlikede. Kardax'a boyun eğsem, buraya nasıl geldiğimi sonsuza kadar saklamak zorunda kalacağım ve onun benim gerçekte kim olduğumu öğrenmesinden korkarak yaşayacağım. Ve eğer bu bağı reddedip boyun eğmezsem - ki şu anda tek gerçek seçenek bu gibi görünüyor - hayatımı eşimsiz geçireceğim.

Bunu nasıl yapacağım?

Odama koşarak girip kapıyı çarparak kapattım ve pürüzsüz ahşaba yaslandım. Kardax'tan kurtulmayı başarmış olsam da, arzu hala içimde bir akım gibi dolaşıyor. Paylaştığımız öpücük tüm dünyamı alt üst etmiş gibi hissediyorum ve o kadar tahrik oldum ki, düzgün düşünemiyorum bile.

Eş bağı beni öldürüyor, delirtiyor. Hormonlarım bir dakika bile düşünmeme izin vermezken, nasıl strateji geliştirebilir, isyan için bilgi toplayabilir, hatta burada gizli kalmamı sağlayan hizmetçi işini yapabilirim?

Bundan daha iyisini yapmalıyım.

Ne pahasına olursa olsun, aklımı başımda tutmam gerekiyor.

Çenemi sıkarak, Kardax'ın isyan hakkında bana anlattıklarını, isyan çıktığında kendi kardeşini ihanet ettiğini ne kadar duygusuzca itiraf ettiğini düşünmeye zorluyorum kendimi. Droth'un adını söylemedi, sadece amcasının zarar görmesini isteyenler olduğunu söyledi. Ama kimi kastettiğini biliyorum.

Bunu sanki hiç önemi yokmuş gibi, çok rahat bir şekilde anlattı. Sanki yaptıklarından dolayı hiçbir suçluluk ya da pişmanlık duymuyormuş gibi.

Ama sonra, anne babasından bahsederkenki halini hatırlıyorum, onları hatırladığında gözlerindeki yumuşaklığı ve sıcaklığı. Kendimi kestiğimde yanıma koşuşunu, dokunuşunun nezaketini, bana ne kadar çabuk ilgi gösterdiğini.

Bu iki adam nasıl aynı bedende yan yana yaşayabilir?

Nasıl aynı anda bu kadar çok şey olabilir? Onun korkunç amcasını tahta çıkarmak için yaptıklarını duyduktan sonra, nasıl hala kollarına atlayıp onu öpebiliyorum?

Sanki içimdeki her şeyi tutamayacak kadar cildim gerginmiş gibi, sıcak ve huzursuz hissediyorum. Bilinçli bir düşünce olmadan, elim birkaç derin nefes alırken alt karnıma doğru kayıyor.

Aynı elim karnımdan aşağıya, iç uyluklarımın üzerine kayarken nefesim hızlanıyor. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, parmaklarım eteğimin kumaşını yukarı doğru çekerken kendime bunu yapmayacağımı söylüyorum. Sonra elim bacaklarımın arasına kayıyor, oranın ne kadar sıcak ve kaygan olduğunu hissediyorum.

Tanrım. Ne yapıyorsun Ivy?

Kardax hakkında hayal kurmam zaten tehlikeli, ama parmaklarım ağrıyan klitorisimin üzerinde kayarken kendimi durduramıyorum. Durmam gerek, ama yapabileceğimi sanmıyorum. Vücudum o kadar gergin ki, boşalmazsam patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Kendime rahatlamaya *ihtiyacım* olduğunu söyleyerek yaptığım şeyi mantıklı hale getiriyorum. Dikkatimi dağıtan ve beni pervasız yapan bu arzuyu dindirecek bir şeye ihtiyacım var. Belki vücudumdaki gerginliği giderdiğimde, Kardax'ın yanında daha fazla kontrol sağlayabilirim.

Parmaklarım daha hızlı hareket ederken, kendi elim yerine onun dilinin üzerimde kayduğunu, klitorisimi okşadığını, kıvrımlarımı okşadığını hayal ediyorum. Geniş elleriyle kalçalarımı kavradığını ve beni

kapıya dayadığını, sonra bir bacağını omzuna atarak merkezime daha kolay ulaşmasını sağladığını hayal ediyorum.

Nefes nefese, iki parmağımı içime sokuyorum, diğer elimi bacaklarımın arasına indirip klitorisimi okşamaya devam ediyorum. Başım geriye eğik, gözlerim hala kapalı, Kardax'ın dilinin hassas sinir demetinin etrafında dolandığını, o dolgun dudaklarının amıma bastırıldığını, daha önce ağzımı yalarken hissettiğim aynı açgözlü arzuyla beni orada öptüğünü hayal ediyorum. Beni orgazma ulaştırmak için nasıl teşvik edeceğini hayal ediyorum, uzun parmaklarını benimkilerin şu anda olduğu yere sokarken, cildime karşı kirli emirler mırıldanıyor. Bu düşünceyle içim sıkışıyor, vücudum arzuyla geriliyor.

Ama o burada durmayacaktı, diye düşünüyorum, hayal ederken parmaklarım klitorisimde daha hızlı hareket ediyor.

Beni diliyle orgazm ettirir, sonra ayağa kalkar, kalın, sert sikini içime sokarken bacaklarımı beline dolardı. Alt karnıma bastırıldığında nasıl hissettiğimi hatırlayınca titriyorum ve onun aşağıda bir şekilde farklı olup olmadığını, yoksa insan erkekleri gibi ama daha büyük mü olduğunu merak etmeden edemiyorum. Penisini içimde nasıl hissettirir, beni doldurur, güçlü vücudu bana girerken kasılır diye merak ediyorum.

Odamin önünden geçen birinin beni duyabileceğini unutarak yüksek sesle inliyorum. Tek düşünebildiğim, o beni sikerken sıkıca tutunmanın nasıl bir his olacağı, kaslarının gerilmesi ve inci mavisini teninde terin parlaması. Keskin, oyulmuş yüzü üzerimde süzülürken, soluk mavi gözleri benimkilere sabitlenir.

Yüzünün daha önce nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, zevkten gergin, ve onu arzuyla inleyerek, beni tekrar yere indirip beni döndürdüğünü hayal ediyorum. Fantezimde, beni eğip ellerimi kapıya dayadığını ve arkamdan içime girdiğini hayal ediyorum.

"Tanrım. *Tanrım,*" diye nefes nefese, gergin bir sesle söylüyorum.

Kenara o kadar yakınım ki, uyluklarımdaki küçük kasların seğirdiğini, ayak parmaklarımın sandaletimin tabanına kıvrıldığını hissedebiliyorum. Kafamdaki görüntüler bulanıklaşıyor ve değişiyor, onu hayal edebileceğim her şekilde beni ele geçirdiğini hayal ederken hayal gücüm hızlanıyor. O benim kıcımlı sıkarken ve ben sert bir şekilde boşalana kadar beni yalarken, onun yüzüne oturup ağzına bastırıldığını hayal ediyorum. Sonra onu sürerken, ellerimi geniş, kaslı göğsüne dayayıp, o içime girerken yüzünü izlediğimi hayal ediyorum. Onun önünde diz çöküp

önünde diz çöküp onu ağzıma aldığımı, sıcak bir aceleyle boşalırken dilimde tadını aldığımı hayal ediyorum.

Kucağına oturduğumu, kollarını bana doladığını ve birlikte boşalırken göğüslerimin göğsüne bastırıldığını hayal ediyorum. Ya da üstümde, bacaklarımı geriye doğru itip, kalın penisinin tekrar tekrar içime daldığını görebilmem için bacaklarımı açtığını hayal ediyorum.

"Kardax..."

Yarı inleyerek, yarı fısıldayarak onun adını haykırıyorum, boşalırken parmaklarımı hayalimdeki penisi gibi derinlemesine içime gömüyorum. Diğer elim klitorisim üzerinde çılgınca hareket ederken, kalçalarım parmak uçlarıma doğru sallanıyor ve başım geriye doğru daha da eğiliyor, tekrar inleyerek doruğa ulaşıyorum. Bir an için, ihtiyacım olan her şey bu, dudaklarımda onun adının sesi ve kafamdaki onun da boşaldığı görüntüsüyle yoğunlaşan zevk dalgası.

Kalp atışlarım yavaşlarken, vücudum kapıya yaslanarak eriyor, kendime bunun ihtiyacım olan şey olduğunu söylüyorum. Biraz boş hissettirse de, parmaklarım benim çaresizce ihtiyaç duyduğum tatmini tam olarak sağlamasa da, gerginliğimi azalttı.

Odaklanmamı kolaylaştırıyorsa, fantezi kurmanın bir sakıncası yok. Ve öyle olacak, diye kendime ısrar ediyorum, nefesimi düzenlemeye çalışırken eteğimi aşağı çekiyorum.

Ama içten içe, kendime dürüst olursam... Bunun doğru olduğundan hiç emin değilim.

ÖNÜMÜZDEKİ BİRKAÇ GÜN BOYUNCA, Kardax'tan tamamen uzak durmayı başardım.

Neyse ki, masada servis yapmam istenmedi ve geri kalan zamanlarda, genellikle girmedığı odaları temizlemeye odaklanıyorum, aynı zamanda onu görürsem hemen kaçabilmek için gözümü dört açıyorum.

Onu düşünmemek ise bambaşka bir konu, ama düşüncelerimi başka şeylere, yani burada olmamın asıl nedenine odaklamaya çalışıyorum. Bu fırsatı, isyancıların saraya girmenin bir yolunu bulmalarına yardım etmek için kullanmam gerekiyor.

Sarayda görevlerimi yerine getirirken, temizlik yaparken ve diğer hizmetçilere yiyecek ve diğer malzemeleri boşaltıp yerleştirmelerinde yardım ederken, aklımda tutabildiğim her şeyi not alıyorum. Muhafızların çalışma saatlerini öğreniyorum, isyancıların gizlice girebilecekleri, daha az korunan alanlara dikkat ediyorum ve sarayda, planlarını gerçekleştirmeden önce saklanabilecekleri, sık kullanılmayan odalar veya köşeler arıyorum.

Her gece, günün işini bitirip yemek yedikten sonra, sakladığım kağıt yığınının çıkarıp notlar alıyorum, gün içinde gördüğüm veya düşündüğüm, yardımcı olabilecek her şeyi yazıyorum. Yatağımın arkasındaki küçük kağıt rulosu her geçen gün kalınlaşıyor ve onu saklandığı yere geri koyduğumda kalbim her seferinde hızla atıyor, umarım yakında bunu yapmak zorunda kalmam. Droth ve isyancılar başkenti geri alacak ve ben hizmetçi kız/casus Ivy olmak yerine tekrar sadece Ivy olabileceğim.

Kardax, Droth'un onun için planladığı kaderi yaşayacak ve ben de hayatıma devam edebileceğim, bu benim için ne anlama gelirse gelsin. Bağlantıyla savaşmayı bırakabilirim, köşelerde onun orada olup olmadığını görmek için gergin bir şekilde etrafa bakınmayı bırakabilirim ve ona tesadüfen rastlarsam bedenimin ve zihnimin bana ihanet edeceğinden endişelenmeyi bırakabilirim.

Her zaman, eş bağı, eğer benim için gerçekleşirse, bana huzur ve güvenlik, güvende ve sevildiğimi hissettirecek bir duygu getireceğini ummuştum.

Ama bunun yerine, tek istediğim hayatımın bu kısmının sona ermesi.

Hareesa ile en çok zaman geçiriyorum ama diğer saray hizmetkarlarını da tanımaya çalışıyorum. O ve ben aynı tür işleri yapıyoruz ve Hareesa başından beri bana karşı dostça davrandı. Her karşılaştığımızda, ki bu genellikle günde birkaç kez oluyor, bana gülümsüyor ve nazik sözler söylüyor ama diğer saray çalışanlarının çoğu kendilerine saklanmayı tercih ediyor, kibar ama çekingen davranıyorlar.

Bunun nedeni, aralarında bir insanın bulunmasından şüphe duymaları mı, yoksa başkentteki mevcut ortamda kime yakın olacaklarına dikkat etmeleri mi, bilmiyorum, ama her iki durumda da bunu anlayabiliyorum. Biriyle dostça davranmak, savunmasız olmak anlamına gelebilir ve Drokar rejimi altında kartlarını saklamaya çalışanları suçlamıyorum.

Ancak sarayda yaşam yalnızlık dolu olabilir ve Hareesa ile konuşmak bu yalnızlığı biraz hafifletmeye yardımcı oluyor. Ayrıca Kardax'ı aklımdan uzak tutmama da yardımcı oluyor.

Sarayda geldiğimden beş gün sonra, bir sabah bana misafir odalarını onunla birlikte temizlememi ister ve ben de seve seve kabul ederim. Onun neşeli sohbeti, dün gece Kardax hakkında gördüğüm rüyayı

dün gece Kardax hakkında gördüğüm rüyayı düşünmekten alıkoymaya yetiyor... ki bu rüya, onunla ilgili fantezilerime benim hoşuma gitmeyecek kadar yakındı.

"Bu rutinin tadını çıkaralım," diyor Hareesa, gürültüyle toz bezi sallayarak düşüncelerimi bölüyor. "Işık Festivali yaklaşıyor ve öncesinde *günlerce* bunun hazırlıklarıyla meşgul olacağız."

"Işık Festivali mi?"

Ona bakıp kaşlarımı kaldırıyorum. Voxeran bayramları hakkında hiçbir şey duymadım ve merak ediyorum, özellikle de Droth amcasından iktidarı geri aldıktan sonra bu gezegeni evim yapmayı hala umduğum için. Ne tür gelenekler ve bayramlar kutlayacağımızı merak etmeden duramıyorum.

"Yılın en uzun gününde güneşi onurlandırmak için düzenlediğimiz yıllık festivalimizdir," diye açıklıyor, gülümserken hafifçe uzamış köpek dişleri parlıyor. "Asicar'da her zaman büyük bir olaydır, ama bu yıl Drokar'ın onu her zamankinden daha büyük bir olay haline getirmeyi planladığını duydum. Halkın moralini yükseltmek ve yeni geleceğimizi kutlamak istiyor. Ya da öyle bir şey."

Dilini şaklatıyor ve ben, söylemediği bir şey olup olmadığını, Drokar'ın seçimleri hakkında hoş karşılanmayacak bir görüşü olup olmadığını merak etmeden edemiyorum.

Merak ediyorum ama sormaya cesaret edemiyorum.

"Benim geldiğim yerde de böyle bir gün var," diyorum onun yerine, yeni yıkanmış yatak örtüsünü düzelterek. "Ama biz ona gündönümü diyoruz."

"Yapılması gereken çok şey var," diyor Hareesa, temizlik malzemelerini ve kirli çamaşır sepetini toplayarak. "Özel yemekler, sarayın baştan aşağı parlatılması..."

Hazırlanması, temizlenmesi ve düzenlenmesi gereken uzun bir listeyi saymaya devam ediyor. Ama kapıdan içeri girdiğimizde ve Kardax'ı gördüğümde, sözleri zihnimde yer etmiyor. Uzun boylu, kaslı vücuduyla koridorda büyük adımlarla yürüyor ve ilk başta beni görmüyor.

Kalbim sanki Kardax'a daha yakın olmak istercesine göğüs kafesine çarparak hızla atıyor.

Onu umutsuzca kaçınmaya çalışıyorum, bağın çekimine tekrar kapılıp kendimi kaybetme riskini göze almak istemiyorum, hata yapıp onun beni tekrar öpmesine izin vermek istemiyorum... ya da daha kötüsü. Ama onu sadece yanımdan geçerken görmek bile vücut ısıyı yükseltiyor, kanım damarlarımdan sıcakça akıyor, boynum ve yanaklarım kızarıyor.

Kardax bize yaklaşırken bir an duruyor, soluk mavi gözleri benimkilere bakıyor. Aramızda o tanıdık bağ oluşuyor ve hava elektrik enerjisiyle çatırdamaya başlıyor. Nefesimi çekiyorum, beni tamamen ele verecek olan arzu titremesini bastırmaya çalışıyorum.

Sonra adımları tekrar hızlanır ve yoluna devam eder.

Hareesa ona bir bakış attıktan sonra bana döndü. Gözleri biraz büyüdü, yüzündeki ifade aramızdaki cinsel gerilimi *kesinlikle* fark ettiğini gösteriyordu, ama tek kelime etmedi. Sadece bir an sessizce beni inceledi. Yanaklarımdaki sıcaklık daha da arttı ve aniden, buradan kaçmam gerektiğine karar verdim. Bu koridorda durup, kendimi açık ve savunmasız hissetmekten başka bir yerde olmam gerekiyordu.

Kirli çamaşır sepetini kapıp, Hareesa'nın gözlerine bakmadan boğazımı temizliyorum.

"Bunları bırakacağım," diye mırıldanıyorum, sepeti göğsüme sıkıca bastırarak, Kardax'ın tersi yönde koridordan hızla uzaklaşıyorum.

Küçük bir parçam kaba davrandığım için üzölüyor. Ama kesin olarak bildiğim bir şey var, o da sırık gibi Voxeran kadınının soru sormasını istemediğim.

Özellikle de onlara nasıl cevap vereceğimi hiç bilmediğim için.

Ivy

Çarşaf lar bırakılır bırakılmaz odama kaçıyorum, kapıyı arkamdan sıkıca kapatıp kilitliyorum, böylece nefes almam için bir dakika zamanım oluyor.

Kardax'ın o kısa anda bana bakışını hâlâ görebiliyorum. Yüzündeki ifade, Hareesa orada durmasaydı, beni duvara dayayıp, sert vücudunu ve sert penisini bana bastırarak ağzımı tekrar yiyip bitirebileceğini gösteriyordu.

Kahretsin. Başka bir şey düşünmeliyim.

Artık, Kardax hakkındaki fantezilerime kapılarak onu aklımdan çıkarabileceğime inanmayacak kadar akıllandım, bu yüzden kendimi bu yola bile sokmuyorum. Bunun yerine, yatağa doğru büyük adımlarla yürüyüp diz çöküyorum, kağıt yığınınını çıkarıp bir araya getirdiğim haritalarımı açıyorum. Belki de burada aslında ne yaptığımı kendime hatırlatmak sakinleşmeme ve yeniden odaklanmama yardımcı olur.

Her şeyi göz önünde bulundurursak, haritalar aslında oldukça iyi. Sarayın yerleşimini oldukça iyi kavradım, ama kesinlikle hala eksik parçalar var, erişemediğim geniş binanın bazı kısımları. Parmağımı harita üzerinde daha önce bulunduğum bir odaya kaydırıyorum, "kalemimi" alıp daha ayrıntılı bir şekilde çiziyorum. Bu oda, ulaşamadığım sarayın bir bölümüne, sıkı bir şekilde korunan taht odasına çok yakın bir bölüme açılıyor olabilir.

Elimden geldiğince geniş bir alanı kapsamaya çalıştım, ama çok fazla kurcalamaktan çekiniyorum. Zaten birkaç kez "Özür dilerim, yolumu kaybettim" bahanesini kullanmak zorunda kaldım ve bunun sonunda işe yaramayacağını biliyorum. Sonunda sarayın belirli bölümlerine girip çıkmam yasaklanacak ve özellikle Drokar'ın odalarına veya taht odasına çok yakın bir yerde yakalanırsam ceza alacağım. Sonsuza kadar naif insan rolünü oynayamam.

Ama diğer yandan, bir an önce sonuç almak için büyük baskı hissediyorum. Gerçek bir ilerleme kaydedip yararlı bilgiler bulana kadar saraydan ayrılamam. Ve her geçen gün, buradan çıkıp isyancılara katılmak için daha da sabırsızlanıyorum. Bulabildiğim her türlü bilgiyle saraya girmelerine yardım edebilirim ve sonra...

Sonra hayatıma devam edebilir ve Kardax ile olan tüm bu karmaşayı geride bırakabilirim.

Her geçen gün, burada biraz daha dengesiz hissediyorum. Sanki duvarların arkasından Kardax'ı hissedebiliyorum ve onu her gördüğümde kalbim hızla atıyor. Sabahları, dudaklarının ve ellerinin vücudumda olduğu canlı rüyalardan kızarmış ve ağırlı bir şekilde uyanıyorum.

Eşimin yanında olup kendimi inkar etmek, hiç tahmin etmediğim kadar zor geliyor - ki bunu yapmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim. Bu beni... yanlış hissettiriyor. Sanki kendimin temel bir parçasını, ruhumun derinliklerine kadar uzanan bir şeyi inkar ediyormuşum gibi. Kardax ile aramızdaki bağı inkar etmeye çalışmak, kalbime kök salmış bir asmayı çekip koparmak gibi geliyor.

Onu istiyorum, bazen nefes almaktan daha çok, ama onu istememek *istiyorum*. Savaşığım her şeye aykırı olan, pişmanlık duymadan korkunç şeyler yapan birini özlemekten nefret ediyorum.

Ama onu düşünmemeye çalıştıkça, düşüncelerimi daha çok meşgul ediyor.

Bacaklarımın arasında hissettiğim heyecan, nefesimi kesiyor ve öfkeyle başımı sallıyorum, haritayı tekrar gözden geçirirken bacaklarımı sıkma dürtüsüne direnerek, bunu kafamdan atmak için elimden geleni yapıyorum.

Tamam, Ivy. Daha büyük bir risk alma zamanı. İyi bir şey elde etmek ve buradan çabucak çıkmak istiyorsan, sürekli güvenli oynamaya devam edemezsin.

Üst katta, henüz giremediğim kilitli odalardan birine götürebilecek bir oda var. Bu oda, taht odasından uzak ve sık kullanılmadığı için, çok sıkı korunmuyor.

Ama o odadan, erişilmesi daha zor odalardan birine gizlice girebileceğimi umuyorum.

Böyle bir şeyi denemek için günün bu saati uygun. Önemli kişiler toplantıda ya da öğleden sonra çalışmaya başladıkları için koridorlar çoğunlukla boş ve öğleden sonra yemeği vakti gelene kadar tekrar hareketlenmeyecekler. Diğer hizmetçiler fazla konuşkan değiller, bu yüzden Hareesa'ya rastlamadığım sürece kimse soru sormayacak.

Bu yüzden, kalbim çarparken, sabahın geç saatlerinde keşif yapmaya çıkıyorum.

Gözümü diktiğim odaya girmek umduğumdan daha kolay oldu. Oda boştu, uzun bir masa ve iyice tozlanmaya ihtiyaç duyan sandalyeler

ve bir duvarda mozaik karolar vardı. Duvarlardan birinde, yan odaya açıldığını düşündüğüm bir kapı da vardı... ama kilitliydi.

Kahretsin.

Umudum, bu odanın yanındaki oda kilitli olsa da, bu korumasız odadan gizlice içeri girebilmektir. Ama görünüşe göre bu bir seçenek olmayacak.

Tabii...

Pencereye doğru yürüyüp dışarı baktığımda, binanın bu tarafını çevreleyen bir taş çıkıntı olduğunu hemen fark ettim. Yaklaşık 30 cm derinliğinde ve dikkatli olursam üzerinde durabileceğim kadar geniş. Birkaç metre ötede, esintiyi içeri almak için açık bırakılmış başka bir pencerenin altından geçiyor.

Mükemmel. İçeri girmenin yolu bu.

Kapıdan çok daha az kullanışlı, ama yanındaki kilitli odaya girmek istiyorsam, tek seçeneğim bu olabilir. Saraydan kurtulmak için duyduğum acil ihtiyacı kullanarak kendime cesaret veriyorum, derin bir nefes alıp çıkıntıya tırmanıyorum.

Pencere pervazının yaklaşık 1,2 metre altında ve ayaklarım çıkıntının taş yüzeyine temas etmeden önce havada sallanırken sinir bozucu bir an yaşıyorum. Ayaklarım yere basınca, kendimi binanın yan tarafına yapıştırıp mümkün olduğunca düz durmaya çalışıyorum. Sonra açık pencereye doğru yanlamasına yavaşça ilerlemeye başlıyorum.

Normal şartlarda, bu mesafeyi geçmem hiç de uzun sürmez. Ama çıkıntıda ilerlemek yavaş oluyor ve yarı yola bile gelmem birkaç dakika sürüyor.

Sonra aşağıya bakma hatasına düşüyorum.

Aşağıya *çok uzun* bir mesafe var.

Oh, lanet olsun. Zorla yutkunarak, kendimi yukarı bakmaya zorluyorum, önümdeki pencereye doğru bakıyorum. *Bunu yapabilirsin. Daha korkutucu şeyler de yaptın.*

Kafamdaki o küçük sese inanmaya çalışıyorum, ama şu anda, benimle yer arasındaki boşluk kadar korkutucu bir şey yok gibi görünüyor — beni yakalayan gardiyanlar tarafından zindanlara sürüklenmek bile.

Biraz daha. Yapabilirsin.

Çok yaklaştım. Her küçük yana kayışla, pencere pervazına tutunup o odaya girebilmek için bir adım daha yaklaşıyorum. Diğerlerinin ne kadar büyük risk aldığını, isyancıların göze almaya hazır oldukları tehlikeyi düşünüyorum.

kendilerini. Bir çıkıntının üzerinde birkaç metre sürünmek, ne kadar yüksekte olursam olayım, bununla karşılaştırıldığında hiçbir şey değildir.

Pencere sadece birkaç metre uzaktayken, pozisyonumu hafifçe değiştirip, içeriye bakmaya çalışarak odanın boş olduğundan emin olmaya çalıştım.

Ama yana eğildiğimde, arka ayağım çıkıntıdan kayar.

Bu gerçekleşmeden önce, bir saniye içinde dengemi kaybettiğimi hissediyorum ve öne doğru eğilip pencere pervazına, perdeler, *herhangi bir* şeye tutunmaya çalışıyorum.

Ama çok geç. Zaten düşünüyorum.

Kısa, dehşet dolu bir çığlık dudaklarımdan kaçar, daha çok bir çığlık gibidir ve yere çakılmadan önce parmak uçlarımla pervazın kenarını tutmayı başarırım. Ama tutunmam zayıftır. Nuthora'da geçirdiğim zamandan sonra üst vücut gücüm eskisine göre daha iyi olsa da, olimpik bir jimnastikçi olmaktan çok uzağım. Muhtemelen bir tek barfiks bile çekemem, tüm vücudum korkudan donmuşken dar bir çıkıntıya kendimi çekip çıkmam imkansız.

Kalbim hızla atıyor, içimde bir korku yükseliyor ve tüm vücudumu kaplıyor. Tutunmamı düzeltmeye ve kendimi yukarı çekmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum, ama tutunmam zaten zayıflıyor, yerçekimi beni aşağı çekiyor.

Parmaklarım son birkaç milimetre kayarken midem düğümlenir...

Sonra tekrar düşünüyorum ve bu sefer tutunacak hiçbir şey yok.

Öleceğim.

Yavaş çekimde sanki havada serbest düşüş yaparken bu düşünce kafamdan geçiyor. Kollarım çırpınıyor, ellerim boşluğa tutunmaya çalışıyor, zihnim her an yere çarpacağımı ve her şeyin biteceğini anlamaya çalışıyor.

Bu anı hissedecek miyim? Acıracak mı? Yoksa acıyı hissetmeden önce ölecek miyim?

Gözlerimi kapatıyorum, Kardax'ın beni kollarına aldığı ve dudaklarını dudaklarıma değdirdiği anı hayal etmeye çalışıyorum, bunun istediğim bir şey olup olmadığını artık umursamadan.

Tek istediğim, son bir güzel anı...

Beni saran güçlü kolların etkisi nefesimi kesiyor. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi, zihnim yaklaşan ölümümle o kadar meşgul ki, bir an için yere düştüğümü sanıyorum.

Ölmediğimi anlamam tam bir saniye sürüyor. Kardax'ın beni daha alt kattaki başka bir odanın penceresinden çekip çıkardığını, kollarını vücuduma sıkıca doladığını zar zor fark ediyorum. Adrenalinim o kadar yüksek ki, zar zor düşünebiliyorum, kalbim o kadar hızlı atıyor ki, patlayacakmış gibi hissediyorum.

Ölmedim, ölmedim, ölmedim.

Kardax beni odanın içinde nazıkçe ayağa kaldırırken, bu üç kelime zihnimde tekrar tekrar yankılanıyor, elleri hala beni yere yığılmamam için kollarımı sıkıca tutuyor.

"Ne oldu lan?" diye soruyor, sesi derin ve hırıltılı. "Tanrıların adına, ne yapıyordun Ivy?"

Ona bakarken göğsüm yeni bir tür korkuyla sıkışıyor: yakalanma korkusu. O çıkıntıda gerçekte ne yaptığımı ona söyleyemem.

"Ben... üst kattaki bir odayı temizliyordum," dedim, sesim titriyor ve zayıftı. "Pencere pervazını siliyordum ve çok fazla eğildim, sonra da kaydım. Yeterince dikkat etmedim. Çok üzgünüm."

Gözlerine bakmak için kendimi hazırladım, ama beklediğim şüphe veya öfkeyi gözlerinde görmedim. Bunun yerine, tek gördüğüm korkuydu ve birdenbire bunun *benim için* olduğunu fark ettim.

"Beni yakaladığınız için teşekkür ederim," diye fısıldayarak ekliyorum. "Hayatımı kurtardınız."

Ondan uzaklaşmalıyım. Çok yakınımda duruyor, elleri kollarımı kavıyor, başparmakları açıkta kalan tenimi okşuyor ve bu, vücudumda titremeye neden oluyor. Beni kurtardığı için ona teşekkür etmeli, bir bahane uydurmalı ve mümkün olduğunca çabuk odadan kaçmalıyım.

Ama hala dizlerim titriyor ve sarsılıyorum, duygularım o kadar yoğun ki tüm duvarlarım yıkılmış durumda. Onun kollarına tekrar düşmemek için kurduğum tüm engeller çöküyor. Ölme korkusu, her şeyin bittiğini düşündüğüm o acımasız an, beni hassas ve savunmasız hissettiriyor.

Ve Kardax'ın bana şu anda bakışları, sanki beni kaybetme düşüncesi onu dehşete düşürüyormuş gibi, sanki şu anda dünyada beni kollarında güvende tutmaktan daha çok istediği başka bir şey yokmuş gibi? Bu, sahip olduğum son birkaç savunmamı da yıkıyor, onları tamamen ortadan kaldırıyor.

Onun büyük ellerinden biri enseme kayarken, diğeri belimi kavrayıp beni kendine doğru çekince, ben de isteyerek ona doğru eğildim. Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve ben de kollarımı boynuna doladım.

. *Hissetmeye*, hayatta olduğumu kendime hatırlatmaya çaresizim, eğer o beni yakalamamış olsaydı, bunu asla yapamayacağımızı acı bir şekilde biliyorum.

Kardax ağzıma derin, aç bir sesle inliyor. Ölümle burun buruna geldiğim deneyimden kaynaklanan korku ve adrenalin, aramızda bir yangın gibi alevleniyor, o kadar şiddetli bir ısı ki, bizi olduğumuz yerde küle çevirebilir.

Bunu yapmamalıyım. İçimdeki küçük bir ses bunu biliyor. Ama Kardax'ın ağzı benim ağzımda, elleri vücudumda iken kafamdaki o sese kulak vermek zor. Ellerimi göğsünde gezdirirken, inci gibi mavi teni ellerimin altında pürüzsüz. Ona daha yakın olmak için öne doğru eğilirken tırnaklarım tenini çiziyor.

Olabildiğince yakın. Daha yakın.

Daha da yakın.

Sanki son birkaç gün içinde biriken tüm inkar ve özlem, şimdi bizi yutmaya hazır, durdurulamaz bir güç haline gelmiş gibi.

Bundan sonra ne olursa olsun, buna ihtiyacım var. *Ona* ihtiyacım var.

Sadece bir kez olsun, eşimin beni sahiplenmesinin nasıl bir his olduğunu bilmem gerekiyor.

Sonra kendimden nefret etsem bile.

Kardax

IVY VAHŞİ BİR YARATIK GİBİ, kanımda yanan aynı çaresiz tutkuyla beni öpüyor. Dudaklarının benim dudaklarıma baskı yapması, narin dilinin benimkiyle dans etmesi, şimdiye kadar hissettiğim her şeyden daha güzel.

Bunu durdurmak, aramızdaki garip çekimi inkar etmek için bir zamanlar sahip olduğum her türlü şans, hızla yok oluyor.

Onu kollarımda hissetmek, onun ölümüne düşüşünü izleyeceğimi sandığımda hissettiğim garip korku ile birleşince, ona olan ihtiyacımı daha da artırdı. Arzu artık kontrol edilemez hale geldi, her an daha da alevleniyor ve onu bırakmaya gücüm yetmiyor.

Hiçbir zaman temel arzularıma boyun eğen ya da tedbiri elden bırakıp tamamen içgüdülerimle hareket eden, pervasız davranan biri olmadım. Ama şimdi durduramayacağım gibi hissediyorum.

Onu daha yakınımda istiyorum.

Ona daha çok ihtiyacım var.

Kendimi onun içine gömmem, ellerimle onu hissetmem ve ağzımla tadına bakmam gerekiyor, ta ki onun hakkında bilmediğim hiçbir şey kalmayana kadar.

Daha önce hiç tatmadığım bir açlık beni sarıyor ve dudaklarımı onunkilerden ayırıp, onun önündeki taş zemine dizlerimin üzerine çöküyorum.

Ivy, eteğine uzanıp onu uyluklarına kadar sıyrarak bacaklarının arasındaki çıplak tenini görebilmek için küçük bir şaşkınlık çılgılığı atıyor. Ellerim yumuşak teninde kayıyor ve o nefesini tutuyor.

Daha önce hiç bir Terran kadına dokunmamıştım. Onların nasıl yapıldıklarını veya neyin onları memnun ettiğini bilmiyorum, ancak temel anatomileri Voxeran kadınlarına benziyor. Kokusu beni çıldırtıyor, heyecanının kokusu etrafımızı sarıyor ve parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırıp oradaki yumuşak kıvrımları okşadığımda, onun kaygan, ıslak ve sıcak olduğunu hissediyorum.

Yumuşak bir homurtuyla ağzımı bacaklarının arasına bastırıyorum, dilim kıvrımlarının arasına dalıyor ve uzun, yavaş bir yalama hareketiyle yukarı doğru sürükleniyor. Daha önce dokunduğum hiçbir kadına benzemiyor ve kokusunu sanki bir uyuşturucu gibi içime çekiyorum.

O yine inledi ve sanki bu ses doğrudan benim aletime gidiyormuş gibi hissettim, zaten şişmiş olan aletim daha da sertleşti, ta ki peştamalımı kenara ittiğini hissedene kadar.

"Tanrılar, sen çok tatlısın," diye onun ateşli tenine fısıldadım. "O sesi tekrar çıkar."

O da öyle yapıyor, sonunda iniltiye dönüşen bir inilti çıkarıyor.

"Siktir," diye nefes nefese kalır ve bu kelimeyi daha önce hiç duymamış olsam da, küfür gibi geliyor. "Bu çok... ah!"

Dilim, kıvrımlarının tepesindeki sert, çakıl taşı gibi bir et parçasını yalarken, sözleri nefes nefese bir çığlıkla kesilir. Narin parmaklarıyla saçlarımı kavrar, kalçalarını ağzıma doğru sarsarken saçlarımı çeker.

Ah. Bundan hoşlanıyor.

Dilimi tekrar yumruğun üzerinde gezdiriyorum, taş gibi et parçasının etrafında daireler çiziyorum ve Ivy yumuşak bir çığlık atıyor, tüm vücudu dokunuşa tepki veriyor. Bu, midemi sıkıştıracak ve penisimi zonklatacak kadar güçlü bir şehvet dalgası gönderiyor içime.

"Bu sana zevk veriyor, değil mi?" diye düşük sesle homurdanırım. "Buradaki bu küçük nokta?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyor. "Tanrım, evet."

Onu tekrar yalarım, parmaklarım sıkı kanalına kayarken, onu en çok memnun eden yere odaklanırım, onu tüm benliğimle yalar ve emerim.

"Kardax..."

Ivy üstümden adımını inliyor, iki eli de saçlarımı kavırıyor ve ben bacağına omzuma atıyorum, böylece onu dik tutarken ağzımı bacaklarının arasına daha sıkı bastırabiliyorum. Parmaklarım onu daha derine itiyor, dilimi onun kıvrımlarında yer alan sert, zonklayan yumruya vuruyorum.

Titriyor, bacaklarının kasları doruğa yaklaşırken titriyor ve çekirdeği parmaklarımın etrafında sıkışıyor, içime başka bir arzu dalgası gönderiyor. Onu sikimde hissetmem lazım, ağrıyan uzunluğumun etrafında öyle sıkışmasını istiyorum.

Ama önce onu kendi orgazmına ulaştırmak istiyorum.

Onun uyarılması dilimin üzerinde damlarken, zevkten çığlık attığını duymak istiyorum.

"Tanrım," diye fısıldıyor, ben onun zonklayan etini ağzıma alıp onu doruğa ulaştırmaya kararlıyken inlemeleri daha yüksek bir tona çıkıyor. "Tanrım, Kardax, boşalacağım, oh, oh... lanet olsun..."

Ivy, orgazmın doruğuna ulaştığında çığlığını bastırmak için elini ağzına kapatır. Boğuk bir iniltiyle, sanki daha fazlasını istemek için çaresizmiş gibi, kendini dilime bastırarak ağzıma sürter. Onu dik tutmak için tek yapabileceğim, bir kolumu beline dolayarak parmaklarımı onun içine gömmek.

O kollarımda titreyip sarsılırken, dilim onu yalamaya devam ediyor. O kadar sertleşmişim ki, sikim patlayacakmış gibi hissediyorum, ama durmak istemiyorum. Tadı hayal edebileceğimden çok daha tatlı. Kokusu burnumu dolduruyor, tek istediğim onu içime çekmek, tadına bakmak, sonsuza kadar onu *yutmak*.

Ivy, orgazmın ardından vücudu gevşerken nefes nefese kalır. Ayağa kalktığımda, hala elini ağzına bastırarak zevkten çıkan yumuşak inlemelerini bastırdığını görürüm.

Bakışları kapıya kayıyor, benimki de onu takip ediyor.

Akhi. Kapı başından beri açıldı. Herhangi biri geçip bizi, Terran hizmetçi kızın bacaklarının arasında başımı gömmüş halde görebilirdi. Bir saat içinde saray dedikodularla dolup taşardı.

Bunu hemen burada durdurmalıyım. Onu odasına geri göndermeli, ağrıyan penisimi mümkün olduğunca çabuk rahatlatmalı ve görevlerime dönmeliyim.

Ama yapamıyorum.

Hâlâ önümde titriyor, yüzü kızarmış ve narin yüzündeki o güzel yeşil gözleri kocaman açılmış. Garip bir şekilde yuvarlaklaşmış göz bebekleri, daha önce hiç görmediğim kadar büyük, arzuyla genişlemiş ve ben hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Penisim, inkar edemeyeceğim bir ihtiyaçla zonkluyor.

Bu yüzden mantıklı olanı yapmak yerine, durmak yerine, tekrar Ivy'ye uzanıyorum, onu kaldırıyorum ve bacakları belime dolanırken onu kendime doğru çekiyorum.

Kapıya doğru yöneldim. Ama onu göndermek ya da odadan çıkmak yerine, kapıyı kapattım. Kapı kapandığı anda, onu sırtıma yasladım, bir elimle ikimizi de desteklerken ona doğru eğildim. Üstündeki kumaş bizi hala ayırsa da, yumuşak göğüslerinin göğsüme değmesi hissiyle dudaklarımdan bir inilti döküldü.

Eteği zaten kalalarınn etrafındadır ve ben de ona çıplak olarak dokunmak istediğimden peştamalımı çıkarırım. Onu tekrar eperken penisim onun kıvrımları arasında sürtünür ve Ivy ağzıma inler, sesi aramızda yankılanır. Elleri saçlarını okşar, deri bağı çıkarır ve ben ona sürtünürken kalın sa tellerine dolandır.

Onun içine girmek için çaresizce can atıyorum. Ama penisimin başı kıvrımları arasındaki o çıkıntıya srtndğnde, kaygan gövdesi yukarı doğru kayarken, Ivy ağzıma doğru inliyor. Bana sürtünürken parmakları sa derime gömülüyor, dudakları benimkilerin üzerine eğiliyor.

"Evet! Tanrım, bu çok iyi," diye nefes nefese kalır. Ne kadar kendini kaybettiğini duyabiliyorum ve ona bu hissi yaşattığımın bilinci içimi bir tatmin duygusuyla doldurur.

Tıpkı daha önce onu yaladığım ve dilimi uyluklarının tepesindeki küçük zevk düğümünün etrafında dolaştırdığımda olduğu gibi, onun doruğa doğru gittiğini anlayabiliyorum.

Ona doğru itiyorum, sıcak teninin ağrıyan penisime sürtünmesinin verdiği his beni kaplıyor. Ivy'nin parmakları omurgamdan aşağı kayarken, oradaki hassas düğümleri okşarken, kontrolümü kaybedebilirmişim gibi hissediyorum. Penisimden birkaç damla spermim dökülür ve onun bedeniyle benim bedenim arasında kaygan bir iz bırakır. Spermimin onun üzerinde, cildini boyadığı dşncesi beni neredeyse doruğa ulaştırır ve dişlerimi sıkarak dudaklarımı boynuna bastırırım.

"Tam orada. Lütfen. Durma. Oh, lanet olsun!"

Ivy, bacaklarını belime sıkıca dolarken neredeyse işkence çekiyormuş gibi bir ses çıkarır ve onun bana karşı orgazm olduğunu *hissederim*. O sert küçük yumru, penisimin ucuna çarpar ve ben, titreyerek onu işaretlerken, boğazının yumuşak etini emerim.

Onu sahiplenmek için daha fazla bekleyemem. Omurgamdaki düğümlere bastıran parmakları beni çıldırtıyor ve nefes almam gerektiğinden daha çok onun içine girmeye ihtiyacım var. Onu kapıdan uzaklaştırıp, odanın karşısındaki pencerenin yanındaki salona taşıyorum.

Onu yumuşak kanepeye yatırdığımda nefesini keser, onun minik vücudunun üzerine iri bedenimi uzatır, bacağını tutup benimkine geçiririm, penisim onun uyluklarının arasında sürtünür. Onun ıslak, açık ve benim için hazır olduğu hissi neredeyse dayanılmazdır ve bana doğru kıvrılıp beni ileri ittiğinde, vahşi bir homurtu çıkarırım.

Onun içine girdiğindeki his tarif edilemez, inlemesi şimdiye kadar duyduğum en tatlı şey. Hiç böyle bir arzu hissetmemiştim, ilkel ve durdurulamaz.

Ivy, geri çekilip ona doğru ittiğimde ağzımı kendininkine doğru çekiyor. Yavaş gitmek istiyorum, ama sert ve hızlı bir şekilde ona dalmaktan kendimi alamıyorum. Kadife gibi sıcaklığı, penisimin uzunluğu boyunca uzanan çıkıntıyı okşuyor ve her itişte, penisimin tabanındaki düğüm, ona derinlemesine daldıkça onun sert küçük et parçasına çarpıyor.

Her içinden çıktığımda zevkten inliyor ve bir süre sonra kanalı etrafımda sıkılaşıyor, bu da bana onun başka bir doruğa yaklaştığını düşündürüyor. İtmelerim hızlanıyor, daha sert ve daha derin hale geliyor.

Hiçbir kadınla bu şekilde kendimi kaybetmemiştim. Zevkin doruklarında bile, her zaman biraz mesafeliydim, onların zevklerinin farkındaydım ve kendiminkini almaya hazırdım.

Ama Ivy ile durum farklı. *Her şeyi tüketiyor.*

Onu asla bırakamayacakmışım gibi hissediyorum. Onu sonsuza kadar kollarımda, yatağında, bana yeterince yakın tutmam gerektiğini hissediyorum, böylece bugün olduğu gibi onu bir daha asla kaybetmeyeceğim.

"Oh, lanet olsun, yine boşalacağım," Ivy ağzıma doğru nefesini üflüyor. Ses tonunda neredeyse inanamama hissi var ve bu da Terran erkeklerinin kadınlarını bu şekilde tatmin etmediklerini merak etmeme neden oluyor. Ya da belki o da beni tüketen bu hisleri hiç hissetmemiştir. "Yapamıyorum... çok iyi geliyor, yapamıyorum... oh tanrım, Kardax!"

Neredeyse adımı haykırıyor, ama dudaklarımın onun dudaklarını kapaması sesini boğuyor, o da içimdeki kaslarını sıkıyor.

Bu his çok fazla ve o boşalırken, ben de kendimi daha fazla tutamıyorum. Onu sertçe öpüyorum, kalçalarım ileri doğru hareket ederken, onun adını yüksek sesle inliyorum. Boşalırken penisim onun içinde titriyor ve sarsılıyor ve eminim ki *hiçbir şey* bu kadar iyi hissettirmemiştir.

Hayır. Sadece iyi değil.

Mükemmel.

Ivy

KARDAX HALA orgazmının artçı sarsıntıları ile titiyor, iri vücudu benim üzerime uzanmış durumda. Onun boşaldığını hissetmeme rağmen, hiç yumuşamış gibi görünmüyor. Öpüşmemizi keserken, aleti hala içimde kalın ve sert, ikimiz de nefes almaya çalışırken alnı alnıma bastırıyor.

Hala olanlara yarı sersemlemiş durumdayım. Her şey çok hızlı oldu. Bir an önce ölümle yüz yüzeydim, bir an sonra ise kollarında, endişeli yüzüne bakıyordum. Sonra önümde diz çöktü ve hayatımda hiç yaşamadığım bir coşkuyla bana oral seks yaptı.

Ve ondan sonraki her şey?

Lanet olsun.

İstesem bile durduramazdım. Ve kesinlikle durmak da istemiyordum.

Kardax ile seks, eşimin beni sahiplenmesini hayal ettiğim her şeydi. Sıcak ve tutkulu, çaresiz ve yoğun, daha önce hiç hissetmediğim bir ihtiyaç ve en çılgın hayallerimin ötesinde bir zevk. Diğer kadınların fısıldayarak ve şakalaşarak anlattıkları her şey ve daha fazlasıydı.

Hala o mutluluk verici hissin içinde kaybolmuş durumdayım, zevk bulutlarında süzülüyorum, hem doymuş hem de daha fazlasını istiyorum. Beni üç kez orgazma ulaştırdı, bu benim için iki orgazmılık bir rekor.

Vücudum gevşemiş ve bitkin, onun kollarında kolayca uykuya dalabilirmişim gibi hissediyorum. Yine de, beni tekrar öpmeye ya da içimde hareket etmeye başlasa, eminim bacaklarımı ona dolayacağım ve o enfes zevkten daha fazlasını arzulayarak, bana verebileceği her şeyi alacağım. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, *asla* tam olarak doyamayacakmışım gibi.

Ona baktığımda, Kardax biraz geri çekildi. Keskin hatlı yüzündeki ifade, sanki benim gerçek olduğuma inanamıyormuş gibi, hayranlık gibiydi. Sanki az önce olanlara tam olarak inanamıyormuş gibi.

Benim hissettiğim kadar sersemlemiş görünüyor.

Buz mavisi gözlerindeki bakışta kalbim bir an duruyor. Aramızdaki bağı kabul etmek, kollarına atılmak ve kendimi tamamen ona teslim etmek için can atıyorum.

Eş bağı hakkında öğrendiğim her şeyden, az önce yaptığımız şeyin muhtemelen bu bağı güçlendirdiğini biliyorum. Gelecekte direnmek çok daha zor olacak ve kaçınılmaz olarak ayrıldığımızda daha da acı verici olacak.

Keşke ayrılmak zorunda *kalmasaydık*. Keşke geleceğimizde kalp kırıklığından başka şeyler de olsaydı.

Keşke onun beni tekrar tekrar sahiplenmesine izin verebilseydim ve kalbimi çekinmeden ona verebilseydim.

Ama yapamıyorum.

O hala eskisi gibi aynı adam. Bir hain. Bir ihanetçi. Yaptığımız şey bunu değiştirmez. Bu durumu düzeltmez. Kardax'ın özünde kim olduğunu değiştirmez.

Bağ bizi birbirimiz için seçmiş olsa bile, böyle bir adamı sevemem. Onun yaptıklarını bilirken, hayatımı onun yanında geçirip, ona destek olup, ona bakamam.

İçimdeki kargaşadan habersiz gibi görünen Kardax sonunda içimden çıkıp bir yana yuvarlanıyor. Kollarını arkamdan bana dolayarak beni göğsüne çekiyor ve boynuma burnunu sürüyor. Nefesi tenimde sıcak ve yatıştırıcı, hala sert olan penisini kıcıma değdiğini hissedebiliyorum, sanki onun kucaklamasına sığacakmışım gibi vücudu benim arkamda kıvrılıyor.

Tek çıkardığı şey peştamalı olduğu için tamamen çıplak. Benim giysilerim hâlâ üzerimde, ama buruşuk ve bükülmüşler, ve ben kapıya gergin bir şekilde bakıyorum.

"Umarım kimse gelmez," diye fısıldıyorum.

Yarı şaka yarı ciddi, sadece sessizliği doldurmak için konuşuyorum, ama biri içeri girerse ne olacağını merak etmeden duramıyorum.

Kardax'ın konumundaki bir erkeğin hizmetçi kızlardan biriyle bu durumda olması kabul edilebilir mi? Belki de bu beklenen bir şey mi? Yoksa saraydaki statülerimizdeki farklar ve benim Voxeran olmamam göz önüne alındığında skandal mı olur? Eş bağları, Nuthora'da ilk kez ortaya çıktığında Voxeran savaşçıları için bir şok olmuştu. Belki de Voxeranlar diğer türlerle pek seks yapmıyorlar, ya da hiç yapmıyorlar.

"Kimse girmeyecek," diyor Kardax kendinden emin bir şekilde, zevkten titreyene kadar kulak mememi ısıyor. "Birkaç nadir istisna dışında, bu odayı kullanan tek kişi benim."

Tereddüt ediyor, eli belimden kayıyor ve aramızdaki sessizlikte ani bir ağırlık hissediyorum, sanki bana bir şey söylemekle söylememek arasında gidip geliyor gibi.

"Kardeşim Droth ve ben bazen burada oynardık," diyor uzun bir süre sonra, sesi artık daha sessiz, daha bastırılmış. "Burası babamızın en sevdiği odaydı, işlerinin çoğunu burada yapardı. Sabahları manzarayı ve doğal ışığı severdi. İkimiz de babamızı idolize ederdik. Onunla daha fazla zaman geçirebilmek için her türlü sebebi sevinçle karşılardık. O da bize karşı sonsuz sabırlıydı. Çalışmaya çalışırken gürültücü çocuklarının yanında oynamasına tahammül edecek pek çok baba tanımıyorum, ama o bizi asla kovmadı ya da azarlamadı. O da bizi bizim onu sevdiğimiz kadar seviyordu."

Kardax birkaç saniye boyunca sessiz kalır ve odadaki tek ses, ikimizin nefes alıp verişidir.

"Ama zamanla bu durum değişmiş olmalı," der sonunda, sesi kararmış bir şekilde. "Çünkü Droth babamızı öldürdü. Demek ki ona olan sevgisi, benim sandığım gibi değildi."

Söylediklerini anlamam biraz zaman aldı, ama anladığımda kalbim göğsümde yerinden çıkacak gibi attı.

Ne? Droth babalarını mı öldürdü? Prens bundan hiç bahsetmemişti.

Benim izlenimim, Droth ve Kardax'ın babasının ve amcalarının bu trajedide bir fırsat gördüğü ve tahtı ele geçirmek için harekete geçtiği yönündeydi.

Ama yanlışmış mıydım?

Kısa bir an için, bildiğimi sandığım her şey sorgulanır hale gelir, zihnim şüphelerle dolup taşar. Ya benim inandığımın aksine, bu hikayenin kötü adamı aslında Droth'sa? Ya bunca zamandır onun hakkında yanlışmışam? Kendi babasını öldürdüyse, haklı olarak hapishane gezegenine gönderilmiş demektir ve biz onun kaçmasına yardım ederek hata yapmışızdır.

Ama bu düşünce kafama girer girmez, onu tüm kalbimle reddediyorum. Ben daha iyi biliyorum. Droth iyi bir adam. Bunu kendi gözlerimle gördüm. Bunu defalarca kanıtladı.

Öyleyse Kardax neden Droth'un bir katil olduğunu düşünüyor?

"Çok üzgünüm," diye fısıldıyorum, düşüncelerimi toparlamaya çalışırken sesim biraz titriyor. "Bu... bu korkunç."

Kardax başını sallar. "Gerçekten öyle." İçini çeker. "Vox vatandaşları babamın ölümünün gerçeğini bilmiyorlar. Kimin sorumlu olduğunu bilmiyorlar. Amcam ve ben bunu gizli tuttuk, Droth'u halkın öfkesinden korumak için değil, daha fazla kargaşa ve istikrarsızlığı önlemek için."

Bir an sessizlik olur, ben de dağ eteklerindeki mağarada yaptığımız planlama toplantılarını hatırlarım. Bu, neden hiç kimsenin - ne Droth ve adamları ne de geride kalan isyancılar - Droth'un babasının ölümünden sorumlu olduğu iddiasından hiç bahsetmediğini açıklıyor. Onun böyle bir suçtan şüpheli olduğunu bile bilmiyor olabilirler.

Sadece Kardax ve Drokar biliyor.

Kardax, Drokar'ın onu bir şekilde ikna ettiği için Droth'un eski kralı öldürdüğüne inanıyor.

Bu düşünce aklımdan geçerken, başka bir şey daha aklıma geliyor. Her şeyi değiştirebilecek bir şey.

Kardax, Droth'un babalarının ölümünden sorumlu olduğuna gerçekten inanıyorsa, o zaman belki de yaptığı her şeye rağmen, özünde iyi bir adamdır. Belki de kardeşine ihanet ederek doğru şeyi yaptığını düşünüyor. İsyancıların planlarını Drokar'a ifşa etmesi, kötü ya da güç düşkünü olduğu için değil, Droth'un olabilecek en kötü suçu işlediğini düşündüğü içindir.

Ona göre, seçim çok açıktı. Taht mücadelesinde asla Droth'un tarafını tutamazdı.

Kısa ve çılgın bir an için, Kardax'a her şeyi anlatmak istiyorum: isyancılar hakkında, buraya nasıl geldiğim hakkında ve muhafızlar tarafından yakalandığımda ne yaptığım hakkında.

Ama gerçeği söylesem bile bana inanmayacağını biliyorum. Yıllardır Droth'un babalarını öldürdüğüne ve ailelerine ihanet ettiğine inanıyor. Onu aksine ikna etmek kolay olmayacak.

Şimdi ona, Kardax'ın Droth'un yaptığına inandığı her şeyden masum olduğunu düşündüğümü söylersem, bu isyan için her şeyi mahvedebilir. Bu, sahip olduğumuz tüm mutluluk şansını yok eder ve Droth'u, isyancıları, diğer Terran kadınlarını ve beni de mahkum eder. Bu olaydaki rolümü itiraf etmek ve ona başından beri yalan söylediğimi itiraf etmek zorunda kalırım.

Yine de *bir şeyler* yapmam gerekiyor.

Kardax'ın kollarında yatarken, nefesimi düzenli tutmaya ve vücudumu gevşetmeye çalışırken, görevimin değiştiğinden eminim. İsyan için saray ve muhafızlar hakkında bilgi toplamak yerine, Kardax'ı Droth'un masumiyetine ve isyanın haklılığını ikna etmenin bir yolunu bulmam gerekiyor.

Droth'un babalarını öldürmediğine dair kanıtı ihtiyacım var.

Kardax

IVY Kollarımın arasında yatarken, onu kendime çekip yüzünü bana doğru çeviriyorum, böylece onu tekrar nazıkçe öpebiliyorum. İlk açlık hissim giderildikten sonra, öpücüğün tadını daha iyi çıkarabiliyorum. Dudaklarımın üzerinde yumuşak dudaklarının şeklini ezberliyorum, boğazının derinliklerinden çıkan inlemelerle vücudunun bana karşı dalgalandığını izliyorum.

Amcamın iktidara gelmesinden beri kendimi bir şekilde kaybolmuş, rahatsız hissediyorum. Droth'un ihanetinden beri. Çok kısa bir sürede, en çok sevdiğim herkesi kaybettim: hem annemi hem babamı, hem de Droth'u, ancak hepsini farklı şekillerde kaybettim. Bu kayıpların acısı hâlâ çok keskin, her gün ruhumu delen bir bıçak gibi. Droth'u her düşündüğümde öfke ve kin karışımı bir duygu hissediyorum, bir de kendi kardeşimi bu kadar yanlış değerlendirebildiğim için acı bir keder. Onun böyle korkunç bir ihanet yapabileceğine dair işaretleri nasıl gözden kaçırdım?

Ama Ivy beni daha iyi hissettiriyor. Hatta *sakinleştiriyor*. Sanki zihnim ve kalbim, kısa bir süreliğine de olsa huzur bulmuş gibi.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bundan ne çıkacağını, bir Terran kadınına nasıl bu kadar bağlanabileceğimi hiç bilmiyorum. Bu, eş bağına çok benziyor, ama yine de imkansız görünüyor. Eğer öyleyse, bunun ne anlama geldiğini veya Drokar ya da başkalarının onu benim meşru eşim olarak kabul edip etmeyeceğini bilmiyorum.

Ama bir şeyi kesin olarak biliyorum. Onunla vakit geçirmeyi henüz bırakmak istemiyorum. Aramızdaki şey her ne ise, daha başlamadan bitmesine hazır değilim. Ivy'den daha fazlasını istiyorum. Vücudunu tanımak, konuşurken tatlı sesini dinlemek ve onunla ilgili öğrenebileceğim her küçük detayı öğrenmek istiyorum.

"Hüzünlü şeylerden bahsetmeyi bırakalım," diyorum ona, burnumla yumuşak tenine dokunarak. "Kardeşime olanlar geçmişte kaldı ve değiştirilemez. Şu anda, şimdiki zamana odaklanmayı tercih ederim."

Bu sözlerim onun yüzünde küçük bir gülümseme yaratır ve sanki kafasını boşaltmak istercesine başını sallar. "*Bu oldukça güzel bir an.*"

Gülümserim, onu bir kez daha öperim, sonra koltuktan kalkıp odanın karşı tarafındaki küçük bir oyuğa geçerim. Bir leğen, bir

bir sürahi su ve birkaç küçük bez, gün boyunca ferahlamak için oraya yerle tirilmi ti. Burada, Vox'ta, özellikle yılın en sıcak döneminde, bu bir zorunluluktur.

Sırtım dönük olsa bile Ivy'nin gözlerinin beni takip ettiğini hissedebiliyorum ve elimde serin, nemli bir bezle ona doğru y r d   mde, merakla bana bakıyor ve sanki ayağa kalkmaya hazırlanır gibi dirseklerine dayanıyor.

"Hayır." Kafamı sallıyorum. "Orada kal."

Kaşlarını çatarak beni izliyor. "Ne yapıyorsun?"

"Bir erkek, onun için ne yapmalı..." Hala emin olamadı ım kelimeyi söylemeden önce, hızla sözümü kesiyorum. "Onunla bedenini paylaşan kadın için."

Ivy'nin gözleri fal ta ı gibi açılır, ama koltuğun minderlerine geri çöker ve ben yanına diz çöküp, kuma ı onun cildinin üzerinde düzeltmek için uzanırken, bana belirsiz bir şekilde bakar.

Doğrusu, erkeklerin eşlerine genellikle böyle davrandıklarından pek emin değilim. Kesinlikle, yataklarına attıkları kadınlara böyle davranmazlar. Ben hiç böyle davranmadım. Ama Ivy'ye temizlenmesi için bir bez atmak bir şekilde yanlış geliyor. Az önce paylaştığımız şeyden sonra, ona yardım etmek istiyorum. Bezle yüzünü, g   slerini ve daha a a ısını silerek, çabalarımızın terini ve kirini temizlemek istiyorum.

Ivy, bezle i  uyluklarını silerken küçük, nefes nefese bir ses çıkarır, gözleri daha da büyür. Kısa bir saniye için, başka bir muazzam  ehvet dalgası beni sarar, pe tamalımla  rt nmeden saklaması zor bir dalga. Ama bunu görmezden gelirim, şimdi farklı bir şey istiyorum, sadece fiziksel zevkten daha fazlasını.

Cildini temizlemeyi bitirdikten sonra, bezi bir kenara koyup Ivy'ye yardım etmek için elimi uzattım. O ayağa kalktığında kendi pe tamalımlı aldım, daha çok kanepede ona tekrar katılmak istedi imin kanıtını gizlemek için.

"Sana  ehri gezdirmek istiyorum," diyorum aniden.

Ivy, kendi kıyafetlerini düzeltirken kaşlarını kaldırır ve dağınık kızıl saçlarını yüzünden uzaklaştırır. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bugünkü içim bitti, ya da yarın bitirebilece im kadarını bitirdim. Ve Hareesa, benim iste im üzerine senin yokluğunu affedecektir, eminim." O bana neredeyse utangaç bir şekilde bakarken, güzel yüzünün detaylarını inceleyerek ona cesaret verici bir gülümseme attım. "Eğer

Bu gezegende uzun süre kalacaksan, Vox'u tanımalısın."

Ivy'nin yüzü bu son sözlerle aydınlanır. Parlak yeşil gözleri ışıldar ve bu olasılıktan gerçekten heyecanlandığını anlayabilirim.

"Çok isterim! Hareesa'dan onun hakkında çok şey duydum," diye ekledi, sözcükleri biraz karıştırarak. "Asicar'ın ne kadar güzel olduğunu sürekli anlatıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim," diyorum kuru bir şekilde. "Çoğu zaman ondan duyduğum tek şey tozla ilgili şikayetler."

Ivy buna gülüyor, parlak, müzik gibi bir sesle, ve ben bu sesi duymaktan ne kadar keyif aldığımı fark ediyorum. Hafif ve hoş bir ses, kalbimi çok uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde hafifletiyor.

Beni... iyi hissettiriyor. Sadece fiziksel olarak değil, zihnimde ve kalbimde de. Şimdiye kadar, ailemi ve kardeşimi kaybetmenin ve krallıktaki kargaşanın beni ne kadar ağır bir şekilde etkilediğini fark etmemiştim.

"Hâlâ çalışıyor olmam gerektiğini hissediyorum." Ivy, küçük odadan çıkarken burnunu kırıstırır. Düşüşünün neredeyse trajediye dönüşmesi, sanki günler önce olmuş gibi gelir, az önce birlikte yaşadığımız yoğun zevk ve şimdi başlamak üzere olduğumuz macera tarafından arka plana itilmiştir. "Dünya'da buna okuldan kaçmak deriz."

"Hmm." Onu gözlerken, sarayda onunla birlikte yürümek ne kadar kolay olduğunu fark ettim. "Peki, kralın en yakın danışmanı olarak, bugünlük görevlerinden resmi olarak muaf tutuyorum seni. Ne dersin?"

Cevabını düşünürken gözlerinde eğlence parıldıyor. "Bu kadar önemli biriyle tartışmam. Sanırım itaat etmek zorundayım."

Bir başka ateşli şehvet dalgası içimi kaplar. Yatak odasında benim emir verdiğim, onun da itaat ettiği türlü türlü oyunlar oynayabileceğimizi düşünürüm, ama bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırırım, onun yerine onu daha iyi tanımaya odaklanmak isterim.

Saraydan çıkıp kasaba meydanına giden yola girdiğimizde güneş tepemizde yakıcıydı, ama ben bunu neredeyse fark etmedim. Tüm dikkatim Ivy'ye odaklanmıştı. Sıcak çöl rüzgârının saçlarını yüzünden uzaklaştırması ve her ayrıntıyı inceleyerek etrafına bakarken gözlerindeki merak beni büyülemişti.

"Orası yerleşim bölgesi." Sokakların daraldığı, düz çatılı ve ahşap kapılı, kil rengi alçak binaların arasında kıvrılan yeri işaret ediyorum.

Bazı binaların girişlerinin hemen dışında, gezegenin bunaltıcı sıcağına rağmen hayatta kalabilen türden sağlam bitkiler var.

"Şehir gerçekten çok büyük," diyor Ivy. "Krallığın en büyüğü mü?"

"Öyle. Nüfusun neredeyse üçte biri başkentte yaşıyor. Asicar'a yeniden istikrar getirmek için bu kadar çok çalışmamın nedenlerinden biri de bu. Herhangi bir kargaşadan doğrudan etkilenen çok sayıda insan var. Bazıları şehrin sınırlarının hemen dışında yaşıyor, bazıları ise gezegenin dört bir yanına dağılmış köylerde yaşıyor, hayvancılık yapıyor ve burada yetiştirilebilen ürünleri yetiştiriyor. Geri kalan mal ve malzemelerimiz diğer gezegenlerden ithal ediliyor."

Genişleyen bir sokağa sapıyoruz ve aniden, şehir meydanına girerken şehir etrafımızda açılıyor. Ivy'nin hafifçe nefesini tuttuğunu duyuyorum, gözleri Asicar'ın gürültü, manzara ve kokularla dolu ana bölümünü görürken genişliyor. Eğer buraya yeni gelmişseniz, ilk başta neredeyse bunaltıcı olabileceğinden eminim. Pazar satıcıları bağırıyor, potansiyel müşterilerin görmesi için raflara serilmiş parlak renkli giysilere ve kumaşlara işaret ediyorlar. Hava, yemek pişirme, hayvancılık, parfüm ve baharatların karışık kokularıyla dolu, insanın başını döndürecek kadar.

"Aç mısın?"

Bu sözleri söyler söylemez yüzü aydınlanır ve başını sallar. "Evet, aslında. Açlıktan ölüyorum."

"Güzel." Onu uzun bir sıra halinde dizilmiş yemek tezgahlarına doğru yönlendiriyorum. "Denemen gerektiğini düşündüğüm birkaç lezzet var, sadece Vox pazarlarında bulabileceğin şeyler. Sarayda servis edilemeyecek kadar 'sıradan' kabul ediliyorlar, ama şahsen ben onları saraydaki daha özenli yemeklerden daha çok seviyorum."

Bunu, babamın beni ve kardeşimi buraya getirmesinin, bizim Vox'un sıradan vatandaşları gibi vakit geçirmemizin ve yemek yememizin önemli olduğunu düşündüğü için yaptığını söylemiyorum. Oğullarının izole bir ortamda büyümesini ya da dünyanın sarayın lüksleriyle başladığını ve bittiğini düşünmelerini istemiyordu.

Bu da kardeşimin yaptığı korkunç ihaneti neden yaptığını hiçbir zaman anlayamamamın bir başka nedeni.

Ivy ve kendim için baharatlı et şişleri alıyorum, ona genellikle bununla birlikte yenilen ince, yumuşak ekmeği ve içine batırmak için kremalı sosu veriyorum.

"Bu ilk şey," diyorum ona. "Bitirince, bir sonrakini alacağım."

"Vay canına, bu çok lezzetli." Ivy ilk ısırtığını aldıktan sonra bana bakar, narin yüzünde hayret dolu bir ifade vardır. "Hiç bu kadar inanılmaz bir şey yemedim. Cidden."

Onun coşkusuna gülmeden edemiyorum. "Başka bir gezegendeki yaratıkların yemeklerini denemekten çekinecek misin diye merak ediyordum."

"Hayatta olmaz. Her şeyi yerim," diye cevaplar, sesi çok ciddidir. "Dürüst olmak gerekirse, en az bir kez denemeyeceğim bir yemek olduğunu sanmıyorum."

"Ben de öyle düşünüyorum." Onun maceracı ruhundan memnun olarak ona gülümsedim.

Evimin bu kısımlarını Ivy ile paylaşmak, uzun zamandır hissetmediğim kadar mutlu ve gururlu hissetmemi sağlıyor. Asicar ve halkına çok zaman ayırdım, hem burası benim evim olduğu için hem de kaybettiğim şeyin ağırlığından uzaklaşmak için kendimi bir şeye adamam gerektiği için. Ama son yıllarda bundan *zevk almıyordum*. Etrafımdaki her şeye karşı kendimi uyuşturmuştum ve ancak şimdi, Ivy'nin gözünden şehri görerek, isyan öncesinde burada uzun süre hissettiğim mutluluğu yeniden hissediyorum.

Şişleri bitirdikten sonra yürümeye devam ediyoruz. Ivy'ye şekerli meyve külahı ve ardından daha fazla meyve ve kremalı süttten yapılan kalın bir dondurma tatlısı alıyorum. Her şeye hayranlıkla bakıyor, hepsini iştahla yiyor ve yürürken tezgahlardaki ürünlere heyecanla bakıyor.

"Şehrin en sevdiğin yeri neresi?" diye soruyor Ivy. "Ya da burada yaşamaktan en çok neyi seviyorsun, sanırım?"

"İnsanlar," diye basitçe cevap veriyorum. "Onlar dirençlidir. Böyle bir çöl gezegeninde olmak zorunda. Sahip oldukları her şey için çok çalışmışlardır. Ama çok güzel şeyler yaparlar, lezzetli yemekler pişirirler, yaşamak için çok zorlu olabilecek bir yerde müzik, sanat ve güzellik yaratırlar."

"Peki, şehrin en sevdiğin yeri burası mı? Pazar mı?"

Başımı sallıyorum. "Buradaki gürültü ve koşuşturmayı seviyorum, Vox'un ne kadar canlı olabileceğini hatırlatıyor bana. Bütün gün evrak yığınlarının altında gömülü kalıp şikayetleri ve talepleri dinlerken bazen bunu unutmak kolay oluyor. Ama burada, bunların neden önemli olduğunu hatırlıyorum."

Ivy gülümser ve pazar meydanının sonuna geldiğimizde yanıma yaklaşır. Güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştır, renkli ışınlar masmavi gökyüzüne yayılır ve Ivy hafifçe iç çeker.

"Buradaki gün batımları çok güzel," diye mırıldanır.

Sen kadar güzel değil, demek istiyorum, ama sözlerimi geri tutuyorum.

Bütün bunlardan ne anlam çıkarmam gerektiğini henüz bilmiyorum. Ama Ivy'nin kişiliği, neşesi ve heyecanı, bu şehre ve bu şehirle ilgili her şeye hayran kalmış gibi görünmesi, onu burada, benimle birlikte tutmak istememe neden oluyor. Aramızda ne olursa olsun, olasılıklara kendimi açmak istiyorum.

"Umarım burada kalabilirim," diyor aniden, yüzünde hafif bir hüznle meydanı ve ötesindeki binaları tararken, binalar batmakta olan güneşin ışığında neredeyse parlıyor gibi görünüyor. "Burada sonsuza kadar yaşamayı çok isterim. Burayı evim yapmak isterim."

Göğsüm sıkışır ve ona uzanır, yüzünü bana çevirir, avucumla yanağını nazikçe okşarım.

"Yapabilirsin," diye söz veriyorum. "Kimse seni buradan göndermeyecek. Vox'ta nasıl bir hayat yaşamak istersen, ben bunun gerçekleşmesini sağlayacağım. Eğer gerçekten istiyorsan, burada bir geleceğin olabilir."

"Teşekkür ederim." Yutkunurken boğazı hareket eder ve gülümsese de gözleri biraz gölgeli kalır. "Bu... gerçekten harika olurdu."

Meydandan geri dönerek, satıcıların günün işini bitirmeye başladığını izliyoruz. Ivy'nin eli benimkine dokunuyor ve içimi kaplayan huzur hissinin, onun arkadaşlığının verdiği rahatlığın tadını çıkarıyorum. Saraya vardığımızda ve onu odasına geri götürdüğümde neredeyse pişmanlık duyuyorum, zamanı geri alıp öğleden sonrasını yeniden yaşayabilmeyi diliyorum.

Kapısının önünde durduğumuzda, eğilip parmaklarımı yumuşak kızıl saçlarına daldırıyorum ve ona tekrar öpücük vermek için eğiliyorum. Dudakları benimkine karşı yumuşak ve sıcak, ve zihnim şimdiden tekrar onu ne zaman görebileceğimi düşünerek hızlanmaya başlıyor. Ondan henüz ayrılmadım bile, ama şimdiden yanımdaki tatlı varlığını özleyorum.

Onu kendime çekip, diğer kolumu beline doladım ve kokusunu içime çekerek, bana dokunduğunda hissettiğim duyguyu hafızama kazıdım. Onu tekrar sahiplenme dürtüsü çok güçlü hale gelmeden önce, kendimi zorla geri çekmek zorunda kaldım.

"Seninle geçirdiğim akşam çok keyifliydi," diyorum içtenlikle. "İyi geceler, Ivy. Yakında tekrar görüşürüz."

"İyi geceler," diyor yumuşak bir sesle, o geniş yeşil gözleri hala benimkilere sabitlenmiş halde.

Ondan uzaklaşıp koridorda yürümeye başlamak, hayatımda yaptığım en zor şeylerden biri.

Ivy

Az önce... bir uzaylı prensle randevuya mı çıktım?

Tam bir beyefendi gibi davranan bir uzaylı prens mi?

Normal şartlar altında, eş bağları hakkında bildiğim her şeye rağmen, bu neredeyse inanılmaz gelirdi. Ama bu özel durumda, daha da inanılmaz geliyor.

Kardax koridorda ilerlerken, onu izliyorum, yokluğu şimdiden göğsümü acıtıyor.

Bu öğleden sonra her şey inanılmazdı. Yani, ölümün eşiğine geldiğim andan sonraki her şey. Kardax'a olan arzumun peşinden gitmek, duygularımı altüst etmeye yetmiş olacaktı, ama onunla şehirde geçirdiğim zaman beni daha da kafam karışık hale getirdi. Eğer sadece akıllara durgunluk veren bir seks olsaydı, belki de bunun sadece fiziksel bir şey olduğuna, bundan daha fazlası olmadığına kendimi ikna edebilirdim. Kardax ile aramızda olan şeyin bir bağ bile olmadığına, sadece ateşli bir kimya olduğuna.

Ama bu doğru değil. Doğru olmadığını biliyorum.

Kapıyı kapatıp yatağa doğru yürüdüm, uzandım ve gözlerimi kapattım.

Kardax seks sonrası temizlenmeme yardım ederken, serin bir bezle cildimi silip bana özenle bakarken, bu adamın tamamen farklı bir yönü olduğunu gördüm.

Kim böyle bir şey yapar ki? Bu anıyı düşünerek biraz titriyorum.

Kesinlikle, dünyada tanıştığım hiçbir erkek yapmazdı. Onlar bayılmadan ya da eve taksiyle gitmemi önermeden önce *kendimi* temizlemek için yarım saatim olsa bile şanslıydım.

Onunla şehirde yürürken, halkını derinden seven ve çok şey kaybetmiş olmasına rağmen tüm hayatını onlara adayan bir adam gördüm. Amcasının kötü liderliğine rağmen, Vox halkının iyi bir hayat sürmesi için çok çalışıyor, eksiklikleri gidermek ve onlara göz kulak olmak için elinden geleni yapıyor. Onların yanında olmaktan, Asicar'ın günlük koşuşturmacasına katılmaktan aldığı keyfi görebiliyordum.

Ama en önemlisi, onun inanılmaz derecede yalnız olduğunu derinden hissettim. Yürürken, içindeki özlemi, boşluk hissini neredeyse *hissedebiliyordum*. En yakınlarını yıkıcı bir şekilde kaybetmiş ve geride kalan boşluklar hiçbir zaman doldurulamamıştı.

Bu hissi çok iyi biliyorum. Küçükken annemle babamın boşanması beni yalnız ve kaybolmuş hissettirdi, ikisi arasında kalmıştım ve bana olan sevgilerinin de birbirlerine olan sevgileri gibi solup solmayacağını merak ediyordum. Bu, duygusal ruhumda hiç tam olarak iyileşmeyen izler bıraktı ve bu izler hala canlı, sadece ayrılmış durumda. Onlar ayrıldıklarında bir anlamda onları kaybettim, ama Kardax'ın anne babasını kaybettiği gibi gerçek anlamda ölümle değil. Benim çektiğim acı ne olursa olsun, onunki çok daha derin.

Onu daha iyi anladığımı hissediyorum, çok daha derin bir düzeyde. Ve artık onun Droth'a benim sandığım gibi ihanet etmediğini bildiğim için -en azından benim sandığım *nedenlerle* değil- ona olan duygularımı kontrol etmek benim için çok daha zor.

Uzun bir nefes alıp ellerimi yüzüme bastırdım. "Of. Bu iş nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?" diye mırıldandım.

Kardax'ın gerçekte nasıl bir adam olduğunu artık bildiğim için, eş bağına boyun eğmeyi seçmek kadar basit olsaydı, her şey mükemmel olurdu.

Ama hiç de o kadar basit değil.

Droth'un önceki kralı öldürmediğine dair bir kanıt bulamazsam, Kardax ve benim için gerçek bir geleceğin nasıl mümkün olabileceğini bilmiyorum. Kim olduğumun gerçeğini ondan sonsuza kadar saklayamam, özellikle de isyancılar saraya saldırdığında. Ve şimdi ona söylemeye çalışırsam, bana inanmayacağından eminim. Beni ne kadar sevse de, kendi amcasından daha çok, Dünya'dan kaçak gelen bir kadına güvenmesi imkansız.

Kafamdaki küçük ses, *bu yatakta yatıp kendine acıyarak hiçbir şey başaramayacağını* hatırlatıyor.

Bu sesin haklı olduğunu bilerek inleyerek, oturup yataktan kalkıyorum ve az önce kapattığım kapıya doğru yürüyorum.

Şu anda herkes yemek salonlarından birinde toplanmış ya da oraya gitmek üzere olmalı, bu da sarayda rahatsız edilmeden dolaşabileceğim anlamına geliyor.

Odamdan çıkıp sarayın ana bölümüne doğru ilerlerken salonlar sessizdir, ben de olabildiğince rahat görünmeye çalışırım. Pencerelemin dışındaki manzara

çok güzel, gün batımı yerini alacakaranlığa bırakıyor ve Vox'un ne kadar güzel olduğu bir kez daha beni şaşırtıyor.

Birkaç dakika boyunca koridorlarda tek bir kişi bile görmüyorum. Ama geniş bir koridordan ilerlerken, hemen önümde bir Voxeran adam köşeyi dönüyor ve ona çarpmamak için aniden duruyorum.

Kim olduğunu görünce kalbim hızla çarpmaya başlar ve nefesim kesilir.

Drokar.

Bu heybetli adamın beni tanımadan ya da basit bir hizmetçiyle konuşmaya tenezzül etmeden yoluna devam etmesini umarak duvara doğru yanaştım. Başımı eğerek yürümeye devam ettim, onu geçmeye çalışırken kalbim deli gibi atıyordu.

Ama o kadar şanslı değilim. Kral da yana doğru bir adım atar ve beni durdurmak için elini uzatarak önümü keser.

"Ah, Terran kızı," diyor, dudakları gülümsemeye kıvrılıyor. "Yeğenim seni zindandan çıkardığından beri seni pek görmedim."

Sinirlerim gerildi. Durup onunla konuşmak istemiyorum, ama hayır da diyemem. Ne de olsa o kral ve ben Voxeran sarayında sıradan bir hizmetçi kızım.

"Hareesa beni meşgul etti," dedim alçakgönüllü bir şekilde, gözlerine tam olarak bakmadan ve gözlerimdeki gerginliği görmemesini umarak.

"Ah, eminim. Vox'taki hayata nasıl uyum sağlıyorsun? Gizlice binip buraya geldiğinde umduğun gibi mi her şey?"

"Ben... iyi uyum sağladım."

Cevabımı olabildiğince belirsiz ve tarafsız tutuyorum, hiçbir şey ifşa etmek istemiyorum. Benden şüphelenmese bile, Kardax ile olan ilişkiyi de en azından şimdilik gizli tutmak istiyorum. Drokar'ın prens yeğeninin bir insan hizmetçiyle ilişki kurmasına nasıl tepki vereceğini hiç bilmiyorum.

"Konaklamadan memnun olduğuna sevindim." Drokar bana doğru eğildi ve yaklaştı.

Duvara bu kadar yakın durduğuma hemen pişman oldum, çünkü beni adeta köşeye sıkıştırdı. Kardax olsaydı, bu durumdan tamamen farklı hissederdim. Ama Drokar'ın bana bu kadar yakın olmasını hiçbir koşulda istemiyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım. "Kalacak bir yerim olduğu için minnettarım."

"Sana hizmetçi odasından daha konforlu bir yer verebilirdim, ama yeğenim elinden geleni yapıyor, eminim."

Drokar'ın gözleri yüzümden vücuduma doğru kayıyor ve tekrar yukarı çıkıyor, ilgisi açıkça belli. Beni, gerekirse kaçamayacağım kadar sıkıştırmıyor, henüz değil, ama bu bile beni tedirgin etmeye yetiyor.

"Bir şeye ihtiyacın olursa, bana her zaman söyleyebilirsin. Sana sarayda başka bir yer sunmaktan memnuniyet duyarım," diye ekliyor ve bana dokunmak için elini uzatıyor.

Hafif bir dokunuş, parmak uçları kolumu okşuyor, ama midem düğümleniyor, tüylerim diken diken oluyor. Tüm Voxeranlar gibi yakışıklı, biraz daha yumuşak ve daha az kaslı, ama onun hakkında bildiklerim onu benim için her açıdan çirkin kılıyor. Onun bana dokunmasına izin vermeyi veya ondan bir şey istemeyi hayal edemiyorum.

Şu anda evrende istediğim tek bir adam var, ama Kardax'a beni bu kadar güçlü çeken eş bağı olmasa bile, Drokar'dan tamamen tiksiniyordum.

Sinir uçlarım küçük alarmlar gibi karıncalanıyor ve ne yapacağımı bilemiyorum. Kendimi tehlikeye atmadan onu açıkça reddedemem. O, "hayır" kelimesini duymaya alışkın bir adam gibi görünmüyor.

Geriye yaslanarak, aramızdaki mesafeyi artırmak için kendimi duvara dayadım, kalbim göğsümde çarpıyordu. Bir kadına yönelik istenmeyen erkek ilgisi, hiçbir gezegende yeni bir şey değil, eminim, ama bu, daha önce yaşadığım her şeyden daha keskin bir tehlike hissi veriyor. Garip bir yerdeyim, ölümcül bir sır saklıyorum ve Drokar bir kral. Güç farkı çok büyük. Bu adam bir kelimeyle beni öldürebilir, hatta daha kötüsünü yapabilir.

"Böldüğüm için özür dilerim, efendim..."

Hareesa'nın sesinin bize doğru gelmesi, beni rahatlatan bir dalga yaratıyor ve dizlerim titremeye başlıyor.

Drokar ve ben aynı anda ona bakıyoruz, o da yanımıza gelip Voxeran kralına derin bir reverans yapıyor.

"Çok özür dilerim, efendim," diyor yine. "Karışmak istemem, ama Ivy akşam yemeğini servis etmeme yardım etmek için geç kaldı. Bu gece elemanımız eksik, bu yüzden onun yardımına ihtiyacım var. Onu alabilir miyim?"

Drokar'ın kaşları çatılır ve korkunç bir an için, beni bırakmayacağını, bunu daha da ileri götüreceğini düşünürüm. Ama

aramızdaki o an sona erer ve sonunda pes eder, omuz silkip geri adım atar.

"Peki," diyor ve sesinde hayal kırıklığı duyabiliyorum. Dikkatini tekrar bana çeviriyor, sanki bir sır paylaşır gibi başını biraz eğiyor. "Tekrar konuşacağız, tatlı Terran."

Tanrım. Elimden gelirse olmaz.

Ondan uzaklaşırken titrememi zorlukla bastırıyorum, Hareesa'yı takip ederek sarayın bizim kanadına geri dönerken tüylerim diken diken oluyor. Midem beton gibi ağırlaşmış, dizlerim titriyor.

Bu çok tehlikeli bir durumdu.

"Özür dilerim." Hareesa'nın yanına yetişmek için adımlarımı biraz hızlandırıyorum, sarayda dolaştığım için, özellikle de öğleden sonra görevlerimi ihmal ettiğim için biraz suçluluk duyuyorum. "Yardımcı olabildiğime sevindim. Bu gece eleman eksikliği olduğunu biliyordum."

Voxeran kadın bana bakarak hafifçe gülüyor. Neredeyse kendi türündeki erkekler kadar uzun boylu ve kedimsi gözlerine bakmak için başımı yukarı kaldırmam gerekiyor.

"Aslında yok. Uydurdum," diye itiraf ediyor. "Drokar sarayın hizmetçi kadınlarına sık sık ilgi gösterir. Kanadında ona eşlik edecek çok sayıda kadın var, hepsi onun yakınında yaşıyor ve kendisi tarafından özenle seçilmişler, ama ilgisini çeken yeni birini aramaya karşı koyamıyor. Hepimiz onun dikkatini çekmemek ve onunla yalnız kalmamak için hileler öğreniyoruz. Krala hayır demek akıllıca değil," diye ekliyor. "Bu yüzden bu tür durumlardan tamamen kaçınmak için elimizden geleni yapıyoruz."

Gerçekten korkunç bir duruma ne kadar yaklaştığıma şaşkınlık içinde, sessizce başımı sallıyorum. "Yardımanız için teşekkür ederim," diyorum, boğazım düğümlenmiş halde. "Bu kadar dikkatsiz olmak istememiştim. biliyordum... O hep böyle miydi?"

Hareesa ve diğer hizmetçilerin ona karşı ne hissettiklerini daha net bir şekilde anlamak umuduyla, tereddütle soruyorum. Drokar hakkında son konuştuğumuzda belirsiz cevaplar vermişti, ama şimdi biraz daha açık konuşabilir mi diye merak ediyorum.

"Krallar kaprislidir." Omuzlarını silkiyor. "Ama kardeşi iktidardayken böyle bir sorunla karşılaşmazdık."

Bir sonraki cümlesini dikkatlice düşünürcesine bir ara verdi. Cevabı, kral hakkında açıkça kötü bir şey söylemekten kaçınacak şekilde formüle edilmişti, ama ses tonundan Drokar'ı pek sevmediğini anladım.

"Yine de istikrarlı ve güvenilir bir hükümdar," diye ekliyor. "Ve hepimiz onun böyle olmasına şanslıyız. Önceki kral vefat ettiğinde, Drokar liderlik görevini üstlendi. Vox'a bir ölçüde barış getirdi ve bu çok gerekliydi."

Bu barış onun sayesinde mi? Yoksa Drokar'ın tüm çabalarına rağmen barışı koruyan Kardax mı?

Bu düşüncelerimi yüksek sesle dile getirmiyorum. Voxeran siyasetini bilmem gerekenden çok daha fazla bildiğimi belli etmek akıllıca olmaz. Bu yüzden, bu gezegene yeni gelen birine yakışan, daha masum bir soru seçiyorum.

"Böyle bir durumda kralın kardeşi tahta geçmesi normal mi?"

"Hayır," diyor Hareesa basitçe, mutfağın kapısını açarak önce benim girmeme izin veriyor. "Ama yeğeni Droth, hüküm sürmek için fazla ateşli ve deneyimsizdi. Bunu, sadece düzeni sağlamak için müdahale eden amcasına saldırmaya çalışarak kanıtladı," diye ekliyor, sesi sertleşiyor.

Öfkenin kenarı omuzlarımı gerginleştirirken dudaklarımı sıkıştırıyorum. Gerçeğin Hareesa'nın inandığı kadar basit olmadığını ve Drokar'ın halkının iyiliği için tahta çıkmadığını biliyorum. Droth şimdi o zamankinden daha akıllı ve temkinli olsa bile, onun Hareesa'nın onu resmettiği kadar pervasız ya da kötü bir lider olduğunu hayal edemiyorum.

Drokar sadece Kardax'a yalan söylemedi. Tahtı ele geçirme nedenini haklı çıkarmak için halkına da yalan söyledi. Onun iktidara gelmesinin tamamen bir yalanlar ağından oluştuğunu anlamaya başlıyorum. Farklı insanlara farklı hikayeler anlattı, ama nihai hedefi her zaman aynıydı: kral olarak yerini sağlamlaştırmak.

"Kardax, Drokar tahta çıktığından beri ikinci komutan ve baş danışman olarak görev yapıyor," diye ekliyor Hareesa, Kardax'ın adının geçmesiyle yüzü biraz aydınlanıyor. "Bu görevde çok başarılı."

Kardax'ın bu kadar sevilen biri olduğu düşüncesi içimi ısıtıyor. Drokar sadece tolere ediliyorsa, yeğeni seviliyor gibi görünüyor.

"Kardax iyi bir adamdır," diye devam ediyor Hareesa. "Kardeşi gibi değil. Vox halkına karşı nazik ve sabırlıdır, her gün zaman ayırarak onların sorunlarını ve ihtiyaçlarını dinler ve elinden geldiğince yardım etmeye çalışır. Doğal afetlerden etkilenenlere yardım gönderdi ve ayaklanmanın ardından ticaretin sorunsuz bir şekilde yeniden başlamasını sağladı."

"Evet." Onun konuşmaya devam etmesini umarak başımı sallıyorum. "Krallığı yönetmenin günlük işlerinin çoğunu kendisinin hallettiğini söylemişti."

"Öyle. Hizmetçilere de değer veriyor." Kız yüzünü buruşturur. "Yüksek statüdeki kişiler genellikle bizi kendilerinden aşağı görürler, ama o öyle değil. Ziyaret eden bir diplomatın, Drokar'dan beni gece için odasına göndermesini istemesini bizzat engelledi ve benim onun kişisel hizmetçisi olduğumu uydurdu. Tabii ki onu hiç böyle tanımamıştım," diye ekledi aceleyle. "Ama benim müsait olmadığımı açıkça belirtti. Pek çok erkek, ziyaret eden bir devlet adamını bu şekilde kızdırma riskini almazdı. Özellikle de bu sistemdeki diğer gezegenlerle ticarete bu kadar bağımlı olan Vox gibi bir gezegende."

Onun hikayesini dinlerken göğsümdeki sıcaklık yayılıyor, Kardax hakkındaki hislerim kök salıyor ve kalbime daha da derinlemesine yerleşiyor. Onun ilk başta görmediğim bir yönü olduğuna zaten inanıyordum, ama Hareesa'ya nasıl yardım ettiğini duyunca bugün gördüklerim doğrulandı.

O, benim sandığımdan daha iyi bir adam. Gerçekten iyi bir adam.

Hareesa benim yardımına ihtiyacı olduğu konusunda yalan söylese de, yine de kalıp ona yardım etmeyi teklif ediyorum. En azından bu kadarını ona borçlu olduğumu hissediyorum ve Drokar benim ona yardım etmediğimi fark ederse başının belaya girmesini istemiyorum.

Akşam yemeği servisi hızlı ve sorunsuz geçiyor. Yemeği yemek salonuna götürmekle görevli başka hizmetçiler de var, bu yüzden Kardax'ın Drokar ve sarayındaki diğer üst düzey üyelerle akşam yemeğine katılıp katılmadığını göremiyorum. Prensın bazen odasında yemek yediğini biliyorum, bu yüzden orada olmayabilir. Ama yine de, yemek salonuna her baktığımda onu aramak için boynumu uzatıyorum.

Hareesa nihayet bana iyi geceler dileyip, akşam yemeği bittikten sonra minnettar bir baş sallamayla beni uğurladığında, Kardax hala aklımın bir köşesinde.

Odama dönmek istemiyorum.

Şu anda olmak istediğim tek bir yer var ve kendime geri dönmemi söylemeden önce ayaklarım beni o yöne götürüyor. Kardax'ın odasına vardığımda, nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. Elimi kaldırıp kapıyı hızlıca çaldığımda kalbim gırtlığımda atıyor.

Bunu yaptığım anda, bunun ne kadar küstahça bir davranış olduğunu aniden fark ettim. Bu akşam beni odama bırakmıştı. Böyle bir anda ortaya çıkmamın ona nasıl geleceğini bilemezdim. Meşgul olabilirdi. Hatta burada bile olmayabilirdi. Bildiğim kadarıyla başka bir kadınla birlikte olabilirdi.

Ben bir hizmetçiyim ve birbirimizi pek tanımıyoruz. Daha önce olanların inanılmaz olması, bunun anlamına gelmez...

Çılgın düşüncelerim kapının açılmasıyla kesintiye uğrar. Kardax bana bakar, arkasındaki ışık onu silüet haline getirir ve mavi tonlu cildine altın bir parıltı verir.

O, şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey ve uzun boylu, kaslı vücudu ve sert yüz hatları, ciğerlerimde kalan azıcık nefesimi de kesiyor.

Soluk mavi gözleri benimkilerle buluştuğunda, ifadesinde öfke izi yoktu. En ufak bir hoşnutsuzluk izi bile yoktu.

Bunun yerine, rahatlamış görünüyor. Sanki beni gördüğü için benim onu gördüğüm kadar mutluymuş gibi.

"Ivy," diye mırıldanıyor.

Yumuşak bir hareketle bana uzanıyor ve beni odaya çekiyor.

Kapı arkamda gürültüyle kapanıyor, ama ben bunu duymuyorum bile. Kardax'ın dudakları benim dudaklarıma çarptığında.

Ivy

"GELDİĞİN İÇİN TANRILARA ŞÜKÜR," Kardax öpüşürken dudaklarımızın baskısıyla boğuk bir sesle mırıldanır. Kollarını bana sıkıca dolamıştır ve onun çoktan sertleştiğini hissedebiliyorum. Penisi karnımın alt kısmına vuruyor, büyük eli saçlarıma kayarken beni tekrar tekrar öpüyor, sert, ateşli ve açgözlü bir şekilde.

Bu hissin ne kadar *doğru* olduğunu düşünmeden kendimi kaybediyorum.

Her kollarında bulduğumda, sanki olmam gereken yer burasıymış gibi hissediyorum. Her zaman olmam gereken yer. Sanki evrendeki her şey bizi bir araya getirmek için hizalanmış gibi.

Onunla böyle birlikte olduğumda, direnmek imkansız geliyor.

Her şey karışık. İsyan içindeki rolüm, onlar için bilgi toplamaya çalışmam, eş bağına dair umutlarım ve hayallerim. Planladığım ve hayal ettiğim her şey, düşündüğümünden farklı bir şekilde geliyor. Ama Kardax ile olan ilişkim o kadar karmaşık ki, bunu nasıl çözebileceğimizi bilemiyorum, yine de onunla birlikte olmak rahatlatıcı geliyor.

Nedense, ayrı olduğumuzda ne kadar endişelensem de, onun kollarına girdiğimde her şey yoluna girecekmiş gibi hissediyorum. Sanki başka bir yolu yokmuş gibi. Sonuçta, kaderimizde birlikte olmak var, değil mi? Çoğu zaman, bu bağın bunu aşmasının imkânsız olduğunu düşünüyorum: onun bir prens olması ve benim ona karşı ayaklanan isyancılar arasında olmam, ona her adımda yalan söylemiş olmam ve isyan başarılı olursa Droth'un onu serbest bırakmayacağı kesin gibi görünüyor.

Ama şu anda, Kardax'ın dudakları benim dudaklarımın üzerinde ve kolları beni sarmış, sanki evrende hiçbir şey bizi ayıramazmış gibi, bağımızın her şeyi aşabileceğini hissediyorum.

Sanki bu bağ, her türlü karmaşıklık ve yalandan daha güçlüymüş gibi.

Elleri belimden aşağı kayıyor, parmakları kalçalarıma ve popoma gömülüyor ve yumuşak bir homurtu çıkarıyor. Bu ses, daha önce bana oral seks yaparken çıkardığı sesleri hatırlatıyor ve aniden ona da aynısını yapmak için bir istek duyuyorum.

Voxeran anatomisi hakkında *her şeyi* bilmiyorum. Diğer kadınların hiçbiri bunu ayrıntılı olarak anlatacak kadar utanmaz değildi. Ama

omurgalarındaki düğümlere dokunmanın onları tahrik ettiğini ve oradaki yapılarının insan erkeklerinki gibi olmadığını biliyorum. Daha önce seks yaptığımızda, beni sikerken klitorisime bir tür çıkıntı süründüğünü hissetmeme rağmen, onu pek göremedim.

Dürüst olmak gerekirse, merakımdan ölüyorum. Sadece onun penisini içimde hissetmek istemiyorum. Onu elimde, ağzımda tutmak, her yerini keşfetmek ve ona bugün bana verdiği zevki vermek istiyorum. Ona bakıp yüzünü görmek, dudaklarımı onun üzerine kapatıp benim yüzümden boşaldığını hissetmek istiyorum.

Nefes nefese öpüşmemizden geri çekilip dizlerimin üzerine çöküyorum ve onun peştamalını kenara itiyorum.

"Ivy..."

Kardax, sanki protesto edercesine, belki de bunu yapmak zorunda olmadığımı söylemek için, adımını inler, ama elim onun kalın, çıkıntılı sapını kavradığında, söylemek üzere olduğu her neyse, dudaklarında kalır.

O kadar büyük ki, avucumu tamamen dolduruyor. Parmaklarım, onun shaftının çevresini bile kavrayamıyor. Onun penisi, insan erkeklerde gördüklerimden çok da farklı değil, sadece çok daha büyük. Uzunluğu boyunca kalın bir çıkıntı var ve tabanında bir düğüm var, onu becerirken her itişinde klitorisime süründüğünü çok net hatırlıyorum.

Onu sıkıca kavrayarak öne eğildim ve dilimi dışarı çıkararak yüzüne baktım, ucunu daireler çizerek onun tepkisini izledim.

Kardax inliyor, çenesi geriliyor. Kocaman penisi elimde zonkluyor, sanki kendini tutamıyormuş gibi kalçalarını ileri doğru itiyor. Eli saçlarıma uzanıyor ve ben dudaklarımı penisinin yuvarlak başının üzerine kaydırırken sertçe nefes veriyor. Dudaklarım onun çevresini sarıyor, dilimle penisinin altını okşuyorum.

"Ağzın..." Dişlerini sıkarak nefes verir, oyulmuş karın kasları gerilir. "Tanrılar, mükemmel küçük ağzın. Penisimi saran hali çok güzel görünüyor."

İçim sıkışır ve yumuşak bir inilti çıkarırım. Hiçbir erkek yatakta bana müstehcen sözler söylememişti ve ben de bunun beni tahrik etmekten çok kahkahalara boğacak bir şey olacağını düşünmüştüm. Ama Kardax'ın derin sesindeki hayranlık dolu coşku o kadar seksi ki, nefesimi kesiyor.

Diğer eşli kadınlardan duyduğum hiçbir hikaye *bununla* kıyaslanamaz.

O kadar iyi hissettiriyor, *tadı* o kadar güzel ki, yeni duyumlar duyularımı bombardımana tutuyor ve daha fazlasını istemekle beni boğuyor. O kadar büyük ki, onu ağızıma sığdırmak zor olsa da, denemeye devam ediyorum, tabanından tutup parmaklarımla kalın sırtını okşarken dudaklarımı onun gövdesinde gittikçe aşağıya kaydırıyorum.

"Akhi!" Kardax, zevkle inerken saçımı daha sıkı tutuyor.

Bir elim onun uyluğunda, peştamalını kenara çekerek duruyor ve kaslarındaki gerginliği hissedebiliyorum, sanki kontrolünü kaybetmemek için çaresizce çabalarken, ben onu tamamen ağızıma almaya çalışırken daha derine girmeye çalışıyor gibi.

Eli saçımı bırakıp yüzümün üzerinde kayıyor, ben onu ağızıma bir santim daha almayı başarırken başparmağı elmacık kemiğimi okşuyor. Bana bakıyor, gözleri ateşli bir arzu ile dolu.

"Akhi, sen gördüğüm en güzel kadınsın," diye mırıldanıyor. "Bana yaptığın şey... Tanrılar, daha önce hiç böyle hissetmemiştim."

Kendi arzum da yükseliyor, vücudum onunla birlikte ağrıyor. Klitorisim zonklarken, dokunulmak için yalvarırken, biraz rahatlamak için uyluklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Ama *onu* dokunmayı bırakamıyorum, kendi uyarılmamı hafifletmek için bile.

Bu odanın dışındaki tüm evren benim için var olmaktan çıktı. Her şey ikimize, benimkine sabitlenmiş onun ateşli ifadesine ve ellerimin altında ve ağızımda hissettiğim vücuduna indirgendi. Titrediğimi hissedebiliyorum, dudaklarımı nefes nefese onun penisine kaydırırken uyluklarım ritmik bir şekilde birbirine sıkışıyor, tekrar aşağı inmeden önce nefes nefese kalıyorum. Elim, penisinin tabanından testislerine kayıyor, bacaklarının arasındaki ağır keseyi avuçluyorum, onların sıcaklığını ve ağırlığını hissediyorum ve Kardax erkeksi bir zevk sesi çıkarıyor.

O derin homurtuda bir şey içimde bir şeyleri ateşliyor. Sanki vücudumda elektrik akımı dolaşıyor gibi. Üstümdeki yumuşak ketenin altında meme uçlarım sertleşiyor ve ani bir zevk dalgası içimi kapladığında klitorisim daha da sertleşiyor.

Bu zevk, ağrıyan içimden yayılıp tüm vücudumu doldurarak beni bir anda sarar.

Aman Tanrım, boşalıyorum, onun penisi etrafında inerken fark ettim.

Kardax'a baktığımda gözlerim şaşkınlıkla açılıyor ve onun bakışları benimkilerle buluştuğunda, onun da farkına vardığını görüyorum. Benim zevkle titrememi izlerken, yüzünde

benim zevkle titrememi izlerken, her iki elim de artık onun uyluklarında, tüm vücudum duygu seliyle titrerken kendimi destekliyorum.

Bu da küçük bir orgazm değil. Tüm vücudumu saran, sonunda geçtiğinde beni nefes nefese ve başım dönerek bırakan tam bir orgazm. Nefesimi yakalamaya çalışırken parmaklarım Kardax'ın kaslı uyluklarına gömülüyor.

Dokunulmadan nasıl orgazm olabildim?

Bunun mümkün olduğunu bile bilmiyordum. Ama oldu işte. Olduğunu biliyorum ve Kardax'ın yüzündeki şeytani gülümseme yanaklarımı kızartıyor. Ona oral seks yapmanın beni o kadar tahrik ettiğini ve sadece bu hareketle orgazm olduğumu biliyor.

"Tanrılar, evet. Bu inanılmazdı," diye boğuk bir sesle söylüyor, ben dudaklarımı tekrar onun penisine kaydırırken, ağzımda zonkladığını hissediyorum. "Ağzında benimle boşaldığında bir tanrıça gibi görünüyorsun." Kalçaları sarsılıyor, parmakları saçlarımı okşarken sesindeki şehvetli tonu vurguluyor. "Kendine dokun ki tekrar boşalmanı izleyebileyim."

O sözünü bitirmeden neredeyse emrine itaat ediyorum. Onu reddetmek aklıma bile gelmiyor.

Ben de onun kadar buna açken neden reddedeyim ki?

Bir elimle eteğimi uyluklarımdan yukarı iterek, bacaklarımı biraz açtım, böylece isterse aşağıya bakıp beni izleyebilsin, hayatımda hiç olmadığı kadar şehvetli ve utanmaz hissederek. Başka bir gezegendeki bir sarayda dizlerimin üstünde, dudaklarımın arasında uzaylı bir prensin penisiyle, hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Kardax ile olan aşkım ilk başta hayal ettiğim gibi olmayabilir, ama *bu?*

Bu, hayal edebileceğimden çok daha iyi.

Parmaklarım ıslak ve kaygan kıvrımlarımın arasında kayıyor ve parmak uçlarım şişmiş klitorisime bastırıldığında

parmak uçlarım şişmiş klitorisime bastırıldığında onun uzunluğu etrafında tekrar inliyorum. Hayatımda hiç bir seferde birden fazla orgazm olmadığı halde, tekrar orgazm olmamın uzun sürmeyeceğini biliyorum. Uyluklarım titriyor ve nefes almakta zorlanıyorum, tüm duyularım onun tarafından ele geçirilmiş durumda.

"Devam et," diye inliyor. "Kendini iyi hisset. Neyi sevdiğini göster bana, bir dahaki sefere dilimle yapacağım."

Hemen zihnimde, yüzü bacaklarımın arasında gömülü olan onun düzinelerce görüntüsü canlanıyor ve bu beni doruğa ulaştırıyor. İkinci kez boşalırken, bu sefer parmaklarımı klitorisime bastırıp, tam istediğim gibi ovuşturup daireler çizerek, onun penisinin etrafında inliyorum. Zevkten yarı

deli gibi hissediyorum ve zevkten kafam çok karışık olsa da, onun da boşalmasını istiyorum. Bu yüzden başımı ciddiyle yukarı aşağı sallamaya başlıyorum, o sert bir nefes alırken ben de hızlanıyorum.

"Tekrar," diye homurdanıyor, sesi arzuyla boğuklaşıyor. "Benim için tekrar boşal, Ivy."

Yine mi? Oh, lanet olsun.

Üçüncü kez gelebileceğimden bile emin değilim, ama içimi en iyi uyuşturucu gibi dolduran bu ihtiyaca karşı koyamıyorum.
en iyi uyuşturucu gibi içimi kaplayan bu ihtiyaca karşı koyamıyorum.

Üzerimde yükselen kaslı uzaylı beni çılgına çeviriyor ve ben de ona aynı şeyi yaptığımı hissediyorum. Nefes alırken burun delikleri genişliyor, çenesinde gerginlik toplanıyor. Eminim benim tahrik olduğumu koklayabiliyor ve nedense bu düşünce beni daha da tahrik ediyor. Ben klitorisimi çılgınca ovarken, onun penisi boğazımın arkasına çarpıyor, yoğunluğundan gözlerimin köşelerinde yaşlar birikiyor.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Karnım kasılmış, ayak parmaklarım beklentiyle kıvrılmış. Ama tam bir başka boşalmanın eşiğinde olduğumu hissettiğim anda, Kardax ağzımdan çekiliyor. Eli penisini sıkıca kavırıyor, yüzü zevkten gerginleşip sertleşiyor ve şişmiş, genişlemiş ucunu ağzıma doğrultuyor.

Tepkim içgüdüsel ve anında oldu.

Onu izlerken ağzımı açtım, hızlı ve sert hareketlerle kendini okşamasından büyülenmişim. Penisi şişmiş ve sertti, derisi vücudunun geri kalanından biraz daha koyu renkteydi, tüm uzunluğu benim tükürüğümle kaygandı.

"Akhi! Tanrım!"

Kardax, eli aniden durup penisini sıkıca kavrayınca neredeyse kükrer. Öne doğru sallanır ve sıcak boşalmasının ilk dalgası dilimin üzerine düşer, ardından bir sonraki dalga boynuma ve sonra göğsüme çarpar. Cildime boşalmasının verdiği his, içimde üçüncü kez bir sıcaklık dalgası yaratır.

"Kardax! Siktir. Ben... oh siktir!"

Sözlerim, onun zevkten çıkardığı kaba inlemelerle karışır. O, penisini sertçe sıkarken, seslerimiz havayı doldurur ve bir başka sperm patlaması göğsüme düşer. Boyun kasları gergin, tüm vücudu zevkten gergin ve bu anda ne kadar acımasızca yakışıklı görüldüğüne hayran kalırım.

Sonunda boşalmayı bıraktığında bakışlarımız buluştu, nefesini yakalamaya çalışırken göğsü inip kalkıyordu. Ben de yorgun hissediyordum, daha önce hiç yaşamadığım kadar arka arkaya orgazmların ardından doymuş ve bitkin düşmüştüm. Onun boşalması

hala cildimde, boynumda ve göğsümde, dudaklarıma yapışmış durumda ve sanki beni gerçekten kendine aitmişim gibi işaretlenmiş hissediyorum.

Bu kirli bir his, ama bir şekilde kanımı yeniden kaynatıyor, nabzım hızlanıyor ve üç orgazmdan sonra bile klitorisim karıncalanıyor. Hoşuma gidiyor. Bir şekilde ilkel, hayvani bir his, daha önce hiç yaşamadığım bir şey.

Onun bana ihtiyacı olduğunu kanıtlayan izleri tenimde hissetmek hoşuma gidiyor.

Kardax bana uzanıyor, elini elime dolayarak ayağa kalkmama yardım ediyor. Başım dönüyor, o eğilip beni öptüğünde daha da dönüyor, ağzımda kalan kendi tadı umurunda değilmiş gibi görünüyor.

Vay canına.

Diğer kadınların bundan bahsettiğini duymuştum ve tam da anlattıkları kadar etkileyici, ama en iyi şekilde. Kendimi ona kolayca kaptırabilirim, günlerce bu odada kalabilirim, o benim vücudumu keşfederken ben de onun vücudunun her yerini keşfedebilirim. Keşke *yapabilsem*, ama bu anın geçici olduğunu, sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyorum. Yapabildiğim sürece tadını çıkarmalıyım, çünkü gerçek eninde sonunda ortaya çıkacak.

Ve ortaya çıktığında, bunun bizi ayıracağından eminim.

"İşte. Temizlenmene yardım edeyim."

Kardax dudaklarıma bir kez daha yumuşak bir öpücük kondurdu, sonra kolunu belime doladı ve beni yatak odasına bağlı banyoya götürdü. Burası hizmetçilerin kullandığı ortak banyodan çok daha güzeldi, odanın ortasında büyük bir havuz vardı ve zemin altın, krem ve çöl kırmızısı renklerinden oluşan mozaik fayanslarla kaplıydı. Bir duvara yumuşak, temiz bezler ve kavanozlarla dolu dokuma bir sepet dizilmişti.

Havuz dolarken, Kardax ustaca üstümün bağlarını çözüyor, sonra onu çıkarıyor. Spermi hala göğsümün üst kısmına sıçramış durumda ve sanki onu cildime sürmeye çalışır gibi, ateşli ve sahiplenici bir hareketle parmaklarını üzerinde gezdiriyor. Sonra eteğime geçiyor ve onu da çıkarmama yardım ediyor.

Tamamen soyunduğumda, elimi tutar ve banyo havuzuna inmeme yardım eder. Su, altındaki fayanslardan ısıtılmış, sıcaktır ve Kardax peştamalı çıkarıp arkamdan havuza girerken zevkle iç geçiririm. Suyun altında bir koltuk oluşturan küçük çıkıntıya yerleşirken, kolları arkadan belimi sarar.

Beni kucağına çekip, boynumdan saçlarımı çekerek, ben ona yaslanırken enseme küçük, yumuşak öpücükler kondurur. Kollarının beni sarmalaması, onun sıcaklığına yerleşmek

ve suyun cildime nazikçe dokunmasıyla rahatlamam çok iyi geliyor. Burada fazla rahatlayamayacağımı biliyorum, ama en azından bu anın tadını çıkarabilirim. Kendime bunu izin vermek istiyorum.

"Bana Terra'dan biraz daha bahset," diyor Kardax sessizce, sesi banyo odasının huzurlu sessizliğinde alçak ve zengin. "Nerede yaşadığını duymak istiyorum."

Şimdiye kadar çok fazla bilgi vermemeye dikkat ettim. Ama onun kollarının güvenliğinde, sıcak suda yüzerken zevkten yumuşak ve gevşemiş bir halde, kendimi açığa çıkardığımı hissediyorum. Ona daha fazlasını anlatmak, bugün onun benimle yaptığı gibi kendimin daha derin bir kısmını onunla paylaşmak istiyorum.

"Ben de orada çölde yaşadım," diye mırıldanıyorum, göğsüne yaslanarak. O sağlam ve sert geliyor, ben de bir an için zevkle gözlerimi kapatıp iç çekiyorum. "Arizona adında bir yer."

"Arizona." Kardax kelimeyi tekrarlar ve aksanıyla kulağa çok güzel, neredeyse şiirsel gelir.

"Evet. Giysi satan bir dükkanda çalışıyordum. Sanırım sana bunu anlatmıştım. Ve yürüyüş yapmayı çok severdim. Çölde çok fazla yılan olduğu için bazen tehlikeli olabiliyordu. Yılanlar bazen zehirli hayvanlardır, karınları üzerinde kıvrılırlar ve ısırırlar," diye açıklıyorum.

"Ah. Bizde de öyle şeyler var. Sizin gezegeninizde büyükler mi?"

"Olabilirler. Bazen kolumun uzunluğu kadar olurlar." Titriyorum. "Onlardan nefret ederdim, ama yine de yürüyüşe çıkardım, çünkü orası çok güzeldi. Bazen kumda oluşumlar olurdu, buradakiler kadar büyük değillerdi, ama yine de görmek inanılmazdı. Ve Vox'taki gibi en güzel gün batımları."

"Yani kumu ve sıcaklığı seviyorsun?"

"Evet." Gülerek cevap veriyorum. "Buraya geldiğimde Vox'ta en çok sevdiğim şeylerden biri buydu. Anında burası benim evim olabilirmiş gibi hissettim. Yeni bir ev. Yeni bir başlangıç."

Özellikle seni bulduğumdan beri, demek istiyorum, ama demiyorum. Fazla itiraf etmiş gibi hissediyorum.

"Peki ya ailen? Ailen de Arizona'da mı yaşıyordu?" Kelimeyi tuhaf bir şekilde telaffuz ediyor ve ben yine gülmeme engel oluyorum.

"Oregon'da yaşıyorlar," diye cevap veriyorum. "Orası Arizona'dan çok farklı. Çok sayıda ağaç, dağ ve orman var ve sürekli yağmur yağıyor. Orada yürüyüş yapmak da çok güzel, ama manzara tamamen farklı."

"Orada da yılanlar var mı?"

"Daha az." Dudaklarımı büzüyorum ve başımı geriye eğip ona bakıyorum. "Daha çok ayı var."

"Ayılar mı?"

"Seni yiyecek kadar büyük, tüylü hayvanlar," diyorum ciddi bir sesle. "Çok hızlılar."

Kardax'ın gözleri kısılır. "Terra çok tehlikeli bir yere benziyor. Vahşi doğaya çıkmak için çok cesur olmalısın."

"Açıkçası, bence insanlar daha kötü." Hafifçe gülerek omuz silkiyorum. "Sonuçta, yürüyüşte hiç yaralanmadım. Ama kendi hükümetim beni hiç düşünmeden sattı."

Gözlerinde öfke parlıyor, açık mavi rengi her zamankinden daha koyu gösteriyor. "Yaptıklarının bedelini ödemeleri gerekir. Bu tür bir güven ihlali, evrendeki en kötü kötü adamların bile aklına gelmeyecek bir şey." Bir an sessiz kalır, sanki öfkesini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi. "Terra'da özlediğin insanlar var mı?" diye sorar sonunda, sesi yumuşayarak. "Ailen? Onları sık sık görür müydün?"

Ailesinin hayattayken onunla aynı saray kanadında yaşadığını söylediğini hatırlıyorum ve bu da bana, Voxeran kültüründe çocukları yetişkin olduktan sonra bile ailelerin birbirine yakın kalmasının yaygın olduğunu düşündürüyor.

"Pek sayılmaz. Çocukların büyüdükten sonra ebeveynlerinden uzaklara taşınması yaygın bir durumdur," diye açıklıyorum. "Ama Dünya'dan kaçırılmadan önce bile, bir süredir ailemle konuşmuyordum. İnsanlar Voxeranlar gibi eş bağı kurmazlar. Bir ömür boyu birlikte kalmaya yemin ettiğimizde, bu daha çok... umuttan ibarettir. Birini seçeriz ve ilişkinin sürmesi için dua ederiz. Ama çoğu zaman sürmez."

"Ah. Senin ebeveynlerin için de öyle olmadı."

Bu bir soru değil ve Kardax'ın, ona her şeyi anlatmam gerekmeden söylediklerimi bu kadar çabuk anlaması beni şaşırtıyor. Beni anlıyor, bunun kısmen bağımızdan kaynaklandığını biliyorum. Ama sanki bundan daha derin bir şey var gibi geliyor. Beni dinliyor, bana dikkat ediyor. Beni anlamak, tanımak istiyor ve bu, ona anlatabileceğimden çok daha fazlasını ifade ediyor.

"Hayır, onlar için uzun sürmedi," diyorum sessizce. "Ben çok küçükken boşandılar. Bizim versiyonumuzda eş bağı olan insanlar ayrılmaya karar verdiklerinde buna boşanma diyoruz. Ve bu dostane bir boşanma da değildi."

Bir zamanlar birbirlerini çok seviyorlardı, ama işler kötüye gidince, o sevgiyi birbirlerine karşı bir silah olarak kullandılar. *Beni* de bir silah olarak kullandılar. Beni kavgalarının ortasına koydular, pazarlık kozu olarak kullandılar, diğeri uymazsa beni kaybedecekleri tehdidinde bulundular."

Kardax boğazından düşük bir ses çıkarır. Ailesi açıkça birbirlerine derinden aşık olduğu için, söylediklerime katılıp katılmadığını bilmiyorum. Ama yine de yüzünde sempati dolu bir ifade belirir.

"Korkunç bir gelgit yaşandı," diye devam ediyorum, "ve bu beni ikisinden de uzaklaştırdı. Artık beni sevdiklerini düşünemiyordum. Sonuçta birbirlerini sevmeyi bırakmışlardı. Ailemizi parçalamışlardı ve bu beni çok yalnız hissettiriyordu. Hâlâ hayattaydılar, ama sanki ikisini de kaybetmişim gibi hissediyordum, bir zamanlar sahip olduğum aile duygusunu da. Daha iyi anlayabilecek yaşa geldiğimde, evliliklerinin bitmesinin *beni* sevmedikleri anlamına gelmediğini bilsem de, hasar çoktan verilmişti."

Kafamı sallayarak, yüzümden birkaç ıslak saç telini geriye doğru çekiyorum. Bir süredir ailemden bahsetmemiştim ve Kardax'a tüm bunları anlatmak garip bir şekilde rahatlatıcı geliyor. Boşanmış bir ailenin çocuğu olmaktan kurtulduğum ve bunun beni tanımlamasına izin vermediğim için her zaman kendimle gurur duymuşumdur. Ama belki de bunun farkına varmadığımdan daha fazla üzerimde baskı yaratıyordur.

"Ondan sonra hiç yakın olmadık," diyorum sessizce. "Boşanmadan yıllar sonra bile, hala sürekli kavga ediyorlardı, ben yanlarında olduğumda birbirleri hakkında kötü konuşuyorlardı. Sonunda tüm bunlardan kurtulmak için taşındım. Yeni bir başlangıç yapmak ve onların arasında kalmadan kim olduğumu anlamak için."

"Birini kaybetmiş gibi hissetmek için o kişinin ölmesi gerekmez," diyor Kardax. "Bildiğim kadarıyla kardeşim ölmedi, ama benim için sonsuza kadar kayboldu. Bazen onun ölmüş *olması* daha iyi olurdu diye düşünüyorum. En azından anne babam öldükten sonra, bunun kesin bir son olduğunu bilerek yas tutabildim. Hikaye bitmişti. Ama Droth..."

Kafasını sallar, nefes alırken göğsü inip kalkar. "Sırf anne baban hayatta diye, onlarla bir zamanlar yaşadığın hayatın kaybı

Acı ve özlem Kardax'ın sesini dolduruyor, her kelimesine renk katıyor. Amcasının tahta çıkışıyla ilgili kendine ne söylerse söylesin, ne kadar çok çalışırsa çalışsın, amcasını ikna etmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, amcasının tahta çıkışının ona ne kadar acı verdiğini anlayabiliyorum.

Kardax'ın sesinde acı ve özlem var, her kelimesine yansıyor. Amcasının tahta çıkışıyla ilgili kendine ne söylediği, Drokar'ın kral olmasının daha iyi olduğuna kendini ikna etmek için ne kadar uğraştığı önemli değil, amcasıyla gerçekten yakın olmadığını anlayabiliyorum. Bu hiç de şaşırtıcı değil, özellikle de bu iki adam hakkında daha fazla şey öğrendiğimden beri.

Kardax şüphesiz anne babasını çok özlüyor, hala onların yasını tutuyor ve muhtemelen Droth'u da özlüyor, ne kadar kızgın olursa olsun, ne kadar ihanete uğradığını hissetse de. Kardeşi için duyduğu keder daha da keskin, sanki diğer kayıplardan daha derin bir yara gibi.

Ona gerçeği söylemek dilimin ucunda. Kardeşinin ona ihanet etmediğini, bir zamanlar paylaştıkları sevginin hala var olabileceğini, birbirlerini dinleselerdi barışabileceklerini ona çok anlatmak istiyorum.

Ama yapamıyorum.

Gerçek şu ki, kanıt olmadan bana neden inansın ki?

Hala bunun bir eş bağı olduğunu fark etmemiş gibi görünse de, bana karşı bir şeyler hissettiği açık. Belki bu, sözlerimi dikkate alması için yeterli olur, ama ya olmazsa? Nuthora'da geçirdiğim zamanı ve Droth'u şahsen tanıdığımı bilmiyor. Ve onu ikna etmek için tek bir şansım var. Bana inanmazsa, iddialarımı destekleyecek bir kanıtım olmazsa, muhtemelen hapse atılacağım, hatta daha kötüsü olabilir.

Kardax bana bakıyor ve düşüncelerim karanlık bir yola saparken yüzümden geçen gölgeyi fark etmiş olmalı.

"Ne oldu?" diye sorar nazikçe, parmaklarını yanağıma dokundurarak.

Dokunuşunun yumuşaklığı gözlerimi kapatır, kalbim bir an durur. Tanrım, keşke zamanı dondurup sonsuza kadar onunla burada kalabilsem, bu anın hiç bitmemesini dilerdim. Keşke sadece *biz* olabilsek, burada ve şimdi, başka hiçbir endişe ve kaygı olmadan.

Ama hayat böyle işlemiyor.

"Hiçbir şey." Kafamı sallayıp yüzüme zorla bir gülümseme takınıyorum. "Hiçbir şey yok." Elimi uzatıp çenesini okşuyorum, avucumda belirgin gücünü hissediyorum. O da dokunuşuma doğru eğiliyor ve boğazımda bir yumru oluşuyor, konuşmamı zorlaştırıyor. "Seninle tanıştığıma çok memnunum," diye fısıldıyorum. "Yolumun beni Vox'a getirdiği için mutluyum."

Aramızda pek çok yalan olsa da, en azından bu doğru.

Dudakları tekrar benimkilerle buluştuğunda, ona karşılık veriyorum, parmaklarım saçlarının arasında dolaşıyor ve kendimi kaybediyorum.

Sadece bir kez daha, diyorum kendime.

Sadece bir kez daha.

Kardax

Ertesi sabah uyandıgımda, Ivy yanımda kıvrılmış, hâlâ derin uykuda. Kızıl saçları yüzünün etrafında dağınık, bir kolu başının altında, sabahın erken saatlerinde kremi, soluk tenine vuran güneş ışığıyla sanki parıldıyor gibi görünüyor.

Dün gece banyodan sonra onu iki kez sahiplenmiş olmama rağmen, damarlarımdan ona karşı derin, doyumsuz bir açlık akıyordu.

Havuzda uzun süre kaldık, birbirimizi yavaşça keşfettik, bu, günün erken saatlerinde nasıl aceleyle bir araya geldiğimizin tam tersiydi. Onu uzun süre öptüm, ağzının hatlarını ve vücudunun kıvrımlarını öğrendim, ellerimi suyun altında onun üzerinde gezdirdim ve mükemmel dudaklarından çıkan her inilti ve küçük iniltiyi zevkle dinledim. O da beni keşfetti, elleri vücudumda dolaştı, ta ki sonunda onu kendime doğru çekip kenara oturttuğumda, ağrıyan penisimi bacaklarının arasına gömdüm.

Beni yavaşça sürdü ve ben parmaklarımı kıvrımlarının arasına kaydırđım, vücudundan bir orgazmdan diğerine geçerek onu tahrik ettim, ta ki artık kendimi tutamayacak hale gelene kadar. Sonra içinden çıktım, onu döndürdüm, böylece çıkıntıya diz çöktü ve ben de arkadan içine girebildim. Onun dolgun kalçalarının görüntüsüne ve sıcaklık ve uyarılmadan kızarmış, hafif pembe tenine çarpan suyun sesine hayran kaldım. Ve onun içine boşaldığımda, zevk dalgası neredeyse gözlerimi kör etti.

Havuzdan çıktıktan sonra, ellerim tekrar ona dokunmadan önce zar zor kurulanabildik, kalın kumaşı vücudunda düzelttim ve onu biraz da okşadım. Kısa bir süre sonra o benim yatağımdaydı, ağzım bacaklarının arasındaydı ve parmaklarım onun kaygan merkezindeydi, onu iki kez daha doruğa ulaştırdım ve sonunda kendi ihtiyacımı karşılayarak penisimi tekrar onun içine gömdüm.

Onun güzel yüzüne sonsuza kadar bakabilirmişim gibi hissettim, zevkten gergin, dolgun pembe dudakları nefes nefese inlerken aralanmıştı.

Sikimde bir kez orgazm oldu, sonra da kıvrımlarının tepesindeki küçük yumruğu okşadığımda bir kez daha orgazm oldu. Ve sonunda bir daha orgazm olamayacağını nefes nefese söylediğinde, parmaklarımla mükemmel ritmi bulup onu okşamaya devam ettim

ta ki sıcak çekirdeği benim uzunluğumun etrafında sıkışıp beni bir kez daha doruğa ulaştırana kadar. Sonra bacaklarını bana dolarken ve kendi boşalmasını kulağıma inleyerek haykırırken onu tohumumla doldurdum.

Ondan sonra ikimiz de tamamen bitkin bir halde yere yığıldık.

Dünden önce, bir günde dört kez bir kadını sahiplenmek isteyeceğim, her seferinde tohumlarımı dökeceğim aklıma bile gelmezdi, ama uykuya dalarken Ivy kollarımda kıvrılırken, penisimin onun tatlı kıvrımlarına sürtündüğünü hissedebiliyordum.

Kendimi açgözlü, doyumsuz hissediyorum. Bu durum, eş bağına eşlik eden şehveti hatırlatıyor bana.

Ama öyle olamaz, diye hatırlatıyorum kendime, onun uykusunu izlerken.

Bu mümkün değil. O başka bir gezegenden gelen, Voxeran kanı taşımayan bir Terran kadını. O benim seçtiğim eş değil, ama yine de ona olan hislerim gerçek ve yoğun. Onu istiyorum - ve sadece bedenini değil, daha fazlasını istiyorum, ama onu yakında tekrar sahiplenmezsem delireceğimi hissediyorum.

Büyük ve küçük şeyleri konuşurken tatlı sesini, kahkahasının müziğini ve odaya girerken ayak seslerini duymak istiyorum. Uykuya dalarken kokusunu içime çekmek ve onu kollarımda tutmak istiyorum, uyandığımda ilk gördüğüm şeyin onun parlak kırmızı-kahverengi saçları ve güzel yüzü olmasını istiyorum.

Bir Voxeran'ın eş bağı olmadan bir partner seçmesi nadirdir. Ben hiç görmedim, ama ara sıra hikayelerini duydum. Genellikle sonu iyi bitmez. Sadece söz konusu Voxeran, Vox'tan uzak, bizim türümüzden bir dişi ile asla karşılaşmayacağı bir dünyada yaşıyorsa işe yarar.

Bağ olmadan bir eş seçen bir Voxeran, gelecekte başka biriyle bağ kurma riskini alır, bu da ilgili herkes için bir kabus senaryosudur ve tüm taraflar için bir tür acı ile sonuçlanabilir.

Ama Vox'tan ayrılmak benim için bir seçenek değil ve bunu da istemem.

Burası benim evim, tüm hayatımı adadığım insanlar ve yer. Ayrıca Ivy, Terra'ya dönmek istemediğini açıkça belirtti. Başka bir gezegene gidebiliriz... ama tekrar söylüyorum, hiçbir nedenle Vox'tan ayrılmak istemiyorum.

Drokar'ın bana ihtiyacı var. Halkın bana ihtiyacı var. Ben haydut ya da maceracı değilim, kadınıyla birlikte evrende dolaşan biri değilim

Ben her zaman olmam gereken kişiyim: Vox'un prensi, gezegenimin ve halkının iyiliği için kendini adanmış bir prens.

Bu da, Ivy ile bir gelecek istiyorsam, karşılaştığımız engeller ne olursa olsun, bunu gerçekleştirmek için bir yol bulmam gerektiği anlamına geliyor. Alışılmadık bir durum olabilir, ama ben onu istiyorum. Başka kimseyi değil.

Uykusunda hareket ediyor, nefes alıp verirken göğsü inip kalkıyor, dudakları hafifçe kıvrılıyor. Ne hayal ediyorsa, hoş bir şey olmalı ve ben de bunun ben olduğumu umuyorum. Belki de dün gece yaptıklarımızı, onu kollarımın arasında tuttuğumu ve dudaklarımın tenine değdiğini hayal ediyordur. Ona dokunmamak için elimden gelen tek şey bu, ama onu henüz uyandırmak istemiyorum.

Artık sarayda çalışmasını istemiyorum, bu kesin. Onun benimle olmasını, zamanını ve ilgisini başkalarının kaprislerine veya ihtiyaçlarına göre değil, kendisine veya bana ayırmasını istiyorum. Ayrıca, bir prens olarak, bağ tarafından seçilmiş olsun ya da olmasın, eşimin herhangi bir görevde, hele ki hizmetçi olarak çalışması için hiçbir neden yok.

Tüm bunları halletmek zor olabilir, özellikle de Drokar'ın ne diyeceğini zaten bildiğim için. Bağın dışında bir kadın seçeceksem, bunun statüsü yüksek biri olması gerektiğini, belki de krallığa fayda sağlayacak başka bir gezegenden bir kadın olması gerektiğini söyleyecektir.

Ama evlilik yoluyla ittifak kurmayı hiç önemsemedim ve şimdi Ivy yanımda olduğu için daha da az önemsiyorum. O, bana daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissettiriyor. Şimdiye kadar yalnız kalmaktan memnundum. Hatta öyle olmasını tercih ediyordum. Eşsiz olmak, daha az dikkat dağınıklığı, işimden uzaklaşmamı gerektiren daha az talep anlamına geliyordu. İsyanın ardından geçen yıllarda, aşk veya kalıcı bir birliktelik hakkında düşünmeye neredeyse hiç vaktim olmadı.

Ama şimdi? Bunları istiyorum.

Drokar bundan hoşnut olmayacak. Ama ben eşsizim ve bu durumda, onun ya da başka birinin Ivy ile birlikte olma seçimime nasıl itiraz edebileceğini anlamıyorum.

Onların itirazları beni durduramaz, diye düşündüm içimden.

Duygularım çok güçlü. Bu konuda fikrimi değiştirebilecek ya da onunla birlikte olmamam için beni ikna edebilecek kimse yok. Şu anda, başka bir kadınla kurulan gerçek bir eş bağı bile bizim aramızdakini bozamayacağını hissediyorum. Ivy'yi kaybetmektense, başka birinden ayrılmanın acısını tercih ederim. Onu kaybetme düşüncesi kalbimi ikiye bölüyor. Onun yanından isteyerek ayrılmayı hayal bile edemiyorum.

Artık dayanamayarak eğilip onu öpüyorum, saçlarını yüzünden çekip kulaklarına dudaklarımı değdiriyorum. Uykulu bir şekilde bana dönüyor, yaprak yeşili gözleri uyanırken benim kucığıma daha da sokuluyor. O bana dönerek yanına yatarken dudaklarım onun ağzına doğru kayıyor.

"Günaydın," diye mırıldanır.

"Gerçekten çok iyi bir sabah." Şakacı bir şekilde alt dudağını ısıırıyorum, sesim kısılıyor. Sonra biraz geri çekiliyorum. "Ağrın var mı? Dün gece fazla mı zorladım?"

Gülümser, yanaklarında hafif bir pembe renk belirir. "Bugün kesinlikle hissedeceğim, ama umurumda değil. Buna değdi."

"Sevindim." Onun bağımlılık yapan dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum.

Bütün gün onunla burada yatmak için her şeyi verirdim, ama sarayda halletmem gereken görevlerim var. İsteksizce çarşafı geri çekip yataktan kalkıyorum ve temizlenmek için banyoya gidiyorum. Geri döndüğümde, hala çıplak olan Ivy, beni takdirle süzer. Yüzü kızarır, çünkü bakışları benim penise kayar, ki o da onu yatakta dik ve güzel çıplak halde görmekle zaten sertleşmiştir.

"Eğer hemen giyinmezsen," sesimde alaycı bir homurtuyla söylüyorum, "o yatağı sana katılmaktan başka seçeneğim kalmayacak ve sonra görevlerimi ihmal ettiğim için Drokar'ın başıma bela olacak."

"*İkimiz de* başımız belaya girecek," diyor Ivy, isteksizce yataktan kalkarken. "Benim de yapmam gereken işler var."

Yanımdan geçip giderken, kokusu burnuma çarparak banyoya girip temizlenmeye başlar ve ben de artık tamamen sertleşmiş penisime bakarak dişlerimi sıkarım.

Slanch. Bu bir sorun olacak.

Kendimi yarı yarıya kontrol altına almayı başardım ve Ivy banyodan çıktığında, Hareesa gelip gitmişti, ikimize yetecek kadar kahvaltı tepsisi ve Ivy için temiz giysiler getirmişti.

Ivy onları görünce kızarır, bunun ne anlama geldiğini açıkça anlar. Hareesa, en azından, dün geceyi benim yatağımda geçirdiğini biliyor.

"Sorun yok," diyorum ona nazıkçe. "Voxeranlar bu tür şeyleri yargılamazlar. Burada geceyi geçirdiğin için kimse seni küçümsemez."

"Sadece kimsenin benim..." Ivy tereddüt eder, giysilere uzanırken yanakları daha da kızarır.

"Prensın gözüne girmek için onunla yattığını mı?" Konuşurken gülümserim ve kızarınması daha da derinleşince, tam da konunun özüne değindiğimi anlarım. "Beni tanıyan kimse senin hakkında böyle düşünmez," diye onu rahatlatırım. "Kadınları sık sık yatağıma aldığım la bilinmem. Eğer geceyi burada geçirirsen, aramızda özel bir şey olduğı anlamına gelir ve herkes bunu bilir. Eğer biri bunu sorgularsa," diye ekledim, "senin özel ve güzel olduğı için, bana mutluluk verdiğın için seni benim olarak ilan ettiğimi bilmelerini sağlarım. Başka hiçbir nedeni yok."

Ivy'nin yüzü yumuşar, ben de elimi uzatıp parmak uçlarımla hafifçe çenesini okşarım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Böyle hissettiğine sevindim."

"Başının belaya girmesi konusunda," diye devam ettim, kahvaltı tepsisinden bir meyve tutarak, "bunun için hiçbir neden yok. Bundan sonra sarayda çalışmaya devam etmen için bir neden göremiyorum. Sen bir hizmetçi değilsin, Ivy. Sen benimsin. Ve istediğın şeyden başka bir şey yaparak zamanını harcamana gerek yok. Burada yerini *hak etmek* zorunda değilsin. Sarayda kalma hakkın var, benim..."

Onu ne diye adlandıracağımı tam olarak bilemediğim için tereddüt ediyorum. "Eş" terimi genellikle bağ tarafından seçilenler için kullanılır ve bu bağ olmadan biriyle birlikte olmak o kadar nadirdir ki, bunun için bir kelime olup olmadığından emin değilim. Aklıma gelen ilk kelime olan "arkadaş" çok müstehcen geliyor ve "kadınım" daha da kötü görünüyor. Ivy, Drokar'ın zevk için ve başka hiçbir şey için kullanmadığı kadınlar gibi bir cariye değil. Ona karşı gerçek hislerim var.

Ivy ise başını sallayarak başka bir şey söylememi engelliyor.

"Hayır! Hayır, sorun değil. Sarayda çalışmaya devam etmekten mutluyum," diye ısrar ediyor. "Eğer istifa edersem, *kesinlikle* zirveye çıkmak için yatmışım gibi görünecek. Ayrıca, Hareesa'nın yardıma ihtiyacı var. Aramızda ne olursa olsun..." Elini aramızdaki boşluğa doğru sallıyor. "Bu ondan ayrı bir şey. Yararlı hissetmek istiyorum, bütün gün sarayda dolaşıp senin işinin bitmesini beklemek istemiyorum."

Onunla tartışmak istiyorum. Bir hizmetçinin işini yapması, başkalarından emir alıp onlara hizmet etmesi, sarayı temizlemesi ve yemek pişirmesi fikri beni rahatsız ediyor. Ama yüzündeki ifadeden, bunu yapmaya kararlı olduğunu anlayabiliyorum. Sabahımızın huzurunu bozmak ya da ikimizin de hissettiklerini gölgelemek istemiyorum, bu yüzden vazgeçiyorum.

Şimdilik.

"İşten bahsetmişken, ben gitmeliyim." Ivy omuzlarını düzeltir, tepsiden küçük bir *chikari* meyvesi alır ve bir tanesini ağzına atar. "Hareesa'nın bugün yapacağı çok iş vardır. Festival yaklaşıyor, onun meşgul olduğunu biliyorum. Neye ihtiyacı var bir bakayım."

"O zaman akşam görüşürüz." Onu belinden tutup kollarımın arasına çekiyorum. "Birlikte akşam yemeği yiyeceğiz, sonra da ikinci yemeğimin tadını çıkaracağım."

Ne demek istediğimi açıklamak için elimi eteğinin altına kaydırırım ve Ivy kıkırdar, ben onu tekrar öpene kadar bana vurur. Dilinde meyvenin tatlılığını hissediyorum ve onu tekrar tekrar öpüyorum, günün zorluklarıyla yüzleşmek yerine onu yatağa götürmek için can atıyorum.

Ama birkaç öpücükten sonra, kendimi zorlayarak onu bırakırım. Bana nefes kesici gülümsemelerinden birini gösterir ve salona doğru kaybolur.

Kendi kahvaltımı bitirdikten sonra, Drokar ile buluşmak ve güne başlamak için taht odasına doğru yola çıkıyorum.

"Kardax," diye bağırır, içeri girdiğimde. "Geç kaldın."

"Biliyorum. Özür dilerim, kralım," diyorum ve eğilerek selam veriyorum.

Gözlerini kısar. "Umarım bu bir alışkanlık haline gelmez. Halledilmesi gereken işler var. Halkımız sana güveniyor."

İçimde bir anlık bir öfke yükselir, ama onu bastırırım. Amcamın bana krallığı yönetme konusunda bu kadar büyük bir yardıma bulunduğu için minnettarım. Ve o haklı. Halk bana güveniyor. Vox'un istikrarlı ve müreffeh bir geleceği için elimden gelen her şeyi yapmak benim için önemli, bu bazen kral ile aynı fikirde olmadığımız konularda uzlaşma anlamına gelse bile.

Birkaç dakika konuşuyoruz, çoğunlukla kalan isyancıları yakalama çabalarımızın durumu hakkında, her zaman tamamen hemfikir olduğumuz tek konu. Sonrasında hem askeri hem de idari başka toplantılarım var ve ayrıca Işık Festivali hazırlıklarını da kontrol ediyorum.

Ancak bu görevleri yerine getirirken, Ivy hiç aklımdan çıkmıyor. Tekrar tekrar aklıma geliyor ve alışık olmadığım bir şekilde dikkatimi dağıtır.

Normalde, krallığı yönetmenin günlük ayrıntılarını severim, ama bugün, akşamın gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum, böylece Ivy ile birlikte olabileceğim.

Sadece onu yatağa geri götürmek için değil, gerçi bunu da yapmayı çok istiyorum. Onunla oturup akşam yemeği yemek, yemek yerken sohbet etmek istiyorum. Onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum — Vox'tan önceki hayatı ve burada nasıl bir hayat sürmeyi umduğu hakkında.

Günün son işlerinden biri, nakliye denetimleri başkanı ile toplantı. Toplantıyı çabuk bitirip geri dönmek umuduyla, saraydan biraz erken çıkıp limana doğru yola koyuluyorum.

Drokar saraydan ayrıldığında, genellikle büyük bir konvoy eşliğinde, her tarafı muhafızlarla çevrilidir. Ama ben hiç böyle bir şeye ihtiyaç duymadım, bu yüzden sarayın bir kanadının dışında bekleyen hız araçlarından birine biniyorum, bir bacağımı atıp koltuğa yerleşiyorum ve ileriye doğru kaymaya başlıyorum.

Şehirdeki yolculuk her zamanki gibi çok güzel ve saçlarımdaki rüzgârın hissini seviyorum, saçlarımı sabitlediğim deri kayıştan birkaç telini çekip çıkarıyorum.

Limana yaklaşıp hangarların önünden geçerken, Ivy'nin geldiği geminin limanda olduğunu ve bir grup tamirci tarafından tamir edildiğini fark ettim.

Salvi.

Bu gemiyi yöneten Voxeran'ı iyi tanıyorum, bu yüzden Ivy adını söyler söylemez tanıdım.

Hızımı yavaşlatarak tekrar ona doğru bakıyorum. Toplantıma biraz zaman var ve Ivy'nin Vox'a geldiğinde üzerindikiler dışında hiçbir şeyi olmadığı aklıma geliyor. Elbette sahip olduğu her şey bu kadar olamazdı?

Belki gemide bir şeyler bırakmıştır, diye düşünüyorum, gemiye bakarak. Aceleyle ayrılırken düşürdüğü bir şeyler.

Gemide ona ait bir şey varsa, ona geri vermek istiyorum. Vox'ta kalmak istediğini söylerken ciddi gibi görünüyor, ama eski evinden bir hatıra olarak bir şey alması onu mutlu edecektir.

Kararımı verdikten sonra, hız aracını durdurup indim ve yaklaşırken geminin sorumlusuna el salladım. O, Varris adında bir tüccar, sarayla sık sık iş yapan biri.

"Prens Kardax! Uzun zaman oldu." Beni görünce elini kaldırarak selam verdi, saygıyla başını eğerek geniş bir gülümsemeyle selamladı. Kollarında birkaç derin yara izi vardı, cildindeki doğal izleri kesiyordu ve benimkinden farklı olarak saçları kısa kesilmişti, yanları neredeyse kafa derisine kadar uzanıyordu, üstleri ise daha uzundu.

"Kesinlikle uzun zaman oldu." Gemisinde yoğun bir şekilde çalışan mekanik ekibine bakıyorum. "Görünüşe göre, az önce döndüğün nakliye yolculuğunda bazı sorunlar yaşamış olmalısın. Gemi oldukça hasar görmüş gibi görünüyor. Asteroit alanına mı girdin?"

Varris yüzünü buruşturur. "Korsanlar. Slanching *greflerden* zar zor kaçtık." Bana merakla bakar. "Ancak, yola çıkalı epey gün oldu. O korsanlar gemiyi fena halde hırpaladılar, bu yüzden uzun süredir burada demirliyorum. Bazı mallarımı da kaybettim, onları yenilemek için bekliyorum."

İçimde bir şey sızlar, içimi bir endişe kaplar. "Dışarı çıkmayalı birkaç gün mü oldu? Tam olarak kaç gün?"
çok meraklı görünmemeye çalışıyorum. Endişemi ona belli etmek istemiyorum, ama Varris'in gezegenden en son ne zaman ayrıldığını ve en son ne zaman geri döndüğünü tam olarak bilmem gerekiyor.

Tarihleri sormaya devam edince, kolayca cevap veriyor, ama konuşmasını bitirirken yüzünde endişeli bir ifade beliriyor.

"Bir sorun mu var?" Kaşlarını çattı. "Yasadışı bir şey yapmadım. Söyledim ya, o günler geride kaldı..."

"Hayır, hayır." Hızla başımı sallıyorum. "Öyle bir şey yok. Kayıtlarda bazı tutarsızlıklar, dikkatsiz muhasebe ve benzeri şeyler var. Hataları yapan kişiyi cezalandırmadan önce ayrıntıları netleştirmek için etrafı kontrol ediyorum."

Bu bir yalan. Ama Varris'e söylemek istediğim son şey, onun yanında bir Terran kaçak yolcu getirdiğidir.

Ya da en azından, bir Terran kadının onun gemisine kaçak olarak bindiğini *iddia ettiği*

Çünkü bana ayrıntıları hızla açıklarken, hatta sözde kayıtları düzeltebilmem için bunları yazmayı teklif ettiğinde bile, gemisinin Ivy'nin geldiği gemi olamayacağı anlaşıyor.

Belki de ben yanılmıştım.

Varris'e veda ederken kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum, ama motosikletime bindiğimde, onu dar bir daire çizerek sarp bir dönüş yapıp saraya doğru yola çıkıyorum. Nakliye müfettişiyle görüşme başka bir güne kadar bekleyebilir. Önce halledilmesi gereken daha acil bir iş var.

Ivy hikayesini anlatırken ve tekrar anlatırken çok net olduğu konulardan biri, kaçak olarak bindiği geminin adıydı.

Aslında, o ismi defalarca söylediğini *biliyorum*, çünkü bu ayrıntıların tekrar edilmesi, onun doğruyu söylediğine beni ikna eden şeylerden biriydi.

Peki, böyle bir şeyi nasıl yanlış hatırlayabilir veya unutabilir?
?

Ne kadar kabul etmek istemem de, cevap açık. Ivy unutmadı ya da hata yapmadı.

Bana yalan söyledi.

Ivy

AYAK SESLERİM, odama geri dönerken karo döşeli koridorda yumuşak sesler çıkıyor. Bacaklarımdaki hoş ağrıya, uzun bir iş gününün ardından vücudumdaki genel ağrı da eklendi.

Hareesa yardımım için minnettardı ve ben de yoğun bir gün geçirdiğim için mutluydum, çünkü en azından zihnim hızla çalışırken ellerime bir iş vermişti. Ayrıca, görünüşte temizlik yaparken – ki çoğu zaman *öyleydim* – aynı zamanda sarayın hala gizlice giremediğim yasak bölgelerine girmeye çalışıyordum.

Ne yazık ki, bu konuda pek şanslı değildim.

Kardax'ı kardeşi ve amcası hakkındaki gerçeğe ikna edebilmek için bilgiye ihtiyacım var. Ama bu bilgiyi nereden bulabileceğimi hiç bilmiyorum. Ve çaresiz hissetmeye başlıyorum. Daha önce de isyancılar için yararlı bilgiler bulmaya çalışırken yeterince baskı hissediyordum. Şimdi ise tüm geleceğim, bulamadığım bir kanıtla bağılıymış gibi hissediyorum.

Bu kanıt olmadan, Kardax ve ben birlikte olamayız.

Beni yalancı sanacak ya da isyancılarla savaşıacak, hatta daha kötüsü olacak. Droth'un babasını öldürmediğine dair kanıtla *ihtiyacım var*, ama ne aradığımı bile bilmiyorum. Onun masumiyetini kanıtlayacak bir şey var mı ki?

Ve işleri daha da kötüleştiren şey, zihnim sürekli dün gece Kardax'la geçirdiğim zamana gidip geliyor.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onun odasına gittiğim için pişman olamıyorum. Artık eş bağından eminim, duygularımdan eminim ve artık eskisi kadar çelişkili değilim. Artık onun ilk başta düşündüğüm gibi bir korkak ve hain olmadığını bildiğim için, ona olan duygularıma teslim olmak, bu bağı kabul etmek çok kolay.

Ama aramızda hala aşmayı bilmediğim büyük bir engel var. Eğer bir çözüm bulamazsam, bu engel benim ya da onun hayatına mal olabilir.

Sanki düşüncelerim onu çağırmış gibi, arkamdaki koridorda sadece Kardax'a ait olabilecek ağır ayak sesleri duyuyorum.

Dönüp ona bakıyorum, yüzümde bir gülümseme yayılıyor ve karanlık ve endişeli düşüncelerime rağmen kalbim hafifliyor. Ona doğru bir adım attığımda

ona doğru bir adım attığımda... ve sonra yüzündeki ifadeyi iyice gördüğümde.

Kalbim bir an durur, nefesim kesilir.

Bir şeyler ters gidiyor.

Kahretsin. O biliyor.

Bir yük treni gibi üzerime çullanıyor, yüzü kararmış ve öfkeli, kolumu sıkıca tutup, şaşkınlıktan çılgılık atmaya bile zaman bulamadan beni yan odaya çekiyor.

"Kardax..."

Adını zar zor söyleyebildim ki, arkamızdaki kapıyı çarparak kapattı ve bana dönerek, gözlerinde öfke ve incinmişlik karışımı bir bakışla beni derinden yaraladı.

"Yalan söylediğini biliyorum," diye bağılıyor, sesi kırbaç şakırtısı kadar keskin. "O yüzden tekrar yalan söylemeye çalışma. Bunun yerine gerçeği söylemeye çalış."

İlk içgüdüm, kendimi, Droth'u ve isyancıları yine korumaya çalışmaktı. Sonuçta, buraya bunun için gelmiştim.

Ama yüzündeki yanan öfkeyi ve onun arkasında parıldayan, umutsuzca saklamaya çalıştığını bildiğim ıstırapı gördüğümde, yapamıyorum. Ona yalan söyleyemem. Birincisi, aramızdaki bağ o kadar güçlü ki, onun bunu hissedeceğini biliyorum.

Hikayemi henüz anlamamış olmasının tek nedeni, yalanı aramayı bilmiyor olmasıydı. Ama artık biliyor. Bir şeyi ortaya çıkardı ve bu her neyse, tüm hikayemin çökmesine yetecek kadar önemli.

Ve daha da önemlisi, gerçek şu ki, ona artık yalan söylemek istemiyorum.

Kardax benim eşim ve ona aşık oluyorum. Bundan sonra ne olursa olsun — hapis veya ölüm, isyancıların saldırısı, Drokar'ın düşüşü ve Kardax'ın ihanetinden dolayı cezalandırılması — ikimizin de bunu atlatıp sonunda bir şekilde birlikte olabilmemiz için herhangi bir umut varsa, yalan üzerine bir gelecek inşa edemeyiz. Ve eğer burada sona ererse, eğer paylaştığımız her şey burada küle dönerse, ona yalan söyleyerek ölmek istemiyorum.

"Yanlış bir bahaneyle Dünya'dan kaçırıldım," diyorum sessizce. "Ve seks kölesi olarak satılmak üzere bir gemideydim. Bu kısım doğrudu. Ama geri kalanı..." Kuru dudaklarımı yalayıp, kendimi Kardax'ın gözlerine bakmaya zorluyorum. "O gemi, *Salvi* ile *Vox*'a kaçak olarak girmedim. Bulduğum uzay gemisi

Nuthora'ya düştü. Droth ve diğeri Voxeranlar beni ve benimle birlikte düşen diğeri kadınları buldu. Hapishane gezegeninden kaçmayı başardık ve ben de onunla ve diğeri sürgün edilmiş savaşıçılarla birlikte Vox'a geldim."

Kardax'ın daha fazla öfkelenebileceğini düşünmezdim, ama konuşmamı bitirdiğimde, kedi gibi gözlerinde öfkenin yükseldiğini ve gözlerinin bir ton daha koyulaştığını görebiliyorum. Kalbim gırtlığıma kadar yükseldi, tüylerim diken diken oldu. Ne düşündüğünü bilmiyorum, ama bildiğim kadarıyla, beni zindanlara sürükleyip Drokar'ın muhafızlarının benden bilgi almasına izin verebilir.

Kardax ihaneti hafife alan bir adam değildir, bunu biliyorum. Bunu hep biliyordum.

En yakınındaki kişi tarafından zaten ihanete uğramıştı, en azından o öyle inanıyordu. Bana karşı bu kadar açık davrandığı halde, benim aldatmacamı cezasız bırakmayacaktı. Yaptığım şey onu yıkabilirdi ve bunu düşünmek bile kalbimi parçalıyor gibiydi.

"Droth babanı öldürmedi," diye aceleyle söylüyorum.

Kardax'ın gözleri bir saniye için büyüdü, sonra tekrar kısıldı.

Onu ikna etmeliyim. Zamanım kalmadı.

Droth babalarını öldürmedi. Bundan ruhumun derinliklerinde eminim. Kardax'ın beni dinlemesine, bana güvenmesine ihtiyacım var, ama beni büyük bir yalanla yakaladığı için bunun neredeyse imkansız olduğunu biliyorum.

Lütfen, Kardax, diye umutsuzca düşünüyorum, hala beni önemseyen bir parçası varsa, söylediklerimi dinlemesini diliyorum.

"Drokar sana bu konuda yalan söylemiş olmalı." Devam ediyorum, sözler ağzımdan o kadar hızlı dökülüyor ki, neredeyse birbirine karışıyor. O, öfkeyle aceleyle muhafızları çağırmadan, beni Drokar'ın önüne sürüklemekten ya da başka bir şey yapmadan önce onu ikna etmeliyim. "Babanıza gerçekten ne olduğunu bilmiyorum, cinayet mi işlendi yoksa doğal bir ölüm mü oldu, ama sana söz veriyorum, Droth'un bununla hiçbir ilgisi yok. Droth, senin onun böyle bir şeyden suçlu olduğunu düşündüğünü bile bilmiyor! Hiç bahsetmedi. Kimse bahsetmedi. O bilmiyor. Ve o da senin gibi babanın yasını tutuyor. Yemin ederim."

"Bunların hiçbirisi burada ne yaptığını açıklamıyor." Kardax parmağını bana doğrulttu, sesi alçak ve tehditkardı. "Bana isyancılardan biri olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

Kafasını sallar, dudakları tiksinti ile kıvrılır ve bu manzara midemi bulandırır.

"Evet." Titrek bir nefes alıyorum. "Ben de onlardan biriyim. Küçük bir grupla Asicar'a geldim, ama yakalanan tek kişi bendim. Onlara keşif konusunda yardım etmeye çalışıyordum."

"Keşif." Bu kelimeyi tükürürcesine söyler. "Kendini bilerek yakalattın, değil mi? *Sevgili* kardeşim tam olarak ne planlamıştı? Beni baştan çıkarmanı mı, sonra ne? Beni rehin almalarını mı? Uykumda bıçaklamalarını mı?"

Ağzım açık kalmış, ona bakıyorum. "Ne? Hayır! Ben bilmiyordum bile... Hiç planlamamıştım... Tanıştığımızda, ben..."

Kahretsin. Her şeyi mahvediyorum. Kardax'ın buz gibi mavi gözlerine her baktığımda, göğsümde bir bıçak dönüyormuş gibi hissediyorum.

"İlk yakalandığımda, öldürüleceğimi ya da sonsuza kadar esir tutulacağımı düşündüm. Casusluk yapmaya niyetlenerek yakalanmadım. Bunların hiçbirini planlamadım!" Sesim yükseliyor, gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. "Ama o öğleden sonra hücrede aramızda eş bağı kıvılcımı hissettim. Seninle ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok büyüdü ve ben ne yapacağımı, nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Ben... ben sadece isyancılar için bilgi bulmak umuduyla buraya geldim, lanet olası kaderimdeki eşim için değil!"

Sözler aramızdaki boşlukta asılı kalır, havadaki tüm oksijeni emmiş gibi.

Kardax geriye doğru sendeliyor, yüzünde öfkeyi bir anlığına gölgeleyen bir şokla bana bakıyor.

Sessizlik ağır ve gergin. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki başım dönüyor ve oda etrafımda sallanıyor gibi görünüyor, ama kendimi dik durmaya ve odaklanmaya zorluyorum. Her şey bu anın, ona söylediklerimin doğru olduğuna onu ikna edebilmeme bağlı.

"Hayır. Olamaz," diye cevapladı sonunda. "Sen Voxeran değilsin. Eş bağları sadece kendi türümüz arasında kurulabilir. Aramızdaki ilişki yoğun, ama bu

—

Sözünü keser. Çenesi sıkılır ve duygularıyla boğuşurken içindeki öfkenin yeniden yükseldiğini görebilirim. Omuzlarını dikleştirir, dudaklarından uzun bir nefes vererek belli ki bir tür karar vermiştir.

"Bu da bir manipülasyon," diyor Kardax kesin bir sesle, sesi keskin ve soğuk. "Bütün bunlar manipülasyondur, isyan için kendi amaçlarına ulaşmak için beni kullanma girişimin. Benim eşimin sen olduğunu iddia etmek de başka bir yalan."

Umutsuzluk içimde sıcak ve yoğun bir şekilde kabarıyor ve boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

"Hayır! Ben doğruyu söylüyorum!" diye bağırırım, hayal kırıklığı sesime yansır, yanaklarımı sertçe silerek gözyaşlarımı silerim. "Bizim hakkımızda ne istersen inanabilirsin Kardax, ama eş bağı sadece Voxeranlar arasında olmaz. Sana Nuthora'ya diğer kadınlarla birlikte düştüğümü söylemiştim. O kadınlar ve Droth ile birlikte sürgün edilen diğer Voxeranlar arasında yarım düzineden fazla eş bağı kurulduğunu gördüm. Kaide, Ren, Axen? Hepsi benimle seyahat eden kadınlardan eşler buldular ve daha fazla Voxeran da eşlerini buldu. Hatta senin kendi kardeşin bile."

Ona yaklaşıyorum, kalbim çarpıyor, öfkesi beni korkutuyor ama aynı zamanda aramızdaki bağı hatırlatmaya çalışıyorum, ona yaslanıp bunun öfkesini ve güvensizliğini gidermesini umuyorum. Eğer ona bunu tekrar hissettirebilirim, eş bağı hakkında doğruyu söylediğimi ve diğer konularda da doğruyu söylüyor olabileceğimi anlayacaktır.

"Kardax..."

Adımı fısıldıyorum, gözlerimde yalvaran bir bakışla ona bakıyorum. Bağın çekimini hissedebiliyorum, kalbinin benimkini çekişini hissedebiliyorum ve onun da bunu hissettiğini biliyorum.

Onu kaybetmek istemiyorum. Onu kaybedemem.

Bu tek düşünce kafamda tekrar tekrar dönüp duruyor ve gözlerimin arkasında yanmaya başlayan gözyaşlarını hala tutmaya çalışarak gözlerimi sertçe kırıyorum. Böyle bir araya getirilmemiz çok adaletsiz, çok yanlış geliyor. Her türlü ortak gelecek imkansız gibi görünürken kader bizi birbirimiz için seçti.

Zamanı geri sarmak, bu sabahın erken saatlerinde güneş ışığında tembelce öpüştüğümüz ana geri dönmek istiyorum. Dün geceye geri dönmek istiyorum, sıcak havuzda kollarının arasında dinlenirken, suyun tenime değdiğini hissederken, göğsünden gelen sesini duyarken.

Paylaştığımız her anı geri istiyorum ve kafamın içinde, onun da bunu hissetmesi için çılgılık atıyorum. Onu ne kadar istediğimi, ona ne kadar aşık olduğumu, onu bir daha *asla* incitmek istemediğimi hissetmesini istiyorum.

Gerçeği söylediğimi.

Kardax'ın yüzü biraz yumuşuyor ve kalbimde küçük bir umut ışığı parlıyor. Bakışları benimkilere kilitlenmiş ve kedigillerin gözlerinde bir duygu parıltısı beliriyor. Ne olduğunu anlayamıyorum ama yine de ona bir can simidi gibi sarılıyorum.

"Drokar bunca yıldır sana yalan söylüyor," diye fısıldıyorum, ona bir adım daha yaklaşarak. "Lütfen, bana inanmalısın."

Kardeşini, ona ne kadar değer verdiğini, onun böyle bir şey yapmasının ne kadar tuhaf olduğunu söylediğini. Onun böyle bir şey yapabileceğine inanmanı sağlayacak hiçbir şey görmediğini. Droth'u *tanıyorsun*. Amcanın söylediği şeyi yapamayacağını biliyorsun. Babanı ldremezdi. Kardax, lütfen, bunun doğru olamayacağını biliyorsun..."

Kardax'ın yüzü derin bir kederle doldu ve bir adım geri attı. Başını salladı, bana bakarken gözlerinde hzn vardı, ama bunun arkasında beni derinden ürperten sert bir kesinlik parıltısı vardı.

"Yanılıyorsun Ivy," der soğuk bir sesle. "Bunca yıldır sadece amcamın sözlerine inanmadım. Kendi gözlerimle gördüm. Droth'un yaptığını biliyorum." Bir an durur, yüzünde beni susturan ve daha fazla tartışmayı engelleyen bir kesinlik belirir. "Her şeyi hologramda gördüm."

Kardax

şimdi şok olan Ivy'nin sırası. Gözleri büyür, olduğu yerde donar, yüzü her zamankinden daha da solgunlaşır.

"Ne demek istiyorsun? Ben..."

Ona bakarak, öfke ve incinmişlikle mücadele etmeye çalışarak ona bir cevap bulmaya çalışıyorum. Aslında, bir parçam onunla bu konuşmayı yapmaya bile zahmet etmemem gerektiğini düşünüyor. Onu zindandaki hücrelere sürüklemem gerek, burada durup onunla konuşmamam gerek. Bana yalan söyledi ve Droth ve diğer isyancılarla işbirliği içinde, son yıllarda Drokar'ı tahtta destekleyerek uğruna çalıştığım her şeyi bozmaya çalışıyor.

Başından beri bana yalan söylediğini ve Droth ile işbirliği yaptığını düşünürsek, onun söylediklerine nasıl inanabilirim? Tabii ki onun suçlandığı şeylerden sorumlu olamayacağını söyleyecektir. Tabii ki Droth ona bunu söyleyecektir.

Ama o burada, önümde durmuş, çok samimi ve şok olmuş bir ifadeyle bakarken, ona her şeyi açıklamak için tam olarak anlayamadığım bir dürtü hissediyorum. Öfkeme rağmen, ona anlamasını sağlamak için bir dürtü.

"Babamız öldüğünde," dişlerimi sıkarak zorla söylüyorum, "tüm krallık kederle sarsıldı. Annem en çok acı çekti ve sonunda onu öldürenin kederi olduğuna inanıyorum. Kral ve kraliçe öldükten sonra, Drokar onların kaybıyla oluşan iktidar boşluğunu doldurmak için devreye girdi. Droth buna kızmıştı ve ben bunu anlayabiliyordum... ilk başta. Ama sonra bir gece Drokar bana gelip bir şey göstermesi gerektiğini söyledi. Onunla gittiğimde, bana bir güvenlik hologramı gösterdi. Hologramda Droth, babamızın odasında onu zehirlerken yakalanmıştı."

Ivy hala bana bakıyor, ağzı açık, ben de artık onun gözlerine bakamayıp başka yere bakıyorum.

"Herkes babamızın doğal nedenlerden öldüğüne inanıyordu. Droth ve ben eşit derecede yas tutuyor gibi görünüyorduk, ama o hologramı gördükten sonra, bunların hepsinin bir maske olduğunu anladım. Kardeşim sadece kederli ve şokmuş gibi davranıyordu

ve şokmuş gibi davranıyordu. Babamızın ölümüne hiç şaşırmamıştı. Aksine, bunun sebebi oydu."

Ona baktığımda, Ivy'nin yüzü perişan, yanakları hiç görmediğim kadar solgun. Sözlerimden gerçekten üzölmüş görünüyor, ama bir zamanlar kardeşimin duygularını da okuyabildiğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Kendi gözlerimle kanıt görene kadar onun babasını öldürebileceğine asla inanmazdım.

Ivy'yi sadece birkaç gündür tanıyorum ve o, ilk gördüğümüz andan itibaren bana yalan söylüyor.

Ama o, azimli biridir. Kafasını salları, bana bakarken yüzünde sert bir kararlılık belirir.

"Hayır. Bu doğru olamaz," diyor kararlı bir sesle. "Hologramda bir sorun vardı ya da Drokar sana bir şekilde yalan söyledi. Droth'u tanıyorum, *seni* de tanıyorum. İkinizin de iyi insanlar olduğunu biliyorum."

Bunu o kadar ikna edici bir şekilde söylüyor ki, ona inanmak istiyorum. Bana çok samimi bakıyor... ama kardeşim de samimiydi. Ona güvenmiştim, ama o beni ihanet etti. Ivy de beni ihanet etti.

Güvenme yeteneğim sanki yeniden paramparça olmuş gibi hissediyorum.

"Bu denklemde iyi ya da onurlu bir adam olduğuna inanmadığım tek kişi Drokar," diye ısrar ediyor. "Drokar'ın sana yalan söylediğini *biliorum*. Bundan eminim. Lütfen." Ivy alt dudağını ısırıyor, gözleri yaşlarla dolarken bana yalvarıyor. "Kardax, kardeşin hakkında bildiklerini düşün. Senin için her zaman nasıl biri olduğunu düşün. Hologramı tekrar kontrol et, gerçeğı daha fazla araştıra, ne yapman gerekiyorsa yap."

"Bana yalan söyledin. Bundan eminim," diyorum. "Neden söylediklerine inanayım ki?"

Omuzları çöküyor, yüzünde suçluluk ve keder yayılıyor, benim çok iyi tanıdığım duygular.

"Haklısın," diyor yumuşak bir sesle. "Sana yalan söyledim. Bağımızı öğrenmeden önce bile, her saniyesinden nefret ediyordum. Ve eş olduğumuzu öğrendiğimde, sana aşık olmaya başladığımda, sana yalan söylemek hayatımda yaptığım en acı şeylerden biri oldu. Sana gerçeğı söylemek istedim, ama seni nasıl ikna edeceğimi bilemedim. Hala bilmiyorum. Tek yapabileceğim, bana inanmanı istemek... Sadece bunu kendin araştırmak için. Sadece *gerçeğı* bulmak için."

Gözlerini benden ayırmıyor ve aramızdaki gerginliğı hissedebiliyorum, ikimiz de birbirimize bakarken hava gerginlikle dolu.

Bu sabah, onu kollarımda, yatağımın sıcaklığında yatarken hatırlıyorum ve sanki bu bir ömür önce olmuş gibi geliyor. Aramızdaki tüm güzel duygular bozuldu. Ve yine de...

Hala ona karşı bir çekim hissediyorum. Hala o çekimi hissediyorum, sanki içimdeki her şey ondan uzaklaşmaya ya da ona zarar verebilecek herhangi bir şey yapmaya direniyor gibi.

Daha önce eş bağı hakkında söyledikleri aklıma geliyor ve dişlerimi sıkıyorum. Bu konuda da yalan söylüyor olabilir. Bunu bilmenin bir yolu yok.

Ama... bunun kanıtı tam burada. Onunla hücrede tanıştığım günden beri ona karşı gösterdiğim her tepki ve verdiğim her cevap, bu bağı hakkında duyduğum tüm hikayelerle birebir aynı.

Ama şu anda bunu ya da bunun ne anlama geldiğini düşünecek durumda değilim. Eğer bu doğruysa, o zaman gerçek eşimi buldum, ama onun yalancı bir hain ve asi olduğunu, kardeşimle işbirliği yaparak benim için çalıştığım her şeyi yıkmaya çalıştığını keşfettim. Eğer bu doğruysa, o zaman evrenin mizah anlayışı çok hastalıklı, çünkü Ivy asla benim için yaratılmış olamaz.

Onun için hala ne hissettiğim önemli değil.

Ben duygularımla boğuşup ne yapacağımı düşünürken, o kıpırdamıyor. En bariz cevap, onu taht odasına götürüp Drokar'ın adaletiyle yüzleştirmek ya da tüm bunları   zene kadar onu hücreye geri atmak, özellikle de bana önemli bir bilgi verdiğinden. Droth ve savaşçıları geri döndü ve isyancılarla birlikte bir yerde saklanıyorlar, bu da onların toplanıp saraya saldırmadan önce, mümkün olduğunca çabuk harekete geçmemiz gerektiği anlamına geliyor.

Tabii ki, Ivy de tam olarak bu konuda yardım etmeye çalışıyordu.

Öfkeyle içim kaynıyor. Ama tüm bunların altında, bir parça şüphe var. Bana söylediği şeylerin çoğu başından beri yalandı, ama yine de... Bu konuyu daha derinlemesine araştırmazsam, Droth'un babamızı öldürdüğüne inandiğımın doğru olduğunu doğrulamazsam, hayatımın geri kalanında merak içinde kalacağım.

Doğru seçimi yaptım mı?

"Tamam," diyorum kısaca, ona hiç sıcaklık göstermeden bakarak. "Hologramı tekrar izleyeceğim."

Ivy

KARDAX bunu araştıracakını söylediği anda, farkında olmadan tuttuğum nefesimi veriyorum.

En azından bunu düşünmeye razı. Gerçeği kendisi doğrulamak için.

Onun bana tamamen inandığını düşünecek kadar aptal değilim - aslında, hala inanmadığını söyleyebilirim - ama en azından beni zindanlara geri atmadı ya da Drokar'ın önüne sürükleyip yaptıklarımın hak ettiği cezayı vermedi.

Ama şu anda bana bakışları kalbimi acıtıyor. Onu çok uzun süredir tanımıyorum, ama paylaştığımız her şey çok gerçekçi geliyor. Duygular, zevk, birbirimize açıldığımız ve yıllardır sakladığımız yanlarımızı paylaştığımız anlar. Her şey çok samimi geliyor, aramızdaki gerçek, nadir bir bağ gibi.

Onu çok seviyorum, hızla aşka yaklaşan bir şekilde, ama bunu söylemeye korkuyorum, özellikle de şu anda. Dün gece bir an için, onunla bir gelecek hayal etmeme izin verdim. Ve şimdi sanki başlangıç noktasına geri dönmüşüz gibi hissediyorum, sanki her şeye rağmen yabancılarımız gibi.

Bundan nefret ediyorum. Kalbim parçalanıyor gibi hissediyorum. Acımı göstermeden, kararlı kalarak ve kendimi bu durumla yüzleşmeye zorlamak çok zor, çünkü tek istediğim çökmek.

Bu, onunla hiç bir bağ kurmamış olmamdan neredeyse daha kötü. Artık nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve bunu kaybetmek, bunun hayatta bir kez yaşanacak bir şey olduğunu bilmek?

Neredeyse dayanılmaz bir his.

Aynı zamanda, gerçeğin artık ortaya çıktığını bilmek bir ölçüde rahatlatıcı. Ne olursa olsun, o kısım bitti. Beni hemen hücreye atmamış olması, daha önce gerçeği söylememekle çok korkak davrandığımı düşündürüyor. Bu kadar uzun süre yalan söylemenin bir hata olduğunu, daha önce itiraf etseydim bana inanacağına daha fazla güvenmem gerektiğini düşünmeden edemiyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, minnetle ona bakarak. "En azından bunu araştırmaya istekli olduğun için."

Kardax bana baktığında yüzü soğuktur. "Kardeşimin yapmamış olma ihtimali varsa," der, "tabii ki bilmek isterim. Bunun seninle bir ilgisi yok."

Yutkunuyorum, kalbim göğsümde sıkışıyor, ama sadece başımı sallıyorum.

Sonuçta, ona yalan söylediğim bir gerçek. Tüm ilişkimiz bir yalan üzerine kurulmuş ve şimdi gerçeği söylüyor olmamın bir önemi yok. Droth hakkında gerçeği söylediğimi fark etse bile, bunun bir önemi olmayacak. İlk yalanla aramızda kopan bağı bir daha asla onarılamayacağı ihtimali hala var.

"Benimle gel," diyor sert bir sesle, elini belimin altına koyarak beni küçük odadan koridora doğru yönlendiriyor. Yürümeye başladığımızda elini çekmiyor, ama artık bu hareket nazik ve koruyucu bir jest gibi gelmiyor. Eli sırtımda sert ve emredici bir his uyandırıyor, sanki beni gözünün önünden ayırmak istemiyormuş gibi. Ama bu, beni gözetlemek istediği için, bana bakmaya doyamadığı için değil.

Sarayda ilerlerken görülmemek için dikkatli davrandığımı anlayabiliyorum. Her köşede durup koridoru baştan aşağı süzdükten sonra beni ileri doğru itiyor ve uzun bacaklı adımlarına ayak uydurmamı zorluyor. Daha önce hiç gitmediğim bir saray bölümüne vardığımızda neredeyse nefesim kesilmiş durumda.

"Burası Drokar'ın kanadı," diyor Kardax, sanki düşüncelerimi okumuş gibi. "Görünüşe göre yok, ama çabuk hareket etmeliyiz."

"Biz" demesi, sanki bu konuda birlikte komplo kurmuşuz gibi, içimde küçük bir zevk dalgası yaratıyor, ama bana baktığı andaki yüz ifadesiyle bu duygu bir anda yok oluyor. İfadesi sert ve soğuk, gözleri sabırsızca etrafı tarıyor.

"Kapıya dikkat et," diyor keskin bir sesle, ofis ya da çalışma odası gibi görünen bir odaya hızla girerken. Üzerinde kağıtlar dağılmış uzun bir masa ve bir duvar boyunca geleneksel kitaplarla ve bir tür veri pedleri gibi görünen yığınlarla dolu raflar var. "Hologramı bulacağım."

Yaptığımız şeyin tüm tehlikesi bir ton tuğla gibi üzerime çökünce kalbim durur.

Kralın özel odalarındayız, eşyalarını karıştırıyoruz, bulunursa taht üzerindeki hak iddiasını yok edecek ve onun hapsedilmesine veya öldürülmesine yol açacak bir kanıt arıyoruz.

hapse atılmasına veya öldürülmesine yol açacak bir kanıt arıyoruz.

Drokar bizi yakalarsa izinsiz girmeyi hafife almayacaktır ve bana, hatta belki Kardax'a ne yapabileceğini düşünmek kanımı donduruyor.

Kardax, bir çekmeceyi kapatırken içinden küfrediyor, başka bir çekmeceyi karıştırıyor ve sonra onu da sertçe kapatıyor. Dışarıya bakıp kimse geliyor mu diye kontrol ederken midem düğümleniyor. Hayali ayak sesleri duyuyorum ve her seferinde kalbim göğsümde çarpıyor, bir sonraki sesin bizi keşfedecek biri olacağından eminim.

Hadi. Hadi!

Kardax'a bakıyorum, bir yığın holo-çip alıyor ve flash kartlar gibi karıştırıyor, yüzünde sert bir ifade var. Her an yakalanabileceğimizin benim kadar farkında olduğuna eminim ve elleri benimki gibi titremese de hareketlerinde bir aciliyet var.

Masadaki çekmecelerden birini açmaya çalışırken, çekmecenin kilitli olduğunu gösteren bir ses çıkarır ve midemde yine endişeli bir mide bulantısı hissederim. Ayak sesleri tekrar dikkatimi çeker ve bu sefer Kardax da onları duyar. Başını kaldırır, çenesini sıkar ve kapıya doğru bakar.

Ayak sesleri şimdi daha yakın.

Siktir, siktir, siktir.

Kardax bana geri çekilmem için eliyle işaret eder, hafifçe aralık kapıdan uzaklaşıp gözden kaybolmamı işaret eder. Korkumu yutarak sessizce geri adım atarken başımı sallarım. O masanın arkasına çömelir ve ikimiz de uzun bir süre öyle kalırız, ayak seslerinin geçip geçmeyeceğini öğrenmek için donmuş halde bekleriz.

Adımlar kapıya yaklaşır sonra koridorda uzaklaşırken sesleri yükseldiğinde, rahatlamadan başım o kadar dönüyor ki bayılacağımdan korkuyorum. Kardax kilitli olanı açmak için anahtarı aramak üzere diğer masa çekmecelerini tekrar karıştırmaya başlarken, ben duvara yaslanıyorum.

Kulağıma başka bir küfür mırıldanması ulaşır, ardından zafer dolu bir ses duyulur ve o bir şeyi kaldırıp bana göstermesi için havaya kaldırır.

Anahtar.

"İşte," diyor, çekmeceyi açmak için eğilirken. "Burada olmalı. Ah!"

Çekmeceyi bir süre karıştırdıktan sonra, bir holo-çip kaldırır.

Kısa bir an için, bizim, daha doğrusu onun aradığını bulmanın verdiği memnuniyet, oradaki soğuk öfkeyi silip süpürür ve o yine kendine benzer bir hale gelir, bu manzara kalbimi sızlatır. Onu hep böyle görmek isterim ve bir anlığına tanıdığım Kardax'ı görmek, tahmin edebileceğimden çok daha fazla acı verir.

"Gidelim." Keskin bir şekilde başını sallar, masanın etrafından büyük adımlarla geçerken yüzü tekrar kapanır, soğuk ve boş bir ifadeye bürünür. "Daha güvenli olan odamda izleyeceğiz."

Yüzündeki boşluk, önceki öfkeden neredeyse daha kötü. En azından o zaman *bir şeyler* hissettiğini biliyordum. Şimdi ise sadece boş bakıyor ve en çok istediğim şey, bana tekrar gülümsemesini görmek.

Ama tek yapabileceğim, elinde holo-çipi tutarken onu odadan takip etmek ve koridorlarda kaybolmak.

Şu anda en son yapmak istediğim şey yatak odasına geri dönmek ve içeri girerken kollarımı kendime doluyorum.

Tek düşünebildiğim dün gece, tam bu noktada dizlerimin üzerinde, onu ağzıma alırken zevkle inlemesini izlediğim, ellerimi onun muhteşem vücudunda gezdirdiğim an. Sadece birkaç metre ötede, beni banyoda kollarında tuttu ve benimle hiç olmadığı kadar derin bir şekilde paylaştı, sonra da geceyi onun yatağında birlikte geçirdik.

Sanki bir ömür önce olmuş gibi geliyor, sanki tamamen başka birine olmuş gibi. Yine gözyaşlarımı tutmak için çabalıyorum, düşmemeleri için gözlerimi hızla kırpiyorum. Henüz gerçekten sahip olma şansı bile bulamadan bunu kaybettiğim düşüncesi kalbimi parçalıyor. Daha bu sabah, artık ona ait olduğum için saraydaki işimi bırakmamı istedi.

Her şey ne kadar çabuk değişebiliyor.

Kardax kendi masasına dönerek, holo çipi bir pedin içine kaydırıldı ve bir düğmeye bastı. Kapıya bakarak, pedden mavi bir ışık yayılıp hologram oynamaya başladığında kapının sıkıca kapalı olduğundan emin oldum.

"Buraya gel," diyor Kardax.

Bu bir öneri değil, emirdir.

Saraydaki diğerlerine emir verirken de böyle konuşuyor olmalı diye düşünüyorum ve bu da kalbime bir bıçak gibi saplanıyor, ama yine de itaat ediyorum ve hologram oynamaya başlarken masanın diğer tarafına geçiyorum.

Bu, sarayın bir yerinde, ofislerden birine benzeyen bir odada yaşlı bir Voxeran adamın bulunduğu bir sahne. Belki de Kardax'ın beni pencereden içeri çektiği odadır

pencereden içeri çektiği odadır — bu da acı verici bir başka anı.

Adam Kardax ve Droth'un babası olmalı. Yüzü pek net görünmese de, oğullarına benzediği açık. Masadan uzaklaşıyor, bir yığın kağıt, bir fincan ve bir tepsi yemek bırakıyor ve birkaç saniye boyunca ortada görünmüyor.

Sonra odaya başka bir kişi girer.

Droth'tur.

Yüz hatlarını net bir şekilde görebiliyorum. Kararlı adımlarla masaya doğru ilerliyor, etrafına bir kez bakınıyor ve sonra yumruğunu açarak avucunda küçük bir şişe ortaya çıkarıyor. Şişenin kapağını açıyor, bardağa bir şey döküyor ve sıvıyı hızla karıştırıyor. Bir kez daha etrafına bakınıyor, boş şişeyi yumruğunda sıkıştırıyor ve odadan çıkıyor.

Birkaç saniye sonra, babaları tekrar ortaya çıkar ve sandalyesine oturur. Bardaktan büyük bir yudum alır ve sonra yemek tepsisine döner, kağıtları karıştırırken yemeklerden biraz alır. Birkaç saniye boyunca olağan dışı bir şey olmaz.

Sonra babaları yere yığıldı.

Kardax hologramı durdurur ve donmuş görüntüye bakarken kalbim sıkışır. Görüntü, Droth ve Kardax'ın babasının sandalyesinde cansız bir şekilde yığılmış olduğu, kağıtların yere saçılmış olduğu sahnede durmuştur.

Gördüklerime inanamıyorum.

Siktir. Tanrım. Hayır.

Bunca zaman yanılmış mıyım? Yanlış tarafta mıydım, bir haini, babasını öldüren bir katili mi yardım ettim?

Kardax'ın izlediği şeyi ben de izliyorum ve az önce onun gördüğü şeyi gördüm, o zaman ve şimdi. Yıllar önce kardeşini Drokar'a teslim etmeye ikna eden, Drokar'ın tahta geçme iddiasını desteklemeye ikna eden ve Droth'u prens ve varis yerine hain ve asi yapan şeyin aynısı.

Kardax hologramı tekrar oynatırken zihnim hala sersemlemiş durumda. Sonra tekrar.

Ve bir kez daha.

Şokumdan kısmen kurtulduğumda, bunu sebepsiz yere tekrar tekrar oynatmadığını anlıyorum. Onu inceliyor gibi görünüyor, başını bu tarafa eğip, daha önce kaçırdığı bir ayrıntıyı yakalamaya çalışır gibi gözlerini kısıyor. En azından benim iddialarımı ciddiye alıyor, aynı şeyi tekrar tekrar görse bile.

Aynı şeyi tekrar tekrar izlemek onun için ne kadar zor olmalı, biliyorum. Ama hologramı tekrar tekrar oynatmaya devam ediyor, sonunda neredeyse kare kare ilerleyecek kadar yavaşlatıyor ve olayların sırasını izlerken gözlerini kısıyor.

Sonra birden irkiliyor.

Dudaklarından şaşkın bir ses çıkar ve biraz geri sarar, sonra o bölümü önceki kadar yavaş bir şekilde tekrar oynatır.

Ve bu sefer, onun gördüğünü ben de görüyorum.

Kalbim hızla çarpmaya başlar, kan damarlarımdan kan hızla akar, ciğerlerim nefes almayı unuttur. Sadece birkaç kare boyunca, normal hızda izlerken görmek imkansız olacak kadar hızlı bir şekilde, hologramdaki zehirleyicinin yüzü değişir.

Artık Droth'un yüzü değil.

Drokar'ın yüzü.

Hologramı değiştirerek, kendi babasını öldürenin Droth gibi görünmesini sağlamıştı.

Ama başından beri katil amcalarıydı.

Kardax

TÜM TANRILAR ADINA.

Sanki içimde bir kasırğa var gibi hissediyorum. Bir anda içimde çok farklı duygular birbirine karışıyor: şok, öfke ve keder birbirine dolanıyor, midemde, göğsümde ve boğazımda düğümleniyor, nefes almakta zorlanıyorum. Yumruklarımı sıkıyorum, masadan fırlayarak odadan çıkmak üzereyim.

Drokar'ı bulup onunla yüzleşeceğim. Ona zarar vereceğim. Böyle bir suç işlemeye hiç kalkışmamış olmayı dilemesini sağlayacağım.

Ivy'ye karşı daha önce hissettiğim öfke, şu anda hissettiğim öfkeyle karşılaştırıldığında hiçbir şey. Bu yeni bilgilerle geçmişe baktığımda, her şey artık çok net. Drokar'ın o dönemde benim kederimi nasıl kullandığını, kendi kardeşimin babamızı öldürdüğüne beni ikna ederek beni kendi kanımdan ve canımdan düşman ettiğini yeni bir bakış açısıyla görebiliyorum.

O kadar şok olmuştum ki, kederin içinde boğulmuştum, bu kadar kısa sürede hem annemi hem babamı kaybetmenin acısıyla parçalanmışım ki, o bana hologramı ilk gösterdiğinde, gözümün önünde çok net gördüğümü sandığım şeyin ötesinde düşünme yeteneğim kalmamıştı.

İhaneti bildiğimi sanıyordum — önce kardeşimden, sonra Ivy'den. Ama bu yeni bir şey, beni hiç tahmin edemeyeceğim kadar derinden yaralıyor. Drokar'ı bunca yıldır destekledim, iyi bir hükümdar olmamasına, her zaman kendi güç, şöhret ve zevk arzularını ön planda tutmasına rağmen. Vox halkı için en iyisini yaptığımı, onlara istikrarlı bir hükümdarın güvenliğini sağladığımı ve arka planda boşlukları doldurmak için elimden geleni yaptığımı sanıyordum.

Ama bunların hepsi bir yalan üzerine kuruluydu.

Ve şimdi amcama bunun bedelini ödeteceğim.

Yine harekete geçtim, öfkeyle kapıya doğru yürüdüm. Ama kapıya ulaşmadan, Ivy etrafımdan dolanarak ellerini göğsüme koydu ve beni geri itti... ya da en azından denedi.

Daha önceki yüzleşmemizden bu yana ilk kez bana dokunuyor ve ben bunun çok iyi farkındayım. Yumuşak teninin sıcaklığı, onun yalanını ortaya çıkardığımdan beri umutsuzca görmezden gelmeye çalıştığım duyguları uyandırıyor. Ama onu tutup bir kenara atamam. Aramızdaki bağ beni donduracak kadar güçlü, yalvaran gözlerine bakarken kalbim deli gibi çarpıyor. "Bekle, Kardax. Bekle! Drokar'ın peşine böyle takılamazsın," diye nefes nefese söylüyor, niyetimi o kadar net okuyor ki, gerçekten zihnimi okuyabildiğini merak ediyorum. "Eğer yaparsan, Droth gibi öldürülür ya da sürgün edilirsin! Kızgın olduğunu biliyorum, kızgın olman da normal, ama bundan daha akıllı davranmalısın."

Çenemi sıkıp ona öfkeyle bakıyorum.

"Akhi!" Küfür aramızdaki havayı keser ve ben öfkeyle dişlerimi sıkarım. "O zaman ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?"

Ivy'nin lehine olan şey, benim ses tonuma rağmen geri adım atmamasıdır.

"Gidip Droth'a yardım etmelisin," diyor sakın bir sesle. "İsyancılara yardım etmelisin. Onlara ihtiyaçları olan her şeyi verebilecek konumdasın: bilgi, şehre ve saraya erişim, işe yarayacak bir plan. Birlikte, takım olarak çalışırsanız daha güçlü olursunuz. Amcana karşı verdikleri mücadelede onlara yardım edebilir ve onu devirebilirsin. Bir düşün. İki prens, birlikte çalışıyor. İkiniz de başlarında olduğunuzda, kimse isyanın meşruiyetine karşı çıkamaz. Vox'un tamamı Drokar hakkındaki gerçeği öğrendiğinde, bu mümkün olmayacak."

Gözlerimi kısarak, zihnimi daha rasyonel bir yere geri getirirken, onun narin yüz hatlarına ve yatıştırıcı sesine odaklanıyorum.

Belki de isyancılar Ivy'yi göndererek o kadar da aptalca davranmamışlardır.

Hızlı ve keskin bir zekası var, bu beni her zaman etkilemiştir ve ona karşı hala öfkeli olmama rağmen hala etkiliyor. Az önce söylediği her şey mantıklı ve öfkeyle amcana karşı çıkmak için aceleyle hazırladığım yarım yamalak planımdan daha işe yarama ihtimali yüksek.

"Droth'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyorum, öfkemi biraz dağıtmak için ellerimi sıkıp açıyorum.

Ivy tereddüt eder, alt dudağını dişlerinin arasına çeker. Uzun bir süre geçer, aramızda ağır bir sessizlik hakimdir.

"Ben... biliyorum," diye itiraf ediyor sonunda.

Derin bir nefes alır, elleri hala çıplak göğsüme bastırılmış halde, ilk tanıştığımız andan itibaren beni büyüleyen o geniş, güzel gözleriyle bana bakar.

"Bu bilgiyi sana emanet edeceğim," diye fısıldadı ve bakışlarında endişeyi görebiliyordum. "Bunu kullanıp Droth ve tüm isyancılara saldırabileceğini biliyorum. Ama sonunda senin ve onun aynı şeyi istediğinize inanacağım: babanın intikamının alınması ve tahta en iyi hükümdarın geçmesi." Gözleri yumuşadı ve bana hüzünlü bir gülümseme attı. "Senin iyi bir adam olduğuna inanıyorum, Kardax. Gerçeği bilseydin Drokar'ın tarafını seçmeyeceğine inanıyorum. Ve sonunda doğru olanı yapacağına inanıyorum."

"Kardeşime ihanet etme niyetim yok," diyorum, sesim duygudan boğuk çıkıyor. "Bu işin aslını astarını öğrenmek ve adaletin yerini bulmasını sağlamak niyetindeyim."

Bir an daha tereddüt eder, sanki yeterince dikkatli bakarsa ruhumun derinliklerine kadar görebilecekmiş gibi bana bakar. Sonra başını sallar, ellerini indirir ve bir adım geri atar. Derin bir nefes alır, omuzlarını dikleştirir ve bana ihtiyacım olan bilgiyi verir.

"Mehuan Foothills'deki mağaralarda saklanıyorlar," diyor basitçe. "Droth, diğer sürgün edilmiş Voxeran savaşçıları, birlikte seyahat ettiğim insan kadınlar ve bir grup isyancı."

Başımı sallarım. "Benimle gel."

Hızla, fark edilmemeye dikkat ederek onu koridorlardan geçiriyorum. Sarayın her yerinde nöbetçi muhafızlar var, ama tüm hayatımı bu duvarlar içinde geçirdiğim için, onların hareketlerini ve rutinlerini ezbere biliyorum. Ivy'yi biraz dolambaçlı bir yoldan götürüyorum, muhafızların çoğunu atlatıyorum ve birinin dikkatini çekmek için bir kapıyı çarpıp, o gürültüyü araştırmaya giderken onun görev yerinden geçiyorum.

Birkaç dakika sonra sarayı terk edip, hız araçlarının tutulduğu küçük hangara giriyoruz.

"Benimle geleceksin," diyorum kararlı bir şekilde. Ivy'ye tek başına kaçma şansı vermek gibi bir niyetim yok.

Ona itiraz etme fırsatı vermeden, hız araçlarından birine biniyorum. Ivy arkama tırmanıyor, kollarını belime doluyor ve ben de yola çıkmadan önce etrafta kimse olup olmadığını kontrol ediyorum.

Kumların üzerinde hızla ilerlerken onun talimatlarını takip ediyorum, düşüncelerim yol boyunca dönüp duruyor. Doğrusu, tüm bunlar hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Hayatım bir anda altüst oldu ve şimdi planladığım, uğruna çalıştığım her şey değişiyor. Kendimi belirsiz ve tedirgin hissediyorum.

Eğer tüm bunlar doğruysa, hem ailemi kaybetmiş olmam hem de kardeşimle geçiremediğim yıllar yüzünden yeniden kederliyim. Sonuçta haklı bir ayaklanmada kaybedilen hayatlar için yas tutuyorum. Ve Droth'ın bana Droth hakkında söylediklerine inandığım için derin bir suçluluk duyuyorum, ancak o zaman bana sunduğu kanıtların ikna edici olduğunu inkar edemem.

Ama bunu sorgulamalıyım. O anda ne kadar kederli olursam olayım, hepsini sorgulamalıyım.

Bunca zaman Droth'tan nefret ettikten sonra, şimdi kardeşimin beni affetmesini ummak garip geliyor.

Dağ eteklerindeki isyancıların sığınağına olan mesafe çok uzun. Kum tepelerini geçerken Ivy kollarıyla bana sıkıca sarılıyor ve ben, hala kızgın olmama rağmen, bana sarılmasının verdiği hissin tadını çıkarmaktan kendimi alamıyorum. Bu, bana bir kez daha eş bağı hakkında düşünmemi sağlıyor. Bu iş bittiğinde, bu konuda ne hissettiğime ve bunun doğru olduğuna inanıp inanmadığımı karar vermem gerekecek.

Ama önce bununla ilgilenmem gerekiyor.

Tepelere yaklaşırken Ivy, isyancıların saklandığı mağarayı gösteriyor ve ben de yaklaşırken motosikletin hızını kesiyorum. Neredeyse anında, yaklaşma sesimiz birkaç savaşıyı dışarı çıkarıyor. Hepsi de savaşa hazır, silahlarını çekmişler.

Bisiklet durduğu anda Ivy atlayarak ellerini kaldırır. Ben de aynı şeyi yapar, dövüş pozisyonuna geçme dürtüsünü zorla bastırıyorum.

"Sorun yok!" diye bağırır. "O, Droth ile konuşmak için burada. Kimseye zarar gelmeyecek. Söz veriyorum."

Gergin bir an için, onu dinleyeceklerinden emin olamıyorum. Her birinin yüzünde gergin bir öfke ifadesi var ve onları suçlayamam. Hepsi benden nefret ettiğinden eminim ve beni esir almak, davaları için bir zafer olacaktır.

Ama sonra grubun arkasından biri öne çıkar ve diğerleri ona yol açar.

O benim kardeşim.

Onu son gördüğümünden farklı görünüyor, bu da onun ve diğerlerinin Nuthora'ya sürülmesinden bu yana beş yıldan fazla zaman geçtiğini acı bir şekilde hatırlatıyor. O hapisane gezegeninde geçirdiği zaman onu açıkça sertleştirmiş ve kendinden emin bir tavır sergiliyor. Babamızın ölümünden sonra kral olmamış olabilir, ama kesinlikle bir lider haline gelmiş.

Bakışları benimkilerle buluştu ve yüzünde şok ifadesi belirdi. "Kardax."

Ivy

KALBİM ÖYLE SERT ÇARPIYOR ki acıtıyor.

Olabilecek her şeyden çok korkuyorum. Kardax'ın bana yalan söylemiş olması, benim ona yalan söyledikten sonra bunu haklı bulması ve hala Drokar'a inanıp onun tarafında olması tamamen mümkün. Asla güvenmemem gereken bir adama güvenerek korumam gereken tüm bilgileri vererek düşmanı doğrudan isyancıların üssüne getirmiş olabilirim.

Droth ve diğer isyancılar, Kardax'a ne olduğunu açıklamaya fırsat bulamadan ona saldırıp onu yakalayabilirler. Ona açıklama fırsatı bile vermeyebilirler ya da onu dinlemeyecek ya da ona inanmayacaklardır. Bu işin ters gitmesi için pek çok neden var.

Ve yine de...

Bu, isyanın başarılı olma şansı için görebildiğim tek yol.

Kendi başlarına, Drokar ve Kardax'ın birleşik gücü ve ordusuna karşı, isyancılar kazanamayacakları zorlu bir savaşla karşı karşıya kalacaklar. Ama Droth ve Kardax'ın birlikte isyanı yönetmesiyle, ona söylediğim gibi, başarı şansları çok daha yüksek. Sarayda ve Drokar'ın ordusunda kalan herkesin ona gerçekten sadık olduğunu çok şüpheliyim. Droth'un ilk isyanı bastırıldıktan sonra çoğunun değişim umudunu kaybettiğini tahmin ediyorum.

İki prensin de başı çekmesiyle, isyan daha önce sahip olmadığı bir meşruiyet kazanacaktır.

Bu, insanlara yeni bir umut verecek. İnanacakları *daha iyi* bir şey.

Droth isyancıların ön saflarında duruyor, Kardax'a bakarken vücudu gerilimden neredeyse titriyor, gözleri öfkeyle kısılmış. Öfkesi en azından Kardax'a yönelmiş gibi görünüyor, bana değil, ama Droth Kardax'a saldırı emrini vermeden önce bir şey söylemem gerektiğini biliyorum.

"Droth!" Öne çıkıyorum, sesimi yükseltiyorum ve bakışları bana doğru çevrildiğinde geri çekilmemeye zorluyorum kendimi. "Lütfen, onun söyleyeceklerini dinle

. İsyancılardan ayrıldığımdan beri saraydayım. Kardax beni zindanlardan kurtardı. Oradayken, ben..." Derin bir nefes alıp, zorlukla yutkunuyorum. "İkinize birbiriniz hakkında söylenen her şey yalandı. İkiniz de Drokar tarafından manipüle edildiniz, birbirinize güvenmemeniz için kışkırtıldınız, muhtemelen Vox için en iyisini yapmak için birleşerseniz, size karşı hiç şansı olmayacağını bildiği için. İkiniz de diğerinin korkunç bir şey yaptığını düşünüyorsunuz, ama bunların hiçbirisi doğru değil. Yalan söyleyen Drokar. *İkinizin* de savaşıması gereken kişi o."

Kardax'a dönüyorum, o yerinde hareketsiz duruyor, çenesini sıkmış, kardeşine bakıyor. Kafasında ne yapacağına, nasıl bir hamle yapacağına karar vermeye çalışırken zihninin çalıştığını görebiliyorum ve içindeki çatışmayı hissedebiliyorum. Hissettiği karmaşık duyguları tahmin edebiliyorum: öfke, keder ve korku. Onca yıl ayrı kaldıktan sonra, özellikle de olan bitenlerden sonra kardeşini tekrar görmek çok zor olmalı. Bunun ona ne yaptığını görebiliyorum ve tek istediğim bunun sona ermesi.

Birbirlerine zarar vermemeleri için.

"Ona açıkla, Kardax," diye yalvarırcasına sesleniyorum. "Senin ağzından duyması daha iyi. Droth'a keşfettiğimiz şeyi anlat."

Ve sonunda, rahatlamamla birlikte, bunu yapar.

Kardax konuşmaya başlar, sesi gergindir. İlk başta yavaşça konuşur, sonra daha ölçülü bir tempoya geçer ve Droth'a gösterilen hologramdan ve Drokar'ın Droth'un babalarını zehirlemiş gibi göstermek için onu nasıl manipüle ettiğinden bahseder.

Ona her şeyi anlatır, onu tekrar bakmaya nasıl ikna ettiğimi ve yalanın altında gizli olan gerçeği bulana kadar onu tekrar tekrar nasıl izlediğini bile.

Kardax konuşurken midem düğümlenir ve ellerimi sıkıca kapatırken parmaklarım birbirine kenetlenir. Droth'un yüzünde öfke belirir, gözleri öfkeyle parlar, cildindeki beyaz halkalar ay ışığında parıldar. Kardax'ınki de öyledir, ikisinin de gözleri duygu doludur.

Droth'un ona inanıp inanmadığını anlayamıyorum. Tek hissedebildiğim, ikisinden de yayılan öfke ve bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Tahmin etmek imkansız.

Ancak Kardax hologram ve buraya yaptığımız yolculuk hakkında açıklamalarını bitirince, Droth'un ağzı ince bir çizgiye dönüştü.

"Amcamız ikimizi de aldattı," diye homurdanır, çenesi gergin. "Bunun bedelini beş yıl önce ödemeliydi. Ama şimdi de suçlarının bedelini ödeyebilir."

Rahatlamış bir nefes alırım. Droth'un öfkesi, Kardax'a değil, Drokar'ın yaptıklarına yöneliktir. *Tanrıya şükür.*

"Eğer benimle birlikte savaşırsan, kardeşim," diye devam eder Droth, "amcamızı devirmek için benim ve isyancıların gücünü kullanmana izin veririm, tıpkı bir zamanlar denediğimiz gibi."

Kardax tereddüt eder. "Bir hata yaptım," der yavaşça. "Ve bunu düzeltmek istiyorum. Senin istediğin gibi, Drokar'ın yaptıklarının bedelini ödemesini istiyorum." Konuşurken bana bakar. "Birlikte daha güçlüyüz. Ve hatalarımı affedebilirsen, bir kez daha birlikte savaşmamızı diliyorum."

Droth'un sonra söylediklerini neredeyse duymuyorum, ama onun onaylayarak başını salladığını görebiliyorum. Kardax'ın bu küçük onayı içimde bir rahatlama dalgası yaratıyor. Bana baktığında yüzündeki ifadeyi okuyamadım, ama gözlerinde eskisinden daha fazla sıcaklık vardı, sadece buz gibi bir öfke değil.

Yine de, ondan bu kadar uzun süre gerçeği sakladığım için beni asla affetmeyeceğini düşünmeden edemiyorum.

Bu mükemmel bir kavuşma değil. Kardeşler uzun zamandır görmedikleri birbirlerini kucaklamıyor ve gözyaşı döküyorlar. Droth'un yüzünde açıkça ihtiyat var, olan biten her şeyden sonra bu duygunun haklı olduğunu kabul etmeliyim. Ama bir kenara çekiliyor, diğer isyancılara silahlarını bırakmalarını ve onu mağaralara kadar takip etmemizi işaret ediyor.

Meşalelerle aydınlatılmış mağarada oturup bir plan yapmaya hazırlanırken, diğer kadınların birçoğu şok içinde bana bakıyor.

Daha sonra konuşacak çok şeyimiz olacak. Şehirde geçirdiğim zamanı ve Kardax'ı buraya neden getirdiğimi merak edeceklerini biliyorum, ama şimdilik en önemli şey Drokar'ı nasıl ve ne zaman alt edeceğimize karar vermek. Sağlam bir saldırı planına ihtiyacımız var. Ama Droth'un cesareti ve Kardax'ın zekası ve saray hakkındaki bilgisiyle, artık bir şansımız olduğuna şüphem yok.

Yatağımın arkasına sakladığım özenle çizilmiş haritaları düşününce, şimdi neredeyse gülmek geliyor içimden. Artık onlara ihtiyacımız yok. Kardax, sarayın yerleşimini ve olası giriş noktalarını benden çok daha iyi anlatabilir. Benim yardımım casuslukta değil, onlara zaferi gerçekten getirebilecek tek adamı getirmekte oldu.

Ya da en azından en iyi şans.

İşimiz bittiğinde gece çok geç olmuştu. Kardax ve Droth'un kişisel konulardan kaçındıklarını, planı oluşturma ve nasıl uygulayacağımızla ilgili konuşmaya sadık kaldıklarını fark ettim.

planın oluşturulması ve nasıl uygulanacağı ile ilgili konulara odaklandıklarını fark ettim.

Yokluğumuz fark edilmeden saraya dönme zamanı geldiğinde, Kardax'ı takip ederek mağaradan çıktım. Speeder'a binip kollarımı beline doladığında, sinirlerim yine midemi burktu.

Çölde yapmaya karar verdiğimiz şeyi yaptık. Droth ve diğer isyancılarla bir plan yaptık. Ama şimdi ne olacak? *Aramızda* ne olacak?

Kardax dönüş yolunda çok sessiz ve ben onun ne düşündüğünü bilmek için can atıyorum. Saraya dönmekten neredeyse korkuyorum, çünkü onu takip edemeyeceğimi bilerek, benden uzaklaşıp odasına dönmesini nasıl kaldıracadığını bilmiyorum. Beni bir daha asla kucaklamayabilir. Bana kızgın ve bir bakıma haklı da.

Speeder'ı hangara geri götürürken hiçbir şey söylemiyor, bana bakmıyor bile. Beni sarayda güvenle gezdiriyor, muhafızlardan uzak bir yol izliyor ve ben de koridorlarda büyük adımlarla yürüyen onun hemen arkasında kalıyorum.

İlk ulaştığımız oda onun odasıydı ve önünde durduk, ikimizin arasında ağır bir sessizlik uzanıyordu.

İşte bu, sanırım, göğsümde bir hüznün yükseliyor. *İşte burada ayrılmam gerekiyor ve her şey bitti.*

Kardax'ın yüzündeki ifade okunamaz ve sessizliği, bana hala kızgın olduğunu ve muhtemelen beni asla affetmeyeceğini daha da kesinleştiriyor. Söylemek zorunda kaldığım yalanlar aramıza çok büyük bir uçurum açtı.

Sonra, beni şaşırtacak şekilde, elini uzatıp geniş avucuyla yanağımı okşadı. Hareket o kadar ani oldu ki, güçlü parmakları cildime değene kadar ne olduğunu anlamadım. Muhteşem soluk mavi gözleri buz gibi eriyen bir yumuşaklığa büründü ve bugün gördüğüm öfkenin izi kalmadan gözlerimin içine baktı.

"Teşekkür ederim," diyor sessizce. Eli yanağımda sıcak ve bir an için bu okşamaya şaşırarak ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Hâlâ bana kızgın olduğunu sanıyordum," diye fısıldarım, göğsüm ağrıyor. Onun bana tekrar dokunması çok iyi geliyor ve sonsuza kadar bu koridorda durmak zorunda kalsam bile, onun durmasını istemiyorum.

"Biraz öfkeliyim," diye itiraf etti Kardax. "Hâlâ tüm olanlardan sarsılmış durumdayım. Bir anda sindirmek için çok fazla şey var. Ama bu geceden sonra, neden bu kadar uzun süre benden gerçeği sakladığını daha iyi anlıyorum." Parmakları yanak kemiklerimi okşadı

Elini yanağıma koyuyor ve ben gözlerimi kapatıp onun dokunuşuna kendimi bırakıyorum. "Sadece kendini korumuyordun," diye devam ediyor. "Droth'u ve diğerlerini de koruyordun. Buraya yardım etmeye geldiğin isyancıları. Drokar'ın yalanlarına bir zamanlar inandığımı biliyordun ve bana gerçeği söylemek için doğru zamanı beklemen gerekiyordu. Hâlâ canım yanıyor ama... anlıyorum."

"Ben de anlıyorum." Ona bir adım daha yaklaşıyorum, güneşe doğru dönen bir çiçek gibi ona çekiliyorum. "Seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum. Küçükken, anne babamın birbirlerini kasten incitmelerini izledim. Yalan söylediklerini ve manipüle ettiklerini gördüm ve kendi ilişkilerimde asla böyle davranmayacağıma söz verdim. Kardax, sana asla yalan söylemek istemedim. Ve bir daha asla söylemeyeceğime söz veriyorum. Yemin ederim."

Kafasını sallar, çene kasları gerilir. Kedi gibi gözlerinde yine öfke parlar, ama bu sefer bana yönelik olmadığını hissediyorum. Amcasına yönelik, onu en kötü şekilde aldatan adama.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanır yine. "Gerçeği görmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Cevap verecek nefes bulamadan, onun bir daha asla yapmayacağından korktuğum şeyi yapıyor.

Yüzümü ellerinin arasına alır ve beni öper.

Kardax

Ivy'nin dudaklarını tekrar dudaklarımda hissettiğimde, bir duygu dalgası beni sarar.

Tanrılar, bunu çok özlemişim.

Son öpüşmemizden bu yana çok da uzun zaman geçmemişti, ama sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Onu son kez kollarımda tuttuğumdan beri tüm dünyam paramparça oldu ve yeniden inşa edildi.

Öpücüğü derinleştiriyorum, dudakları açıldığında dilim alt dudağının üzerinden kayarak ağızına giriyor. Yumuşak nefes alışları içimde bir şehvet dalgası yaratıyor ve penisim sertleşip kasılmaya başlıyor. Kolumu beline doluyorum, onu bana doğru çekip geriye doğru eğiyorum, onu yutmak dışında hiçbir şey istemediğim bir arzu duyuyorum.

Artık eş bağı hakkında bilgi sahibi olduğum için, her şey mantıklı geliyor.

Onun için hissettiğim her şey, onu hücrede gördüğüm andan itibaren aramızda olan her şey birdenbire yerine oturuyor, bir yapbozun parçaları gibi birbirine geçiyor.

Artık tüm resmi çok net görebiliyorum. Mağaralarda diğer Voxeran savaşçılarıyla birlikte Terran kadınlarını gördüm ve onlarla konuşacak ya da etkileşimlerini görecektim vaktim olmasa da, yeterince tanık oldum. Ivy, Terranlar ve Voxeranlar arasında oluşan eş bağları hakkında doğruyu söylüyordu. O ve ben ilk değiliz.

Ve ona olan açlığım içimde yükselip, ihtiyacım neredeyse dayanılmaz hale gelene kadar kanımı ısıtırken, bunun iki Voxeran arasında kurulmuş diğer bağlar kadar gerçek ve doğru bir bağ olduğundan eminim.

Speeder ile geri dönerken yol boyunca bunu düşündüm, duygularıyla boğuştum. Hâlâ kaotik, hiç beklemediğim karmaşık bir duygu yumağı, ama bu güzel, sinir bozucu kadına karşı neden böyle hissettiğimi anlamak biraz rahatlatıcı.

Aramızdaki bağı bozmak istemiyorum. Onu kucaklamak istiyorum.

Onu değer vermek istiyorum.

Eğer bir eşle kutsanmışsam, özellikle de Ivy kadar cesur, zeki ve iyi kalpli biriyle, bu benim için vazgeçemeyeceğim bir hediye. Geçmiş geride bırakmak biraz zaman alacak, ama bunu aşabileceğimize inanıyorum. Onun da nedenleri vardı ve bugün yaptıklarından sonra, bir daha beni asla ihanet etmeyeceğini veya yalan söylemeyeceğini düşünüyorum.

Kapıyı açıyorum, hala onu öperek odama giriyoruz. Kapı arkamızda sıkıca kapanıyor ve kilidi çevirmeye bile zaman bulamadan ellerimi Ivy'nin saçlarına doluyorum ve dudaklarını dudaklarıma çekiyorum. Ağzı sıcak ve yumuşak, küçük inlemeleri ve inlemeleri beni çılgına çeviriyor ve parmaklarımı onun alev gibi saçlarında gezdirerek yumuşak tellerin hissini tadını çıkarıyorum.

"Tadın çok tatlı," diye inledim. Şehvetle yanıyordum, penisim neredeyse acı verecek kadar sertleşirken, heyecan beni sardı. Artık bu bağı fark edip kabul ettiğim için, ona olan ihtiyacım eskisinden kat kat daha fazla hissediyorum.

Öpüşürken ellerim onun üzerinde kayıyor, giysilerini çekip yırtıyorum, o da aynısını benimkilerle yapıyor. Benim peştamalımın bağlarını kurcalıyor, ta ki yere düşene kadar, sonra onu tekrar kendime çekiyorum, penisim onun pürüzsüz karnına taş gibi sertleşiyor.

"Kardax..."

Ivy adımı inleyerek söyler, sonra geri çekilir ve önümde dizlerinin üzerine çöker. Parmakları karnımdan aşağı, kalçalarımın sert kaslarına doğru kayar ve o, sertleşmiş penisimi eliyle kavrayıp onu dolu, bekleyen dudaklarına doğru yönlendirirken ben yüksek sesle inlerim.

Bu çok iyi hissettiriyor. Ağzı sıcak ve ıslak, dudakları beni sıkıca sarıyor ve diliyle penisimin ucuna dokunuyor. Dilinden damlayan uyarılmamı yalıyor, parmakları penisimin üst kısmındaki çıkıntıyı okşuyor. Muhteşem yeşil gözleri benimkilere bakarken etrafımda inlemesi beni her zamankinden daha da sertleştiriyor.

"Dizlerinin üzerinde benim için çok mükemmel görünüyorsun," diye kaba bir şekilde mırıldanıyorum. "Ama ben *senin* için dizlerimin üzerine çökmek istiyorum."

Onun devam etmesini çok istiyorum, ama onu daha da tatmak istiyorum. Biraz çaba sarf ederek ondan uzaklaşıyorum ve sıcak, emici ağzından çıkarken inliyorum, ona uzanıyorum. Benden çok daha küçük olduğu için onu kolayca kaldırıp kollarımın arasına alıp yatağa taşıyorum.

Ivy, onu oraya bıraktığımda bana gözlerini kocaman açarak bakar, onu soğuk çarşafların üzerine yatırır, ellerimi uyluklarına kaydırır, bacaklarını ayırarak ağzımı aralarına bastırırım. Tadı, hatırladığım kadar bağımlılık yapıcı. Kıvrımları uyarılmadan dolayı kayganlaşmıştır ve dilimi aralarındaki sert yumruğun üzerinde kaydırduğımda, ilk kez yaptığımda hoşuna gittiği şekilde yalayıp emdiğimde çığlık atar.

Sırtı kavislenir, inerken bacakları daha da açılır ve ağzıma sürtünürken uyluklarındaki kasların titrediğini hissedebilirim.

"Siktir," diye fısıldıyor, altımda kıvrılırken nefes nefese kalıyor. "Bu çok iyi geliyor. Ama daha fazlasını istiyorum, Kardax. İstiyorum..."

"Ne istediğini biliyorum," diye söz veriyorum ona. "Ve sana vereceğim. Ama önce dilimde boşaldığını hissetmek istiyorum. Parçalandığını hissetmem lazım."

Cevap vermez, ama parmaklarını saçlarıma geçirir, kalçalarını sallayarak yüzümün üzerinde sürünürken saç tellerimi sıkıca kavrar. Nefes almakta zorlanıyorum, ama oksijen hiç bu kadar önemsiz olmamıştı. Yüzüm eşimin bacaklarının arasında gömülü halde ölsem bile, bu hayattan mutlu bir adam olarak ayrılırim.

Onun zevkiyle iç duvarlarının sıkışıp kasılmasını hissetme dürtüsüne karşı koyamıyorum, ben de bir elimi bacaklarının arasına kaydırıyorum, iki parmağımı sıkı kanalına sokuyorum. Onları içinde ileri geri hareket ettirmeye başladığımda başını geriye atıyor ve ben onun tenine karşı homurdanarak, daha acil bir şekilde onu yalıyorum.

Onu sahiplenmeden önce orgazm olmasını istediğimi söylemiştim, ama tanrılar adına, parmaklarımin etrafındaki hissi yüzünden, tam burada ve şu anda tohumumu dökmek üzereyim.

Bacakları titremeye başlayıp uylukları başımın yanlarına bastırırken, "Bırak kendini" diye sertçe ısrar ediyorum. "Benim için bırak kendini. Seni hissetmeme izin ver."

"Ben... ben... aaah!"

Sözleri kesik kesik bir çığlıkla sona erdi ve kasları gerginleşirken çarşafları yumrukladı. Dilime taze bir heyecan dalgası çarptı ve her bir parçasını açgözlülükle yalamaya devam ettim. Vücudu sonunda titremeyi bıraktığında ve uylukları kulaklarımdan uzaklaştığında, başımı kaldırıp vücudunun uzunluğunu seyrederek gözlerine baktım.

"Buraya gel," diye fısıldadı, nefes nefese. "Lütfen."

Son kelimeyi söyleme şekli, bu şekilde isterse onun için *her şeyi* yapacağıma emin olmamı sağlıyor. Kalbim göğsümde

göğsümde, vücudunu tırmanarak, iri bedenimi onun üzerine sardım. Bacakları açıldı, başımı eğip onu öpmek için eğildiğimde kalçalarını kucakladı.

Eminim ki o da benim dilimde kendi tadını alıyordur, tıpkı benim onun dudaklarında kendi uyarılmamın kalıntılarını tadabildiğim gibi, tatlarımız birbirine karışıyor.

Bu düşünce beni derin, ilkel bir tatmin duygusuyla dolduruyor.

Güzel. Olması gereken de bu.

İkimiz birleştik, sonsuza kadar.

Ivy

Kardax'ın beni sayısını bile unuttuğum kadar çok kez orgazm yaptığı gece, zevkin doruğuna ulaştığımı sanmışım. Ama bu, tüm bunları gölgede bırakıyor. Çünkü artık aramızda hiçbir şey yok, bizi ayıran hiçbir şey yok. Artık sır yok. Artık yalan yok.

Birbirimizin geçmişini, birbirimizin acısını ve birbirimizin en derin pişmanlıklarını biliyoruz. Ve ikimizin de yaptığı hatalara rağmen, hala birbirimizi önemsiyoruz.

"Tanrım, Ivy," diye inliyor, dudaklarını dudaklarımdan ayırıp alnını alnıma dayıyor. "Beni sanki günlerdir çölde kaybolmuşum gibi hissettiriyorsun. Sanki bir yudum daha, bir tat daha almazsam ölecekmişim gibi."

Sözlerini kanıtlamak istercesine, dilini alt dudağım boyunca kaydırıyor ve sonra beni tekrar öpüyor, beni ele geçiriyor, sahipleniyor ve ben ona sarılarak inliyorum.

Onu çok istiyorum.

Hayır... Ona *ihtiyacım*

var.

Onun içimde olmasına, benimle birleşmesine, beni kendine ait yapmasına ihtiyacım var.

Penisi pürüzsüz, sıcak ve o kadar sert ki neredeyse acı verecek kadar, kalçalarını sallayarak, ıslak kıvrımlarımın arasına penisinin ucunu kaydırıyor. Yuvarlak başı klitorisimi okşuyor, ağzına karşı nefes nefese kalmama ve zevkten kıvranmama neden oluyor.

"Siktir! Tanrım!"

O bana sürtünürken içim arzuyla titriyor. Büyük eli saçlarıma gömülüyor ve çenemi kaldırıp gözlerime bakıyor.

"Sana o kadar çok şey yapmak istiyorum," diye mırıldanıyor, sesi düşük ve şehvetle dolu. "Sana böyle, sikim sana sürtünerek, bana karşı titreyene kadar boşalmanı istiyorum. İçinde beni istemen, seni doldurmam için yalvarman istiyorum, ta ki sonunda dayanamayana kadar ve sana ihtiyacın olanı verene kadar. Seni sertçe almak ve sikimde tekrar tekrar boşalırken adımı inlemelerini duymak istiyorum."

İnliyorum. "Evet, Kardax. Lütfen, hepsini istiyorum. *Her şeyi* istiyorum."

Ağzını boğazıma indirip dudaklarını boğazımın boyunca gezdirip hassas cildini yumuşakça emdiğinde, zevkten titriyorum.

"Bu bağın sana nasıl hissettirdiğini söyle," diye fısıldar, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirerek. "Benim senin eşin olduğumu nasıl anladığını söyle."

Hâlâ bunu sindirmeye çalıştığını, bunun ikimiz için ne anlama geldiğini tam olarak kavramaya çalıştığını anlayabiliyorum. Etrafımızda elektrik fırtınası gibi parıldayan arzuya rağmen, bu an bundan çok daha fazlasını ifade ediyor. Bu, ikimizin yeniden bağ kurması, tüm maskelerimiz yıkıldıktan sonra birbirimizi yeniden bulmamızla ilgili.

"Seni ilk gördüğüm anda anladım," diye fısıldıyorum, parmaklarımı saçlarında gezdirip, sonra keskin çene hattına doğru indiriyorum.

Gözleri yarı kapalı, açık mavi gözlerinde oval irisleri büyük ve koyu. Çok yakışıklı, keskin hatlı ve neredeyse tehlikeli bir görünümü var, ama bu beni daha da heyecanlandırıyor. O benim tehlikeli savaşçım, uzaylı prensim, bir zamanlar düşmanım olan adam. Ve ikimizin karşı karşıya kalacağı başka tehlikeler ne olursa olsun, onun kollarında güvende olduğuma inanıyorum.

"Elektrik gibi hissettim, anlık bir bağlantı gibi, sadece bu... bu *his*, kemiklerime kadar. Sana baktım ve anladım. İlk başta bundan korktum, kim olduğum, neden burada olduğum ve senin kim olduğun yüzünden. Ama senin benim eşim olduğuna dair hiç şüphem olmadı. Sadece ne yapacağımı bilmiyordum."

"Sanırım içimden bir parçam da biliyordu," diye mırıldanıyor, gözlerime bakarak yanağımı okşuyor. Kalçaları hala benimkilere bastırılmış, penisi aramızda zonklu, küçük hareketlerle beni tahrik ediyor, derimin altında kıvılcımlar dans ediyor. "Böyle bir şey burada çok nadirdir. Bundan önce, bir Voxeran'ın bizim türümüzden olmayan biriyle bağ kurması duyulmamış bir şeydi. Hissettiklerime inanamıyordum. Seni o kadar çok istediğim için duygularımın bu bağ taklit ettiğini düşünüyordum. Ama içten içe... bunun daha fazlası olması gerektiğini biliyordum."

Bana söylediği şey, sadece kelimelerden ibaret değil. Bağın farkında olduğunu ve kabul ettiğini hissedebiliyorum, ona teslim olduğunu hissedebiliyorum, sanki ruhu benimkine dokunmak için uzanıyormuş gibi. Bu, onun yaptığı fiziksel eylemden bile daha fazla beni tahrik ediyor, ona yaslanırken kalbim göğsümde hızla atıyor, daha fazlasını istiyorum.

Onun her şeyini istiyorum.

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldıyorum, ona yaslanarak. "Kardax, lütfen, içimde olmana ihtiyacım var."

İnlemesi tenimde titreşiyor. Üzerime eğilirken gözlerinde şiddetli bir ateş parlıyor ve girişime kendini yerleştirirken aramızdaki bağı hissedebiliyorum. Derisindeki beyaz kıvrımlar sanki içinden aydınlatılmış gibi parlıyor.

İlk sefer inanılmazdı. Birlikte geçirdiğimiz ilk gece asla unutamayacağım bir şeydi. Ama bu? Bu başka bir şey.

Bu, onun gerçekten benim eşim olduğu ve benim de onun eşi olduğum an.

Tam ona tekrar yalvarmak üzereyken, sonunda uzun bir hamle ile içime giriyor ve beni tamamen dolduruyor. Ona uzanıp, beni tekrar öpmesi için ağzını geri çekerek, dudaklarımdan çaresiz bir zevk inlemesi dökülüyor. Onun vücudu içimde, teni tenime değiyor, dudakları dudaklarımın üzerinde hareket ediyor, bu çok iyi hissettiriyor. Hareket etmeye başlarken beni uzun ve derin bir şekilde öpüyor.

Bacaklarım onun kaslı kalçalarına dolanıyor, topuklarım her itişte esneyen tonlu kalçasının hemen üzerinde duruyor. Her içime girdiğinde, kalçalarını dairesel hareketlerle çevirerek klitorisime tam olarak dokunduğundan emin oluyor. Bu anın sonsuza kadar sürmesini istiyorum, güneş sönüp gezegen toza dönüşene kadar onunla sevişmeye devam etmek istiyorum, ama ikimizin de uzun süre dayanamayacağını biliyorum.

Bu çok iyi. Çok yoğun.

Onun etrafında parçalanmak üzereymişim gibi hissettiğimde, zevk sinir uçlarımdan her birini aydınlatırken, Kardax geriye yaslanıp gözlerimin derinliklerine bakar.

"*Rhael*," diye fısıldıyor yumuşak bir sesle, bacağımı göğsüne bastırarak daha da derine girebilmek için. "Benim."

Zevkten çılgılık atıyorum, başımı geriye atıyorum, o içimdeki bir noktaya dokunduğunda görüşümün kenarları beyazlaşıyor. Bu zevk o kadar yoğun ki acıya yakın, sanki tek bir varlık, tek bir ruh haline geliyoruz.

"Senin," diye fısıldarım.

Boğazım duygularla dolup taşıyor, parmaklarım battaniyeye kıvrılmış, tüm vücudum başka bir doruğa ulaşmak üzere. Titriyorum, sallanıyorum ve yüzündeki gergin ifadeden onun da doruğa yakın olduğunu anlayabiliyorum.

"Ve sen benimsin," diye ekliyorum, her kelimeyi o içime girerken nefes nefese söylüyorum. "Seni istiyorum. Hep seni istedim. Yapmamam gerektiğini düşündüğümde bile, tek istediğim sendin."

"Tanrım. Ivy!"

Sanki sözlerim ona fazla gelmiş gibi, boşalırken adımı haykırıyor ve içime sertçe giriyor. Sıcak boşalması içimi dolduruyor ve ben bacaklarımı ona daha sıkı sararken parmaklarımı omurgasındaki düğümlere bastırıyorum.

O, boynumun omuzla birleştiği yeri ısırırken, penisinin tabanındaki düğüm klitorisime sürtünüyor. Bir havai fişek patlaması gibi, zevk içimi kaplıyor. Sanki sonsuz gibi, damarlarımdan akıp gidiyor, başım dönene kadar. Ona sarıldığımda oda etrafımızda dönüyor gibi, ikimiz de titriyor ve sallanıyoruz.

Ecstasy dalgaları sonunda dinince, beni kollarına çekiyor, alnımı öperken saçlarımı yüzümden nazikçe çekiyor.

"Bu bağdan nasıl şüphe ettim bilmiyorum," diyor Kardax, beni kendine doğru çekerek kaba bir şekilde gülüyor. "Sana ilk dokunduğum anda anlamalıydım. Hatta seni ilk *gördüğüm* anda. Sadece eş bağı böyle hissettirebilir."

"Hemen fark etmemiş olmana biraz sevindim," diye fısıldayarak itiraf ettim. "Ne olduğunu bilmeme rağmen, ilk başta direnmeye çalıştım. Ve sen de bilseydin, beni de uzaklaştırmış olabilirdin. Bilseydin, o ilk öğleden sonrayı ya da ondan sonra gelen her şeyi hiç yaşamayabilirdik. Bunun sadece arzu olduğunu düşünmemiş olsaydın."

"Direnmeye çalıştın mı?" Kardax bana merakla bakar. "Sanırım ilk başta benden kaçındın. İstemiyor muydun?"

"Evet," diye itiraf ettim. "Zor olan kısım buydu. Seni Drokar gibi bir erkek olarak gördüğüm sürece, seni istememem gerektiğini düşünüyordum. Gerçekte kim olduğunu öğrenmeden önce."

Uzun bir nefes vererek, ona daha da yakınlaşıyorum.

"Saraya gelmeden önce uzun süre bir eş bulmayı umut ettim. Nuthora'dayken diğer kadınları ve eşlerini gördüm ve itiraf ediyorum, kıskandım. Çok mutluydular. Ruh eşlerini, diğer yaralarını bulmuşlardı, Dünya'da bulması çok zor olan bir şeyi. Ben de kendim için öyle bir şey, sonsuza dek sürececek bir aşk, mükemmel bir eş arzuluyordum. Sonunda bulduğumu sandığımda, onu reddetmek zorunda kaldım..."

Sözlerim kesilir, zorlukla yutkunurum. Bir an için, ilk başta bağımıza karşı koymaya çalıştığımı itiraf ederek Kardax'ın duygularını incitmiş olabileceğimden endişelenirim, ama ona baktığımda, daha önce hiç görmediğim bir ifadeyle bakmaktadır. Hem şiddetli hem de şefkatli bir ifade.

"Fikrini mi değiştirdin?" diye soruyor. "Beni istememe izin vermeme konusunda mı? Bağlantıya direnme konusunda mı?"

"Evet," diyorum, parmak uçlarımla elmacık kemiğini ve çene hattını izleyerek. "Birçok konuda fikrimi değiştirdim. Her şey beklediğimden farklı. şimdi, bağın benim için mükemmel bir seçim *olduğunu* anlıyorum. Her zaman olduğu gibi, başından beri doğruydu. Eşim olarak başka kimseyi istemezdim."

"Ben de." Kardax'ın yüzü bir gülümsemeye dönüşür. Kafasını sallayarak, şaşkın bir ifadeyle kıkırdar. "Bunun eş bağı olamayacağına o kadar emindim ki, ama kaderimin benim için seçeceği herhangi bir kadından ziyade seni seçeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Onların aynı kişi olduğunu bilmiyordum."

Yüzünde incinmiş bir ihanet ifadesi ile beni odaya çektiğinden beri kalbimde hissettiğim acı nihayet hafifliyor. Bir dirseğime dayanarak, dudağımı ısıyorum.

"Belki de bir bakıma, her iki dünyanın da en iyisine sahip olduk. *Bu* eş bağı ve buna ve bunun anlamına güvenebiliriz. Ama sen bunun ne olduğunu bilmeden önce, ben de bunun ne olduğunu kabul etmek istemedim önce, birbirimize aşık olmaya başlamıştık. Ne olursa olsun, her gün seni seçeceğim. Eş bağı olsun ya da olmasın."

"Ben de seni, benim kira'm. Benim tatlı, cesur, inatçı Ivy'm." Kardax başının arkasına elini koyar ve dudaklarını tekrar dudaklarıma bastırır.

Öpücüğün ısınması sadece birkaç saniye sürer. Elleri vücudumda kaymaya başlar, ben ona doğru eğilirken, daha fazlasını isteyen bir şekilde, kıvrımlarımı keşfeder.

O boynumun her yerine yumuşak öpücükler kondururken, ne kadar çok şeyin değiştiğini düşünmeden edemiyorum. Az önce, onun bir daha benimle konuşmayacağından korkuyordum, ama şimdi çok mutluyum, sanırım hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Sonunda tam da olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyorum. Artık her şey açıkça ortada ve aramızda sır kalmadığı için çok daha iyi hissediyorum.

Ama Kardax beni nazikçe sırt üstü çevirip bacaklarımı ayırırken, eli vücudumun yanından aşağı kayarken, hala aşmamız gereken çok şey olduğunu düşününce midem bulanıyor.

İkimiz arasındaki ilişkiler daha iyiye gidiyor, iyileşme yolunda ilerliyor, ama bu henüz bitmedi.

Hala Drokar'la savaşmamız gerekiyor.

Ve kazanmamız gerekiyor.

Kardax

Ivy'yi kollarımda uykuya ^{dalıyorum}, kalbim ve ruhum uzun zamandır hiç bu kadar huzurlu olmamıştı. Rüyamda, bir zamanlar olduğu gibi sarayın büyük salonunda duran babamı ve annemi görüyorum.

Tahtlarına yaklaşırken kalbimin çarpıntısını hissediyorum, diz çöküp Vox'u nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı söylemelerini bekliyorum. Halkımızı nasıl hayal kırıklığına uğrattığımı, bana emanet ettikleri her şeyi nasıl mahvettiğimi.

Ama başımı kaldırdığımda, yüzlerinde öfke ya da suçlama yok. Sadece sevgi. Sadece cesaretlendirme.

"Sen benim oğlumsun," diyor babam fısıldayarak, sesi etrafımda yankılanıyor, annem de aynı şeyi fısıldarken onun sesiyle karışıyor. "Sonunda her zaman doğru olanı yapacaksın."

"Özür dilerim." Sesim boğuk, boğazım duygularla dolmuş, onlara bakıyorum. "Drokar'ın yalanlarına inandığım için özür dilerim."

Parlak bir ışık parlamaya başlar, tahtlarını çevreler ve onların gözden kaybolduğunu görebilirim. Göğsüm sıkışır, kalbim hızla çarpar, uzanır ve onları bir kez daha dokunmaktan başka bir şey istemeyerek.

"Her şeyi düzeltereğim!" diye bağıriyorum, ikisinin görüntüsü titreyip kaybolurken. "Droth'u tek gerçek kral olarak destekleyeceğim ve Drokar'ın adalete teslim edilmesini sağlayacağım. Sizin intikamınızı alacağım."

Son sözlerim şiddetli bir fısıltıdır, ama yine de havada yankılanır. Bir söz.

Bir yemin.

Asla bozmayacağım bir söz.

Uyanınca, ailemin yüzleri hala zihnimde tazedir.

Kararlılık içimi kaplar, zihnimdeki uyku sisini dağıtır.

Sabahın erken saatleri. Dışarıdaki gökyüzü hala gri ve Ivy yanımda uyuyor.

Her şey yolunda giderse, her sabah böyle, onun yanında uyanacağım. Eşim yanımda olacak.

Olan biten her şeyden sonra, onu hak ettiğimi hissetmek bile zor. Ama onun sevgisine layık olmaya ve kardeşimin güvenini geri kazanmaya kararlıyım.

kardeşimin güvenini geri kazanmaya kararlıyım. Rüyamda aileme verdiğim sözü yerine getirmeye kararlıyım. Bu yanlışları düzeltmeli ve babamın intikamını almalıyım. Drokar'ın yaptıklarının bedelini ödediğinden emin olacağım.

Düşüncelere dalmışken, Ivy kıpırdanır ve bana yaklaşır, başını göğsüme yaslar.

"Günaydın," diye fısıldadı, uykudan boğuklaşmış sesiyle.

Gözleri yavaşça açılır ve aşağıya baktığımda, onun gördüğüm en güzel kadın olduğunu düşünmeden edemem. Kimse onunla kıyaslanamaz, tüm evrende bile.

"Sen yanımda olduğun sürece, hayatımın geri kalanındaki her sabah, bir öncekinden daha güzel olacak." Eğilip, başının üstüne öpücük konduruyorum.

Kıkırdar ve bana karşı kıvranır. "Senin tatlı konuşmalarını mı, yoksa müstehcen konuşmalarını mı daha çok sevdiğime karar veremiyorum."

"İstedığın zaman ikisini de yapmaktan mutluluk duyarım."

Gülümsemesi bir an için parlak bir şekilde yüzünde parlar, ama sonra yüzünden kaybolur. "Gelecekte her sabah birlikte uyanma fikri hoşuma gidiyor. Bunu seninle gerçekten istiyorum, Kardax. Ama korkuyorum ki..."

Dudaklarını ısırarak sözünü keser. Ne düşündüğünü biliyorum. Geleceğimiz, amcamı iktidardan uzaklaştırma girişiminde başarılı olursak var olabilir.

Ve başaracağız. En azından *o* başaracak. Bunun için ne gerekiyorsa yapacağım, gerekirse kendi hayatımı feda etmek dahil.

"Her şey yoluna girecek," diye söz veriyorum, gözlerine bakarak ne kadar ciddi olduğumu ona göstermek için. "Her şey yoluna girecek."

"Tamam," diye fısıldar, sesi titriyor. Sonra daha yavaş ve daha kararlı bir şekilde tekrarlar. "Tamam."

"Güzel." Elini tutup, parmak eklemlerine dudaklarımı bastırıyorum. "Hazır mısın, kira'm? Planımızı uygulamaya koyma zamanı geldi."

Ivy'nin güçlü olduğunu onu tanıdığım andan itibaren biliyordum ve o da o andan itibaren her an cesur, yetenekli ve zeki olduğunu kanıtladı. Ama önümüzdeki birkaç gün içinde, o benim için paha biçilmez bir müttefik olduğunu kanıtladı.

daha da değerli bir müttefik olduğunu kanıtladı.

Kime güvenebileceğini ve kimi davamıza katabileceğini bilme konusunda yetenekliydi ve ben orduda ve danışmanlar arasında adaylar ararken, Ivy de saray personeli arasında aynı şeyi yapıyordu. İlk olarak, Drokar'a karşı hoşnutsuzluğunu zaten göstermiş olan Hareesa'yı seçti.

Hareesa'nın yardımıyla Ivy, saray personeli ve sakinleri arasından bizim tarafımıza geçecek olanları hızla tespit edebiliyor. Hizmetçi kızların çoğu yardım etmekten çok memnun ve Drokar'ın cariyeleri de katılmaya hevesli.

Ben ise, geçmişte Drokar'ın politikalarından hoşnutsuzluklarını dile getiren bazı muhafızlar ve askerlerle temellerimi atıyorum.

Her gece, Ivy ve ben ilerlememizi tartışırız, banyo odasının sessiz karanlığında fısıldaşırız ve sonra yatağında birbirimizin kollarına düşeriz.

Sarayın Işık Festivali hazırlıklarıyla meşgul ve telaşlı olması işimizi kolaylaştırıyor, çünkü bu sayede gelip gidişler fark edilmeden geçiyor ve konuşmaların duyulma ihtimali azalıyor. Bunun dezavantajı ise amcamla her zamankinden daha sık görüşmek zorunda olmam. Taht odasına her girdiğimde veya onu salonda gördüğümde, ona atlayıp kör bir öfkeyle saldırmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor.

Öfkem her an patlama noktasında gibi hissediyorum, ama Ivy'nin haklı olduğunu biliyorum. Bu konuda akıllı davranmalı ve belirlediğimiz planı uygulamalıyım.

O'nun dediği gibi, birlikte daha güçlüyüz. Bunu tek başıma yapamam. Kardeşime, arkadaşıma, müttefiklerimize ve diğer isyancılara güvenmem gerekiyor.

Başarı şansımızı en üst düzeye çıkarmak için bunu doğru bir şekilde yapmalıyız. Darbenin hızlı ve mümkün olduğunca kansız gerçekleşmesini ve ilk isyanın ardından Vox'u saran kargaşanın tekrar yaşanmamasını sağlamak için tek yol budur.

Drokar'ın asla gerçek kral olmaması gereken bir gaspçı olduğu kanıtlanmalıdır. Vox halkı, babamın öldürüldüğünü ve bunun sorumlusunun amcam olduğunu bilmelidir.

Bunun için, bu iş gölgede yapılamaz.

Gergin bir gün daha geçer ve festival sabahı nihayet geldiğinde, adrenalin damarlarımdan akarken erken uyanırım.

Yataktan kalkıp gelecek olanlara hazırlanırken, eşimin yanından ayrılmamaya özen gösteriyorum. Çabalarımızın iyi bir sonuç vereceğini umuyorum, ancak başarılı olup olmayacağımızı veya bunun bedelinin ne olacağını kesin olarak bilmemizin imkânı yok. Ivy ile ne kadar zamanım olacağını bilmiyorum ve onu kaybedebileceğim korkusu kalbimi bıçak gibi deliyor.

Festivalin açılış törenleri için avluya çıkmadan hemen önce onu yakalayıp sarayın karanlık bir köşesine çekip kollarıma alıyorum.

"İşte bu," diye fısıldadım, saçlarını yüzünden nazikçe çekerek. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar hazırım."

Ivy bana gülümser, çenesini kaldırıp gözlerime bakar ve okşamama karşılık verir. Bu basit hareket göğsümü sızlatır, ona baktığımda derimdeki izler duyguyla parlar. Bu anı dondurmak istiyorum, böylece her zaman geriye dönüp onun güzel yüzünün her çizgisini, soluk tenini, yaprak yeşili gözlerini ve alev gibi saçlarını hatırlayabileyim.

"Seni bulduğum için çok minnettarım," diye fısıldayarak yanağını okşarım. "Benim eşim olarak seçilen kişinin sen olmasına çok sevindim. Evrende benim için daha iyi biri olamazdı Ivy, ve daha çok isteyebileceğim biri de yok. Ne olursa olsun, bunun için tanrılara her zaman şükredeceğim."

Parmak uçlarına yükselip kollarını boynuma dolarken dudaklarında parlak bir gülümseme belirir.

"Evrende senden daha çok isteyebileceğim başka bir erkek yok," diye cevaplar, sözlerinde gerçeklik yankılanır.

Başımı eğip, onu uzun ve şiddetle öpüyorum. Dili ağzıma giriyor ve onun tatlılığını tadarken, kokusunu içime çekerken, bugün ölsem bile, eşimle geçirdiğim bu son günlerin hayatımın en güzel günleri olacağını biliyorum.

Onu burada, yanımda tutma şansı için her şeyi seve seve tekrar yapardım.

O uzaklaştığında, kollarım onsuz boş kalmış gibi hissediyorum, ama kendimi önümdeki göreve odaklanmaya zorluyorum. Ivy'nin de benim gibi bu işte üstüne düşen bir görevi var ve başarılı olmak istiyorsak hepimizin en iyi halimizde olmamız gerekiyor.

Başarısız olursak ne olacağını düşünmeye cesaret edemiyorum. Bu mümkün değil. Düşünmeme izin vereceğim bir seçenek değil.

Başkentin sakinlerinin çoğu, festival için Asicar'a gelen köylülerle birlikte, açılış törenleri için sarayın önündeki ana meydanda toplanmış, kralın konuşmasını dinlemek için bekliyorlar.

Kralın konuşma yapması her zaman gelenek değildir. Geçmişte bazen prens veya prenses, bazen güvenilir bir danışman, daha sıklıkla da kraliçe konuşma yapmıştır. Ancak Drokar henüz eşlenmediğinden, bu tür kutlamalarda yanında duracak bir kraliçesi yok.

Tabii ki, bir eş bulmak için çok da çaba sarfetmedi.

Dudaklarım bir grimasa bükülmeden önce yüzümü düzeltirim. Eş bağı, Drokar'ın kendisine sağlayabileceği faydalar dışında pek umursadığı bir şey değildir. İhtiyacı olan tüm zevki elde etmektedir ve daha fazlasını isterse, istediği kişiden kolayca elde edebilir.

Festival konuşmasını yapacak bir kraliçe olsa bile, Drokar yine de halka hitap etmekte ısrar ederdi. Onları sevdiği için değil, hükümdarlığın getirdiği gerçek görevlerden çok, övgüler ve ihtişamı arzuladığı için. Bugün konuşmayı kendisinin yapması konusunda çok kararlıydı.

Bu da bizim için mükemmel bir durum.

Drokar pavilyona çıkarken, kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor. Duygularımı ele vermemek ve kalabalığın içinde Ivy'yi aramamak için kendimi duygusuz ve odaklanmış kalmaya zorluyorum, ancak onun güvende ve yerinde olduğundan emin olmak için can atıyorum. Ama bakışlarımı amcama sabitliyorum, o merdivenleri çıkarken yüzündeki kendini beğenmiş kibirli ifadeyi izlerken boğazım öfkeden düğümleniyor.

"Vox halkı," diye haykırdı, sesi kalabalığın üstüne çıkacak şekilde yükseltilmişti. "Bugün, Işık Festivali'ni kutlamak, güneşin bize verdiği nimetler için şükretmek ve önümüzdeki yılın da bereketli geçmesi için dua etmek üzere bir araya geldik. Ancak bugün kutlama yapmak için başka bir neden daha var. Krallığımızı yok etmeye çalışan acımasız isyancılar neredeyse tamamen ortadan kaldırıldı. Bu iğrenç örgütün son üyeleri de yok edildiğinde, nihayet gerçek barış içinde yaşayabileceğiz."

Kalabalık alkışlar ve ellerim yanlarımda yumruk haline gelir. Bu insanların Drokar'ın yalanlarına inanmalarını suçlayamam. Ben de yakın zamana kadar onun manipülasyonlarına ve yalanlarına kanmıştım. Ama içten içe, onların dışa vurduğu coşkunun altında, tıpkı benim gibi, krallarına karşı şüphe ve endişeler beslediklerini umuyorum.

Tüm planımız buna bağlı.

Halkın gözlerini açmak ve gerçeği öğrendikten sonra doğru tarafı seçeceklerine güvenmek.

Drokar konuşmaya devam ediyor, ama ben onun sahte umut ve barış sözlerini dinlemiyorum, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için meydanı hızla tarıyorum. Her şeyin yolunda olduğundan emin olduktan sonra, Drokar'ın muhafızlarından cesaret edip işe aldığım tek kişi olan Ivaris'e bakıyorum. Diğerleri amcama çok sadık, yıllarca süren özel muamele ve rüşvetlerle sadakatlerini satın almışlar.

Ivaris başını sallar, koyu kahverengi gözleri parlar. Sonra amcamın arkasına kurduğumuz hologramı etkinleştirir.

Hologram, Drokar'ın arkasında canlanıyor ve meydandaki herkesin görebileceği kadar büyük bir ölçekte yansıtılıyor.

Şimdiye kadar yüzlerce kez izlediğim bir sahne oynatılır, ama babamın son anlarını izlerken göğsüm hala acı ile sıkışır.

İlk başta Drokar, bir terslik olduğunu fark etmez. Kendine çok odaklanmış, mutlu ve müreffeh bir Vox resmi çizdiği sahte tabloya çok kapılmıştır. Ancak hologramı fark edenlerin sayısı arttıkça kalabalıkta mırıldanmalar başlar. Seslerin şiddeti arttıkça, sonunda bir şeylerin olduğunu fark eder. Toplanan Voxerlar, hepsi onun arkasındaki holograma odaklanmışlardır ve o da neye baktıklarını görmek için arkasını döner.

Hologramdaki zehirleyici, şişenin içindekini babamın bardağına dökerken, görüntüler yavaşlar ve kare kare ilerleyerek Droth'un yüzünün sadece amcamın yüzünü örtüğünü ortaya çıkarır.

Gerçek hayattaki Drokar şaşkın ve boğuk bir ses çıkarır ve intikam dolu bir tatmin göğsümü yakar.

Doğru, amca. Artık gerçeği biliyorum. Buradaki herkes de biliyor.

"Kapatın şunu!" diye bağırır Drokar, etrafında muhafızlarını arar. "Kapatın dedim! Bu ne lanet olası şey?"

Hologram oynamaya devam ederken kalabalığın mırıldanmaları yükselir ve babamın içkisine dökülen zehirin ölümcül etkisi ortaya çıkar.

Toplu bir hayret nidası duyulur, ardından birkaç bağırış gelir ve ben öne çıkarım. "Sevgili Voxeralılar, sizler yanıltıldınız!" diye bağırırım, sesim kalabalığın üzerinde yankılanır ve devasa meydanı çevreleyen taş binalarda yankılanır. "Drokar sahte bir kral ve katildir. Hepiniz babamın doğal nedenlerden öldüğüne inandınız, b e n de öyle inandım — ta ki amcam beni, Droth'un onu öldürdüğüne ve bu sahte hologramı kullanarak beni kendi kardeşimden uzaklaştırdığına ikna edene kadar. Ama Droth masumdur. Amcam sadece tahtı çalmakla kalmadı, aynı zamanda yolunu açmak için kardeşini de öldürdü.

kendisi için güç. Yıllarca bu gerçeği bilmeden yaşadım, ama artık gerçeği bildiğim için, katil bir kralın hüküm sürmesine seyirci kalamam. Ya siz? Yoksa silaha sarılıp kardeşim ve benimle birlikte onun zulmüne karşı savaşıacak mısınız?

Ben konuşurken, Droth ve diğer isyancılar kalabalığın kenarındaki yerlerinden çıkmaya başlarlar.

Toplanan Voxeranlar, onları geçmeleri için yol açarken bir şok dalgası daha yaşarlar ve pavyonun önüne ilerlemelerine izin verirler.

Drokar'ın gözleri büyür ve onun muhafızlarına işaret ettiğini görünce gerginleşirim.

Zamanı geldi.

Bu iş şimdi bitecek.

Ivy

KARDAX KONUŞMASINI BİTİRİRKEN ve Droth ile diğer isyancılar kalabalığın kenarlarında belirirken, terli avuçlarımı eteğime silerim.

Kahretsin, başlıyoruz.

Hareesa ve yardım etmeyi kabul eden diğer hizmetçi kadınlar ve cariyeler benimle birlikte toplanmış, hepimiz gizli silahlarla donanmış ve savaşmaya hazırız. Ana görevimiz, sıradan vatandaşları zarar görmekten korumak ve savaşamayanları çatışmanın en şiddetli kısmından uzaklaştırmak olacak. Droth, Kardax ve savaş eğitimi almış diğer tüm Voxeran isyancılar, Drokar'ın muhafızlarıyla savaşacak ve kralı etkisiz hale getirecekler.

Sanki biri ses seviyesini kapatmış ya da atmosferdeki tüm oksijeni emmiş gibi, kalabalık bir an için tamamen sessizleşir. Etrafımda yoğun bir gerginlik hakimdir ve hayatımda hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum — *Foreigner II*'nin Nuthora'ya acil iniş yaptığı anda bile.

O zaman ne olduğunu bilmiyordum. Şimdi ise neyin tehlikede olduğunu çok iyi biliyorum.

Kardax'ın geleceği ve benim geleceğim. Droth'un geleceği. Diğer tüm insan kadınlar ve bebekleri, diğer isyancılar ve aileleri. Vox'taki tüm insanlar. Gelecekleri, önümüzdeki birkaç dakika içinde olacaklara bağlı.

Mağaradaki planlama toplantımızda, bu isyan girişiminin başarılı olması için gölgede değil, gün ışığında yapılması gerektiğine karar verildi. Drokar'ın tüm muhafızlarını ve burada toplanan askeri gücü alt etmek için, yeni katılanlarla bile yeterli sayıda isyancımız yok. Bu yüzden planımızın en önemli kısmı, bugün buraya uygun bir isimle adlandırılan festival için toplanan halkı gerçeğe ikna etmektir. Onlara Drokar'ın iddia ettiği kişi olmadığını ve eski kralın ölümünden tek başına sorumlu olduğunu göstermek.

"Droth!"

"Prens Droth!"

"Prens geldi. Geri döndü!"

Birkaç bağırış sessizliği bozdu ve kalabalığın heyecanının bir kat daha arttığını hissedebiliyorum. Axen ve Kzuri'nin yanında duran Droth elini kaldırdı. Omuzlarını dikleştirip kürsüye baktı.

"Fırsatın varken beni öldürmeliydin amca," diyor ve sesi kürsüdeki hoparlörlerinki gibi yükseltilmemiş olsa da, gür sesi yine de duyuluyor. "Çünkü yaşadığım sürece, Vox halkını senin gayri meşru hükümdarlığından kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Drokar'ın mavi tonlu yüz hatları birkaç ton koyulaşır ve titrek parmağını prensi işaret etmek için kaldırırken işaretleri parlar. "Muhafızlar! Onu yakalayın! Öldürün!"

Muhafızlar öne çıkarlar — bazıları Droth ve diğerlerine, bazıları ise Drokar'ı korumak için ona doğru.

Ve onlar hareket ederken, ortalık cehenneme döner.

Sanki daha önce sesi kısmış olan kişi şimdi sesi sonuna kadar açmış gibi, havada bir uğultu yükselir ve kalabalık ileriye doğru dalgalanır.

Daha önce hiç bir isyana karışmamıştım, ama bu hissi tarif etmek için başka bir yol bulamıyorum.

Kalabalığın bir kısmı, bunun Kardax'ın Drokar'ı devirmek için hazırladığı bir tuzak olduğuna ikna olmuş görünüyor, ancak büyük çoğunluk arkadaşına inanıyor gibi. Droth ve isyancılar da onlara katılarak kürsüye doğru koşuyorlar, ancak silahsızlar. Diğer kadınlar ve ben kaosun içinde sürüklenirken, halkın meydanda görevli muhafızlara atmak için bulabildikleri her şeyi aldıklarını görüyorum.

Kardax ve Ivaris adında bir adam, kürsüdeki Drokar'ı yakalamak için ileri atılıyorlar, ancak kişisel muhafızları geri çekilerek kralın etrafında bir falanks oluşturuyor ve saldırılarını engelliyorlar. Mızraklarını dışarı doğru tutarak, Drokar'ı sarayın nispeten güvenli ortamına geri götürmek için çalkantılı kalabalığın içinden geçmeye çalışıyorlar.

Onlar ilerlerken, çatışmanın ortasında kalan çaresiz birkaç vatandaşın panik içindeki çığlıklarını duyuyorum. Diğer kadınlar ve ben onlara yardım etmek için ileri atıyoruz, bize saldırmaya çalışan herkese hançerlerimizle vuruyoruz. Hiçbirimiz savaşmak için eğitilmemiştik, ama elimizden gelenin en iyisini yapıyoruz.

Tüm savaş korkunç ve kaotik.

Bizim tarafımızdan kimse, bizimle aynı tarafta olan birini yanlışlıkla öldürmek istemiyor ve bu, Drokar'ın muhafızları onu oradan uzaklaştırmaya çalışırken ilk başta Drokar'ın lehine işliyor.

İsyancıların, neler olup bittiğinden emin olmayanları veya ilk saldırmayan muhafızları kaçındığını görebiliyorum. Ancak Drokar'ı koruyan muhafızlar daha agresif hale geldikçe, isyancılar da daha sert savaşmak zorunda kalıyor. Mavi kan sıçramaları kumu lekeliyor ve toz havaya yükseliyor, etrafımızdaki eller, ayaklar ve bedenler onu havaya kaldırdıkça toz daha da yoğunlaşıyor.

Olan biten her şeyi anlamak neredeyse imkansız. Kardax ve Droth'u göremiyorum ve ikisinin de hala hayatta ve savaşıyor olmasını umut ediyorum.

Hareesa'yı bir an görüyorum, sonra Raina ve Gemma'nın bir grup yaşlı Voxeran'ın sığınak bulması için yol açmaya yardım ettiğini görüyorum. Strome'un deli gibi savaştığını görüyorum, sonra Ren'i Kardax ve Droth ile birlikte görüyorum, üçü Drokar'a ulaşmaya çalışırken daha fazla muhafızla savaşıyor, Drokar ise saraya gittikçe yaklaşıyor.

Aniden sırtıma bir ağırlık çarpar ve beni dizlerimin üzerine çöker. Etrafımda bir toz bulutu yükselirken, bana çarpan bedenin bir tarafa yığıldığını görüyorum ve kendimi tekrar ayağa kaldırıyorum, nefesimi toparlamaya çalışırken öksürüyorum. Yanımdaki buruşuk bedeni aşağıya bakmıyorum, çünkü bakarsam cesaretimi tamamen kaybedeceğime eminim.

Silahımı kavrarken, avucum terli, derisi sıyrılmış dizlerim ağrıyla zonklıyor ve Kardax, Droth, Hareesa ya da tanıdığım başka birini görmek için etrafımda dönüp duruyorum. Drokar ve muhafızlarını hiç göremiyorum ve saraya geri dönüp onları barikat kurup içeriye hapsetmiş olabileceğini düşününce midem düğümleniyor. Orada ona ulaşmak bin kat daha zor olacak.

Ve tam sarayın yönüne doğru ilerlemek üzereyken, güçlü bir kolun belimi sardığını ve boğazımda soğuk, keskin bir bıçak hissediyorum.

"Sinsi küçük *seefa*," diye tısladı Drokar, nefesi kulağıma sıcak sıcak geliyordu. "Seni kilit altında tutmalıydım. Ya da daha iyisi, öldürmeliydim. Kardax seni en başından beri sevmişt, hatırlıyorum. Sen benim rehennem olarak, benim sözde 'suçlarım' hakkındaki hikayesine sadık kalacak mı göreceğiz. Ve o hapse girdiğinde..." Kulağıma ıslak bir şeyin değdiğini hissediyorum ve bunun onun dili olduğunu fark edince tiksinti ile titriyorum. "Ben hain fahişeleri asınca, sen benim yeni cariyelerimden oluşan haremime güzel bir katkı olacaksın."

"Siktir git!" diye bağıryorum, beni geriye doğru sürüklerken çılgınca tekmiyorum. Muhafızları bizi sıkı bir çemberle çevreliyor, silahlarını bize yaklaşan herkese doğrultuyorlar ve Drokar elimden küçük hançerimi zorla alıyor, parmaklarımı geriye doğru çekerek sert kumun üzerine düşürüyor. Bıçağı boğazıma daha sıkı bastırınca kalbim sıkışıyor, bu mücadele etmemem için bir uyarı.

Siktir. *Siktir*. Bu olamaz.

Drokar'ın elinden kurtulmanın bir yolunu düşünmeye çalışıyorum, zihnim yıllar önce Dünya'da aldığım bir savunma dersine gidiyor. Ama o derste bize gösterdikleri hareketlerin hiçbirisi, mavi tenli bir uzaylı tarafından bıçakla rehin alındığında ne yapacağını kapsamıyordu.

Ama bir şey yapamadan, dönen tozun içinde parlayan, devasa ve doğrudan bana doğru gelen bir gölge görüyorum.

"Drokar!" Kardax'ın sesi, yerin neredeyse titreyeceği kadar yüksek ve emredici bir şekilde havayı doldurur. "Ellerini ondan çek."

"Kardax!" Soğuk bir korku içimi kaplarken, boğazımdaki bıçağı umursamadan onun adını haykırıyorum. "Hayır! Dikkatli ol!"

Ama eşimin yüzündeki ifadeden, *dikkatli* olmaya niyeti olmadığını anlıyorum. Gözlerindeki öfke neredeyse kör edici, Drokar'a doğru ilerlerken derisindeki izler hiç görmediğim kadar parlak bir şekilde ışıltıyor. Soluk mavi gözleri amcasının yüzüne sabitlenmişken, ikiz kılıçları sıkıca ellerinde tutuyor.

"Eşimden ellerini çek," diye homurdanıyor, her kelimesi sert ve ölçülü.

Muhafızlar mızraklarını Kardax'ın yönüne çevirir, ama bir saniye sonra Droth ve Kzuri ortaya çıkar, Drokar'ın muhafızlarını savaşa çeker ve Kardax'ın bana ulaşması için yol açar.

Amcasına doğru atılır ve beni tutan kolunu, asla ıskalamayacağı kadar hassas bir şekilde keser. Drokar acı içinde kükrer ve kolunun kayıp gittiğini hissederim, böylece onun tutuşundan kurtulur ve kendimi ondan uzağa atabilirim.

Yere sertçe düşerim, kalabalık ya da muhafızlar beni ezmeden önce kendimi tekrar ayağa kaldırırken nefes nefese kalırım. Daha fazla isyancı Drokar'ın kişisel muhafızlarına karşı savaşa katılır ve savaş çılgınlıkları etrafımı sarar.

Ama tek görebildiğim Kardax ve Drokar'ın karşı karşıya gelmesi.

İki Voxeran'ın birbirlerini çevrelemelerini izlemek korkutucu. Voxeran savaşıclarının avlanışını daha önce görmüştüm ve sayısız kez dövüşmelerini izlemiştim. Ama ikisinin öldürme niyetiyle dövüştüğünü hiç görmemişim. Drokar, Kardax'a göre biraz daha yumuşak, kasları biraz daha az iri ve belirgin. Ama açıkça bir savaşçı olarak eğitilmiş ve ne kadar uzun süredir dövüşmemiş olursa olsun, yeteneği ortada.

Drokar saldırıya geçer, kendini Kardax'a doğru fırlatır ve onun darbelerinden biri isabet ettiğinde çılgılığını bastırırım. Kardax biraz sendeler, derisinde açılan yaradan mavi kan akar ve Drokar avantajını kullanarak kılıcını tekrar savurur. Ancak Kardax'ın toparlanması sadece bir saniye sürer. İkinci darbeyi savuşturur ve doğrulur, amcasına dönerek yüzündeki öfke ölçülemez boyuttadır.

"Babamı öldürdün," diye bağırır, kılıçları çarpışır ve Drokar geriye savrulur. "Annemin ölümünden sen sorumlusun." Tekrar kılıcını savurur, bu sefer Drokar'ın bacağına vurur ve onu sendeletir. "Droth'u sürgüne gönderdin. Beş yıl, Drokar! Beş yıl boyunca kardeşimin sevgisini kaybettim."

Bir darbe daha gelir, bu sefer Drokar'ın koluna. Yaşlı Voxeran bir sonraki darbeyi, karnına gelen bir kesmeyi engellemeye çalışır, ama Kardax daha hızlıdır ve sahte kral sendeler, neredeyse düşer.

"Eşimi tehdit ettin!" diye bağırır Kardax. Bir başka kesik daha gelir ve Drokar'ın kılıcı taşların üzerine düşer.

"Tahtı çaldın. Yalan söyledin. İhanet ettin. Peki şimdi?" Kardax bir darbe daha indirir ve Drokar dizlerinin üzerine çöker, kanı tozla kaplı taşların üzerine sıçrarken nefes nefese kalır.

"Şimdi," diye homurdanır Kardax, kılıcını başının üzerine kaldırarak. "Şimdi, öleceksin."

O kılıcı

her şey iki Voxeran'a, amca ve yeğene daralır, ikisi de tozlu havada parıldarken, etrafımdaki kavga sesleri yok olur.

Ve sonra Kardax'ın son darbesi iner.

Drokar öne doğru düşer, taşlara kan sıçrar.

Kalbim boğazıma kadar çıkmış, nefes almamı zorlaştırıyor. Toz ve ter cildimi kaplamış, Drokar'ın kılıcı etimi kestiği yerden boynuma kendi kanımın damladığını hissedebiliyorum. Drokar'ın geri kalan muhafızları isyancılar ve Vox'un sıradan vatandaşları tarafından bastırılırken, etrafımdaki hava çılgınlık ve homurtularla doluyor.

Ama tüm bunlar arka planda kayboluyor, çünkü bakışlarımı yerde yatan cesetten Kardax'ın yüzüne çeviriyorum. Amcasına bakıyor, göğsü terden parlıyor, işaretleri parlak bir şekilde ışıldıyor ve kasları hala kavganın yorgunluğuyla gergin.

İntikamcı bir tanrı gibi görünüyor. Efsanevi bir varlık gibi, gerçek olamayacak kadar güzel ve vahşi.

Ama o gerçek. Bütün bunlar gerçek. Hayattayız.

Kazandık.

Bitti.

Kardax

Amcamın cesedine bakıyorum, hissizleşmiş durumdayım.

Bir şekilde onun için yas tutmam gerektiğini biliyorum. Ama onun yaptıklarından sonra üzüntü duymak çok zor. Babam öldü, annem de kısa süre sonra mezara girdi. Kardeşimle geçireceğim yılları kaybettim ve iyi insanlar, prenslerini ve hakiki kralı destekledikleri için haksız yere Nuthora'da hapsedildiler. Drokar'ın ihaneti yüzünden kardeşimden sonsuza kadar mahrum kalabilirdim.

Ölümü hak etti. Yaptıklarımın pişmanlık duymuyorum ve duymayacağım da.

Aklım hemen Ivy'ye gidiyor ve gözlerim onunla buluştuğunda, ona doğru koşuyorum. Etrafımızdaki savaş sesleri giderek azalıyor. Tahmin ettiğim gibi, liderlerinin öldüğünü öğrenen birçok muhafız teslim oluyor. Amcam için savaştılar çünkü hizmetleri karşılığında iyi bir ödül alıyorlardı, ona sadakatlerinden dolayı değil.

Yapılması gereken çok şey var. Savaşın bitmiş olması, bu savaşın tamamen kazanıldığı anlamına gelmez. Ama şu anda tek düşünebildiğim şey eşim. Onun iyi olduğundan emin olmam, ona dokunmam ve bunun gerçek olduğunu kendime kanıtlamam gerekiyor. Savaştan ve amcamın korkakça saldırısından gerçekten kurtulduğundan emin olmam gerekiyor.

"Drokar'ın seni kaçırdığını gördüğüm anda kalbim durdu," diyorum, ona ulaşır ulaşmaz ellerimi vücudunda gezdirerek. "İyi misin? Yaralandın mı? Amcam sana zarar verdi mi?"

"Sorun yok, Kardax. Ben iyiyim," diyor Ivy beni sakinleştirerek.

Sesi titriyor ve yaralarını kontrol ederken hareketsiz durmak yerine kendini kollarıma atıyor. Kendimi durduramıyorum, onu kucaklayarak havaya kaldırıyorum, dudaklarım onun dudaklarına yapışıyor ve kokusunu içime çekiyorum.

O hayatta, diye düşünürüm çılgınca onu öperken, saçları yüzlerimizin etrafında dalgalanıyor. O hayatta, ben de öyle. Bu kader gününü atlattık. Birlikte.

İçimde dolaşan duygular neredeyse beni boğuyor, ama diğerlerinin üzerinde yükselen bir düşünce var.

Artık evrenin bana neden uzun zaman önce bir eş göndermediğini anlıyorum. Çünkü kader onu bekliyordu. Ivy'yi.

Benim mükemmel eşim için.

Onu hala kucaklayarak taşların üzerine indirdiğimde, Droth eşi Charlotte ile birlikte yanımıza geliyor. Etrafımızda toz yerleşiyor, yakalanan muhafızlar zindanlara götürülüyor ve ölenlerin cesetleri taşınıyor.

Şimdi asıl iş başlayacak. Amcamızı tahttan indirmek sadece ilk adımdı, ama geleceğin bize ne getireceği konusunda kendime güveniyorum. Hologramın gösterilmesinden sonra kalabalığın tepkisinden, Drokar'ın sadece kendi kardeşini değil, tüm Voxeran halkını da ne kadar acımasızca ihanet ettiğini anladıklarını biliyorum. Ve birçok vatandaşın bizimle işbirliği yapmaya ne kadar istekli olduğunu göz önüne alırsak, halkın çoğunun Drokar'dan onun düşündüğü kadar memnun olmadığı açıktır.

Bu bir dönüm noktası; ya barış devam edecek ve Droth'un tahta geçmesi sorunsuz bir şekilde gerçekleşecek, ya da halk Droth'un masumiyetine ve hükümdarlık hakkına ikna olmazsa daha fazla kargaşa ve ayaklanma yaşanacak. Drokar'ı sevmemiş olabilirler, ama Droth'u kabul etmeleri gerekiyor.

Kardeşim ve ben barış istiyoruz, daha fazla şiddet değil. Herkesin, Drokar'ın iktidar hırsı için söylediği yalanların derinliğini anladığından emin olmalıyız. Dahası, prenslerinin Vox'a geri dönmek için ne kadar çok mücadele ettiğini bilmeleri gerekiyor. Sadece tahta değil, onlara geri dönmek için nasıl mücadele ettiğini bilmeleri gerekiyor.

Droth'un bakışlarını yakalıyorum ve o, meydanın önündeki platforma doğru başını sallayarak, sanki ne yapmaları gerektiğini söylemek için beklermişçesine hala bu devasa alanda huzursuzca toplanan vatandaşlara hitap etmem için beni cesaretlendiriyor.

Dudaklarım hafifçe kıvrılır ve başımı sallarım. Kalabalığa ne söyleyeceğimi net olarak biliyorum, ama bu sözleri söylemek bana düşmez.

Bu an kardeşimindir. Halkına hitap etmesi gerekir.

"Bu sen olmalısın," diyorum ona kararlı bir şekilde, çenemi eğip Ivy'nin parmaklarını parmaklarımla iç içe geçiriyorum. "Sen onların prensisin, Droth, ve şimdi de kralı. Hak ettiğin yeri alırken yanında olacağım."

Kardeşimin bakışları benimkilerle buluşur ve tam da bu anda, sanki geçmişteki hataları ve kırgınlıkları geride bırakmışız gibi hissedirim. Her şey bir anda iyileşemez; beş yıllık kayıp, kırık kalpler ve

aldatılmalar, her ikimizin de birbirimizi suçladığı acılar var.

Ama artık bunun gerçek sorumlusunun kim olduğunu biliyoruz. Artık bir zamanlar sahip olduğumuz ilişkiyi iyileştirmeye ve onarmaya başlayabiliriz.

Artık gerçeği bildiğimize göre.

"Teşekkürler kardeşim," diyor Droth ciddi bir sesle.

Ben başımı sallarım ve o, eşinin elini tutar ve onunla birlikte platformun merdivenlerini tırmanır.

O iyi olacak, diye düşünüyorum, çenesinin kararlı eğimini ve gözlerindeki bakışı fark ederek, ki bu bana kendi eşimi hatırlatıyor.

Bu Terran kadınları güçlüdür. Droth, onu kraliçesi olarak aldığı için şanslı olacak, tıpkı benim Ivy'yi yanımda olduğu için şanslı olduğum gibi.

Droth kalabalığa hitap etmeye başlayıp Drokar'ı alt etmelerine yardım ettikleri için teşekkür edip, yalanlar ve korku ile yönetebileceğini düşünen bir krala karşı koydukları cesur çabalarını övünce, eşim başını omzuma yaslar.

Diğer sürgün edilmiş savaşçıları eşleriyle birlikte platforma çağırır ve Nuthora'da geçirdikleri zamanı, Vox'a dönmek ve halkı bencil ve sahte bir kralın yönetiminden kurtarmak için nasıl savaştıklarını anlatır. Hikayenin geri kalanını da anlatır, benim henüz duymadığım

—mağarayı ziyaret ettiğimizde sadece kısaca değindiği kısımları. Kalabalığa Terran kadınları ve Nuthora'dan kaçışta oynadıkları rolü anlatır ve ben dinlerken, bir efsanenin doğuşuna tanık olduğumu fark ederim.

İyi bir hikayenin sahip olması gereken her şey var: zalim bir kötü adam ve asil bir prens, kazaya uğramış gemiler ve kurtarılmaya muhtaç kadınlar, ki onlar da sonunda eşlerini kurtarmışlar. Macera, romantizm, tutku, cesaret ve en önemlisi mutlu son var.

Kardeşimin kaçışını ve güzel müstakbel kraliçesiyle Vox'a dönüşünü anlattığı hikayeyi dinlerken, kalabalığın duygularının değiştiğini *hissedebiliyorum*. Droth halk tarafından her zaman sevilen biriydi ve bu hikaye Vox'ta anlatıldıkça, şimdi daha da sevilecek.

Kardeşim nihayet konuşmasını bitirdiğinde, kalabalık bir an için sessiz kaldı. Sonra, Drokar'a karşı ayaklandıklarında duyulan savaş çılgılığı kadar yüksek bir uğultu havayı yırttı. Ama bu seferki bir savaş çılgılığı değildi.

Bu bir kutlama çılgılığı.

Ivy'nin parmakları benimkilerin arasından kayıyor ve yanımda titrediğini hissediyorum. Aşağı baktığımda, gözlerinde yaşlar parlıyor. Başını bana doğru eğiyor, güneş ışığı kızıl saçlarını yüzünü çevreleyen ateşli dalgalara dönüştürürken gözlerini kırıştırıyor.

"Başardık," diye fısıldar. "*Sen* başardın, Kardax. Bana inandığın için teşekkür ederim."

"Sana her zaman inanacağım, kira'm. Hayatım boyunca."

Droth'un eşini ve gelecekteki kraliçesini kalabalığa tanıttığını izlerken eğilip başının üstüne öpücük konduruyorum. Onun aldatmacasına duyduğum tüm öfkem şimdiye kadar dağılmış ve tüm bu olayda oynadığı rol için ona sadece minnettarlık duyuyorum.

Bu Terran kadının hayatımı bu kadar altüst edeceğini hiç beklemiyordum. Ama o bunu sadece hayatımı tekrar düzene sokmak için yaptı.

Onun sayesinde her şey olması gerektiği gibi.

Ivy

HALKIN ARTIK "IŞIK SAVAŞI" OLARAK ADLANDIRDIĞI SAVAŞIN ARDINDAN, önümüzdeki birkaç hafta hayal edebileceğimden çok daha hızlı geçiyor.

Her açıdan yapılacak çok iş var. Drokar'ın tarafına geçen muhafızlarla ne yapılacağına karar vermek, Droth'a sadık ve bağlı yeni bir danışmanlar kabinesi oluşturmak (bu kabinenin çoğu, Droth ile birlikte Nuthora'ya sürgün edilen savaşçılardan oluşuyor) ve Droth'un Vox'a dönüşü, Drokar'ın suçu ve Kardax'ın eliyle infaz edilmesi hikayesinin her yere yayılmasını sağlamak için zaman harcadı.

Bunun ötesinde, Droth ve Charlotte'un taç giyme törenini planlama meselesi var ki bu da Hareesa'yı tamamen çılgına çeviriyor. Drokar'ın cariyelerinin çoğu köylerine dönmek yerine sarayda kalıp ona hizmet etmeyi tercih ettikleri için, yeni hizmetçi kadınların yardımı olacağına seviniyor. Ancak yapılacak çok iş var ve Kardax, daha fazla kargaşa ve tahta yönelik herhangi bir meydan okumayı önlemek için Droth'un bir an önce taç giymesi gerektiği konusunda ısrarcı.

Ancak bu konuda endişelenecek pek bir şey yok. Savaşın olduğu gün, Kardax bana Droth'un, sürgün edilmiş isyancıların sevdikleri kadınlarla birlikte Nuthora'dan kaçtıkları hikayesinin efsaneye dönüşeceğini düşündüğünü söylemişti ve ben onun bu konuda haklı olduğuna eminim. Halk, Droth'u bu olaydan dolayı daha da çok sevmeye başladı ve yeni kraliçeleri ile onun, sürgün edilmiş bir prensle eşini bulmak için bir hapishane gezegenine zorunlu iniş yaptığı romantik hikayesine hayran kaldı.

Diğer insanların burada nasıl karşılanacağı konusunda biraz endişelendim, ama Voxeranlar aralarında yaşayan bu yeni, güzel ve cesur kadınlara hayran görünüyorlar. Eş bulamayan kadınların da yakında kendilerine uygun birini bulacaklarından hiç şüphem yok.

Hologramın kanıtları ve Droth'un ateşli konuşmasıyla tamamen ikna olmayan Voxeranlar bile yavaş yavaş ikna olmaya başlıyor. Gerçek yayılıyor ve *gerçek*, Droth ve diğerlerinin sahip olduğu en iyi silah.

Çünkü basit gerçek şu ki, o kral olmayı hak ediyor.

Prens olarak doğduğu için değil, iyi bir insan olduğu için.

Halkına iyi hizmet edecek ve onları her zaman öncelikli tutacaktır. Sadece bir hükümdar değil, adil ve eşitlikçi *bir lider* olmak için çaba gösterecektir.

Artık işlerin farklı olduğunun en açık işaretlerinden biri, Drokar'ın tarafında olanlara ağır cezalar verilmemesi.

Sahte kral bencil, manipülatif ve bir katildi. Droth'u destekleyen herkesi öldürdü veya sürgüne gönderdi ve isyanın her türlü belirtisini şiddetle bastırdı. Ancak Droth, idam emri vermemeyi bir ilke haline getirdi. Drokar'ın yanında savaşan ve savaştan sağ kurtulan muhafızlara uygun cezalar verildi, ancak sürgün veya idam yok.

Droth, babası gibi nazik ve cömert bir şekilde hüküm sürmeyi amaçlıyor ve bunu ilk günden itibaren açıkça belirtti.

Bana gelince, Kardax defalarca sarayda Hareesa ile çalışmamamı, artık kralın ikinci komutanının eşi ve temelde bir prenses olduğumu söyledi. Ama ben her seferinde onu dinlemedim.

Yararlı olmak iyi hissettiriyor. Hoşuma gidiyor. Eskisi gibi banyo havuzlarını ovup, ellerimin ve dizlerimin üzerinde temizlik yapmasam da, Kardax Droth ile saray görevlerini yerine getirirken, ben her günün çoğunu Hareesa ve diğerlerine yardım ederek geçiriyorum. Voxeran kadınıyla iyi arkadaş oluyoruz ve onun kuru mizah anlayışı beni her zaman güldürüyor.

Burada bir eşim var. Burada *arkadaşlarım* var. Ve her gün, saray giderek daha çok evim gibi geliyor.

Bir gece, akşam yemeğinden sonra Kardax ile yatakta uzanırken, o parmaklarını saçlarımda gezdirirken, Drokar'a karşı son ayaklanmadan beri aklımı kurcalayan bir soruyu ona sormaya cesaret ettim.

Ona doğru dönerek, gözlerine bakarken çenesinin çizgisini takip ediyorum. "Drokar devrildiğinde tahta çıkan kişi sen olmadığın için hiç kızgınlık duydun mu?" diye sessizce soruyorum.

" diye soruyorum sessizce. Cevabı bildiğimden eminim, ama onun ağzından duymak, gerçekte ne hissettiğini bilmek istiyorum.

Kardax gülümser, başını sallar ve parmağıyla saçımın bir tutamını kıvrır.

"Hayır," diyor. "Drokar'ın ikinci komutanı olarak halkıma hizmet etmekten gerçekten mutluydum ve şimdi gerçeği öğrendiğimiz için kardeşime yardım edip destek olmaktan daha da mutluyum. Asla kral olmak istemedim ve prens ve danışman rolünde olmaktan memnunum. Droth,

benim kadar halkımızı önemsiyor ve benim tek istediğim de bu: Voxerans halkına, onların çıkarlarını gözetken bir krala hizmet ederek yardım etmek. Bu rol, tam da bunu yapmama olanak tanıyor."

Onun sözlerini dinlerken yüzümde bir gülümseme yayılır ve bir an sessiz kalırım, onun ne kadar iyi bir adam olduğuna hayranlıkla sessizliğe bürünürüm.

"Vox halkı sana sahip olduğu için şanslı," diye mırıldandım. "Droth sana sahip olduğu için şanslı. Ben de öyle."

Yüzünü ellerimle kavrayıp öpücük için eğildiğimde, avuçlarımın altında cildi sıcak. Dudakları benimkilerle hevesle buluşur ve ben gözlerimi kapatıp, bu mükemmel tatlılığın içinde kendimi kaybederim.

"Sana bir sürprizim var," diyor sonunda birbirimizden ayrıldığımızda. "Yemekten sonra söyleyecektim, ama..."

Yatakta, az önce çok keyifli dakikalar geçirdiğimiz, karışık çarşafı işaret ediyor.

"Öyle mi?" Ona gülümserim, yüzünü tam olarak görebilmek için biraz geriye yaslanırım. "Şimdi meraklandım."

"Hadi o zaman." Oturur ve yataktan kalkmama yardım etmek için elini uzatır. "Giyin, seni görmeye götüreceğim."

Hızlıca temizlenip giyiniriz ve saraydan çıkarken merakım artar. Voxeran akşamları serindir ve Kardax'la aynı hızda yürürken, gecenin sessizliğini ve şehrin huzurunu keyifle yaşarım. Havada hâlâ biraz sıcaklık vardır ama giysilerim serin kalmama yardımcı olur. İpeksi bir malzemeden yapılmış, yanları yüksek kesimli, uzun, dalgalı bir etek giyiyorum. Göğüslerimi örten ve belimi saran, aynı ipeksi malzemeyle astarlanmış deri bir üst giyiyorum. Voxeranslar iç çamaşırına pek önem vermedikleri için eteğin altında hiçbir şey yok.

Bu beni pek rahatsız etmiyor. Uzun prensimle tozlu şehirde dolaşırken kendimi özgür ve biraz seksi hissediyorum.

Kardax parmaklarını benimkilerle iç içe tutuyor ve ben de onları hafifçe sıkıyorum. *Tanrım, onunla tekrar yan yana yürüyebildiğim için çok minnettarım. Onun güvenini tekrar kazanabildiğim için.*

Zamanımızı ayırıp, şehirden geçerek nakliye rıhtımına kadar yürüyoruz ve rıhtıma yaklaşırken midemde hafif bir endişe hissediyorum.

Bana ayrılmam için düzenleme yaptığını söylemeyecek, değil mi?

Kardax'ın gitmemi istediğine dair hiçbir işaret yoktu. Aksine, beni her zamankinden daha fazla yanında istiyordu. Ama yine de

biraz endişelenmeden edemiyorum.

"İkimiz de çok çalıştık," diyor ve beni düşüncelerimden kopararak rıhtıma götürüyor. "Bu yüzden bizim için özel bir şey ayarladım."

Önümüzdeki bir gemiyi işaret ediyor ve ben de ona bakarken ağzım açık kalıyor, yan tarafına büyük harflerle yazılmış ismi görüyorum.

Salvi.

Bu, muhafızlar tarafından yakalanıp Kardax tarafından sorguya çekildiğimde geldiğimi söylediğim gemi. Biraz kafam karışmış bir şekilde eşime bakarken kaşlarım çatılır. Ama o sadece gülümser ve yüzüme düşen saçımı kulağımın arkasına itmek için elini uzatır.

"Bu gemiye hiç binmedin," diyor bana. "Ben de bir geceliğine ödünç alıp seni gezdireyim dedim. Yeni evini gökyüzünden daha iyi görebilirsin."

Nefesimi veriyorum, şaşkınlık ve anlayış göğsümde bir sıcaklık yayıyor. Bu hareketin sembolizmini, onun ne yapmak istediğini anlıyorum. Geçmişimizi geride bırakmak istiyor, söylediğim yalanların artık geçmişte kaldığını, şu anda aşmış olduğumuz karmaşık bir durumun parçası olduğunu bana göstermek istiyor.

"Beni affediyor musun?" diye soruyorum yumuşak bir sesle, alt dudağımı dişlerimin arasına çekerek. "Gerçekten mi?"

Kardax başını salladı, eli serin gece havasında yanağında sıcaklığını hissettiriyordu. "Elbette. Dahası, kira'm, affedilmen gereken bir şey olduğunu sanmıyorum. Hayatımı kurtardın. Halkımı kurtardın. Bana o kadar çok şey verdin ki, bunu asla ödeyemem."

Bu sözlerle elimi tutar ve beni gemiye götürür.

Sadece ikimiz varız ve o beni kokpitteki koltuğa yönlendirip pilot koltuğuna oturup kumandaları kurcalamaya başladığında kalbim heyecandan hızla atıyor. Nuthora'ya acil iniş yapmamıza rağmen, tekrar uçmaktan korkmuyorum. Aslında, daha küçük bir gemiyle gezegenin üzerine çıkmanın nasıl bir şey olacağını sık sık merak ediyordum ve şimdi Kardax bana bunu öğrenme şansı verecek.

Gemi havalanmaya başladığında küçük bir çığlık attım ve o bana baktı. "İyi misin?"

"Evet, iyiyim," diye onu temin ettim ve nefesimi toplayarak başımı salladım. "Sadece tekrar uçmaya alışmaya çalışıyorum, hepsi bu."

"Yavaş gideceğim," diye söz verdi.

Ve öyle de yapıyor. Ne sıklıkla uçuşma fırsatı bulduğunu bilmiyorum, ama bunun Vox prensi olarak aldığı eğitimin bir parçası olduğu açık. O iyi bir pilot.

Gemi rıhtımdan kalkıp gece gökyüzüne yükselirken, karnımda bir heyecan dalgası daha yayılıyor. Vox'un üzerinde uçuyoruz, başkentin parıldayan ışıklarını geçip çölün üzerine çıkıyoruz, burada tepeler ve kum tepeleri ay ışığı altında karanlık bir şekilde parıldıyor ve sonsuza kadar uzanıyor gibi görünüyor.

Sonunda Kardax bizi daha da yükseğe çıkarır, böylece her şeyi görebiliriz: uzanan kum tepeleri, eğimli tepeler ve buradan yukarıdan küçük görünen parıldayan şehir. Gemiye yerinde havada tutar, sonra dönüp emniyet kemerimin tokalarını açmama yardım eder.

Titrek bacaklarımla ayağa kalkarım ve o beni, gezegenin altımızda uzandığını görebileceğimiz büyük bir gözlem penceresine götürür.

"Burası senin yeni evin," diyor Kardax yumuşak bir sesle, parmaklarıyla benimkini sıkıyor. "Ne kadar istersen, kira'm. Hala kalmak istiyorsan, sonsuza kadar."

Vox'a bakarken, adını bile koyamadığım bir duygu göğsümü kaplar.

Bu mutluluktan daha fazlası. Memnuniyetten daha fazlası. Mükemmel bir *doğruluk* hissi.

Şüphesiz ki tam da olmak istediğim yer burası. Olmam gereken yer burası. Kader beni buraya getirdi ve *Foreigner II'nin* düşmesinden bu yana yaşadığım tüm zorluklara ve sıkıntılara rağmen, hiçbir şeyi değiştirmedim.

"Tabii ki kalmak istiyorum."

Kardax'ın kollarında dönerek, yakışıklı, keskin hatlı yüzüne bakıyorum. Uzun, koyu saçlarını deri bir bantla geriye çekmiş, ben de onu çekip serbest bırakıyorum, saçları keskin hatlı yanaklarına ve çenesine düşerken, soluk mavi gözlerine bakıyorum.

Başkalarına Kardax tehlikeli görünebilir, ama bana göre? O sadece... benim. Benim eşim.

Aşkım.

"Vox'a geldiğimizden beri, bir mağarada saklanıp Drokar'ı alt etmenin yollarını planladığımızdan beri burada kalmak istedim," diyorum ona içtenlikle. "Burada bir yuva kurmak istedim. Ve şimdi sen varsın, her şey mükemmel. İstedğim her şey var."

"İyi." Yüzünde rahatlamış bir gülümseme belirir ve göğsünden gelen derin bir sesle kıkırdar. "Çünkü seni bırakmaya dayanabileceğimi sanmıyorum."

Kardax parmaklarını saçlarımin arasında gezdirirken dudaklarını dudaklarına yaklaştırır ve beni yumuşak ve yavaşça öper. Dilini ağzıma sokarken inlerim, bir eli başımın arkasına kayarken diğer eli belimi kavrar ve beni kendine çeker.

O benim yumuşaklığıma karşı sertlikle karşılık veriyor, beni kendine doğru çekerken vücudundaki kaslar gerginleşiyor ve buna karşılık olarak içimde bir arzu dalgası yükseliyor.

"Seni istiyorum," diye kaba bir şekilde mırıldanıyor. "Hemen burada. Hemen şimdi."

Eli belimden kayarak uyluklarımin üzerine doğru kayarken, eteğimi ayırır ve ne kadar ıslak olduğumu fark edince inler. Onun için sırlıslık olmuşum, vücudum onu içimde hissetmek için can atıyor ve Kardax alt dudağımini hafifçe ısıtır, sonra beni nazikçe pencereye doğru çevirir.

"Burada kimse bizi göremez." Sesi ateşli ve emredici. "O yüzden utangaç olma, tatlı eşim. Ellerini pencereye koy. Ben sana taparken, yeni evine bak."

Tanrım. Ellerimi cama dayadım, tüylerim diken diken olurken aşağıdaki Vox manzarasına baktım.

"Çok güzel. Çok mükemmel." Kardax'ın elleri belimden aşağı kayıyor, parmakları kalçalarımin kıvrımlarını izliyor, sonra üstümü ve eteğimi çıkarıp bir kenara atıyor. Geminin serin havası tenime değince ayak parmaklarımin kıvrılıyor ve yumuşak bir inilti çıkarıyorum.

Şişmiş kıvrımlarıma sıcak nefesini hissedene kadar arkamda diz çöktüğünü fark etmedim ve bu his karşısında nefesimi tuttum.

"Çok güzel kokuyorsun," diye inledi. "Bu benim için mi, Ivy? Sadece benim için mi?"

"Evet." Hevesle başımı sallıyorum. Beni kokladığını, tahrikimin kokusunu içine çektiğini biliyorum ve bu beni daha da tahrik ediyor.

Uyluklarımini daha da ayırır, güçlü, uzun parmaklı elleriyle tutarken, dili benim uzunluğum boyunca gezer, girişimi kışkırtır. Zevkle nefesimi keser, sırtımı kamburlaştırır ve yüksek sesle inlerim.

"Tanrılar, evet," Kardax cildime karşı homurdanıyor. "O sesi tekrar çıkar. İstedığın kadar yüksek sesle çıkabilirsin. Kimse bizi duyamaz."

Sanki beni ne kadar yüksek sesle çığlık attırabileceğini kanıtlamaya çalışır gibi, beni ciddi ciddi yalamaya başlar, dilini sertleştirip

beni sikmeye başlıyor. Büyük elleri kalçalarımı kavırıyor, beni yalarken beni açık tutuyor. Hiçbir erkek bana bu açıdan yalamamıştı ve her şey kirli ve lezzetli geliyor. Her şey yabancı ve yeni, bu da her hissi bir şekilde daha güçlü, daha yoğun hale getiriyor.

Kardax'ın dilinde boşalmam sadece birkaç dakika sürer, bacaklarım titrer ve ellerim pencerenin camından birkaç santim aşağı kayar, zevk içimi sarar. Ama tabii ki bu onun için yeterli değildir. Artık benim arka arkaya birkaç kez boşalabileceğimi bildiği için, mümkün olduğunca sık yeni rekorlar kırmama yardım etmeyi kişisel bir hedef haline getirmiş gibi görünüyor.

Beni dilinde iki kez daha orgazm ettikten sonra, arkamda ayağa kalkıyor, üst vücudunu benimkine yaslayıp, parmaklarıyla klitorisimi okşarken, ıslak kıvrımlarımın arasına penisini kaydırıyor. Nabız gibi atan penisinin girişime tekrar tekrar kayması beni çıldırıyor, vajinam doldurulmak için haykırırken içimde ihtiyaç giderek artıyor.

"Benim için boşal, Ivy. Kendini bırak," diye emrediyor, kulağımı ısırtıyor ve ben dördüncü kez parçalanıyorum.

"Oh, oh, *lanet olsun*."

Son kelime, vücudum onun dokunuşuna karşı sıçrayıp titrerken, klitorisim tüm bu uyarılmadan zonklarken, neredeyse bir homurtu gibidir. Kardax artık beni yeterince iyi okuyabiliyor ve iyileşmem için bir dakikaya ihtiyacım olduğunu biliyor, bu yüzden parmaklarını klitorisimden çekip boynuma sürtüyor ve penisini acı verici bir yavaşlıkla kıvrımlarımın arasına kaydırıyor.

"Beni istiyor musun, eşim?" diye mırıldanır birkaç uzun saniye sonra. "Daha fazlasını istiyor musun?"

"Evet," diye nefes nefese cevap veriyorum. Ve bu doğru. Maraton seanslarımızdan sonraki gün ne kadar ağrım olursa olsun, *her zaman* daha fazlasını istiyorum. Kardax söz konusu olduğunda, bu soruya cevabımın asla "hayır" olacağını sanmıyorum.

Alt karnımda tekrar sıcaklık birikmeye başlıyor ve şişmiş penisinin ucu girişime değip, zar zor içeri girerken eşime bakıyorum. "Evet, Kardax. Lütfen..."

Yüzünde memnun bir gülümseme yayılır ve bir santim daha içeri girerken bu gülümseme saf zevke dönüşür. Kalın ucu, yavaş yavaş daha derine inerken beni gerer. Vücudum onun etrafında titrer, onu sıkar ve kavrar. Beni bu kadar çok kez orgazma ulaştırdıktan sonra sert ve hızlı bir şekilde beni alacağını bekliyordum

ama o yapmıyor. Sanki içime uzun, yavaş bir şekilde girmenin tadını çıkarır gibi yavaşça ilerliyor.

Sonunda içimde bir iniltiyle sonuna kadar girdiğinde, kolunu belime doluyor.

Beni nazıkçe cama doğru iter, böylece avuç içlerim başımın üstünde kalır ve neredeyse dik dururum. Boy farkımız nedeniyle neredeyse parmak uçlarımda duruyorum ve onun dizleri bükülmüş durumda, ama arkamda onun devasa vücudunun beni cama doğru bastırmasının hissini seviyorum.

"Bu, hayal edebileceğim her şey," diye fısıldadı, kalçaları beni doldururken bana karşı sığ itmelerle hareket ediyordu. "Sevdiğim kadını kollarımda tutarken, Vox'un üzerindeki gökyüzünde, evim olan dünyaya bakarak eşimi burada sahipleniyorum."

Nefesimi keserek, kalbim hızla çarparak onun az önce söylediklerini anlıyorum. Son birkaç gün içinde bu sözleri söylemeyi defalarca düşündüm, ama birçok nedenden dolayı bunu yapmaya korkuyordum. Ondan sakladığım şeyler, ilişkimizin zorlu başlangıcı ve başlangıçta birbirimize gerçekten açılmamızı engelleyen yalanlar... Bütün bunlar, tıpkı annemle babamın gibi, mahkum bir ilişkinin reçetesi olabilirdi.

Ama sesinden, bunu içten söylediğini anlayabiliyorum. Beni seviyor. Ve kalbimin derinliklerinde ben de onu sevdiğimi biliyorum.

Geçici bir aşk değil. Bir heves değil.

Sonsuza kadar sürecektürden bir aşk.

Kardax içimden çıkıyor, beni döndürüyor ve bacaklarım beline dolanacak şekilde kaldırıyor, sonra beni pencereye yaslıyor. Kollarım içgüdüsel olarak boynuna doluyor ve o sanki evini bulmuş gibi içime giriyor, içimde en derin noktaya ulaşıyor ve sanki hiç ayrılmak istemiyormuş gibi orada hareketsiz kalıyor.

"Eğer çok erkense..." Başını eğip gözlerime bakar, başparmağıyla elmacık kemiğimi okşar. "Eğer çok hızlıysa..."

"Değil." Kafamı sallıyorum, içimde nabzını hissedince tekrar zevkle inliyorum. "Ben de seni seviyorum, Kardax. Bir süredir hissediyordum, ama korkuyordum..." Alt dudağımı ısırıyorum, ona bakıyorum. "Ailemin yaşadıklarını gördükten sonra, kalıcı bir şey ummaktan korkuyordum. Ama seninle bulduğumu biliyorum."

Yüzünde memnun ve sahiplenici bir ifade belirir ve alt dudağımı ısırarak inler. "*Rhael*. Eşim. Aşkım."

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. Bir kez söyledikten sonra, bunu tekrar tekrar söylemek istedim. "Seni çok seviyorum. Seni sevdiğim kadar başka birini sevebileceğimi hiç düşünmemiştim. Sen tanıdığım en iyi adamsın."

Beni tekrar öper ve bu sefer içime girdiğinde kendini tutmaz. İtmeleri daha hızlı ve daha sert olur, sanki az önce birbirimize söylediğimiz her şeyi bedeniyle bana göstermeye çalışır gibi, yoğun bir amaçla beni siker.

O bana o kadar sert giriyor ki, camın kırılacağından endişeleniyorum, Kardax beni yeniden tamamen kendine ait yaparken omzunu ısıriyorum. O düzensiz nefes almaya başladığında içim onun etrafında sıkışıyor, bir eliyle pencereye tutunurken kalçaları sarsılıyor.

"Boşalacağım," diye fısıldıyorum ve o başını sallayarak beni tekrar öpüyor.

"Beni bekle," diye mırıldanıyor, sesi alçak ve derin. "Çok yaklaştım. Çok yaklaştım."

Penisi içimde zonkluyor, bir kez daha içime girerken daha da kalınlaşıyor gibi görünüyor. Ve bu ikimiz için de kıvılcımı ateşlemek için yeterli. Tutmaya çalıştığım orgazm içimi parçalıyor ve Kardax benim adımı inlerken, zevkten neredeyse çılgına dönmüş gibi sesler çıkarırken, kollarımı ve bacaklarımı sıkıca Kardax'a sarıyorum.

"Ivy," diye hırıltıyla söylüyor. "Tanrılar, benim tatlı kira'm. Asla başka birini istemeyeceğim."

Dudakları boynumu bulduğunda penisi son bir kez daha atıyor ve ben zevkin artçı dalgaları içimi sararken kollarında kıvraniyorum.

Akıllara durgunluk veren seksin bulanık ardından birbirimize sarıldığımızda, onun söylediği son sözler zihnimde yankılanıyor.

Başka kimseyi istemeyeceğim.

Bu, zevkin doruğunda ağzından kaçan bir haykırıştan daha fazlasıydı. Kaderinde yazılı bir eşe sahip olmanın ne demek olduğunu en saf, en basit şekilde özetleyen sözlerdi.

Gelecekte ne tür zorluklarla karşılaşsak karşılaşalım, aşkımızın süreceğini biliyorum. O başka kimseyi istemeyecektir.

Ben de öyle.

Kardax

Droth ve Charlotte'un taç giyme töreni geldiğinde, Vox ve Voxeran sarayındaki hayat rahat bir rutine geri dönmüştü. Ivy tamamen benim odama taşınmıştı, benim eşim ve halkımızın prensesi olduğu artık herkesin malumuydu. Bizim bağımız, Terran kadınlarıyla eşleşen diğer Voxeranlar ve o kadınların kendileri tarafından büyük bir coşkuyla karşılandı.

Kardeşimin ta giyme töreninin olduğu gün uyandığımızda, Ivy yanımda kıpırdanıyor, hafifçe esniyor ve mükemmel kalçalarını benim penise sürtüyor, bu da beni inlemeye zorluyor.

Onunla yatakta ve kollarımda uyanmaya alıştığımı söyleyemem, çünkü böyle bir armağana alışabileceğimden tam olarak emin değilim. Ama her sabah ilk gördüğüm şeyin onun parlak gün batımı rengi saçları ve tatlı yüzü olmasını sabırsızlıkla bekliyorum.

Bacağını bacağıma dolayıp içine girme isteğine rağmen, ikimiz de yataktan kalkıp giyinmeye başlamadan önce, uzun ve ateşli bir öpücükle kendimi tatmin ediyorum.

Tren için hazırlanırken ona bir göz atıyorum, etkinlikte giyeceği işlemeli elbisenin önünü bağlamasını izliyorum. Çöl bitkilerinin soluk yeşil rengine, hafif bir kumaştan yapılmış, kolları açık, yanları yüksek yırtmaçlı elbise ona çok yakışıyor. Önden bağlanan elbisenin önü, altın iplikle işlenmiş yanları ile dekoltesini biraz gösteriyor. Birkaç gün önce ona hediye ettiğim, çöl rengi mücevherlerle süslenmiş altın dövme madalyonlardan oluşan bir kemer beline takılı. Bu, annemin eskiden taktığı bir parça ve şimdi Ivy'nin takması çok uygun geliyor.

Saçları yüzünün etrafında ateş gibi dökölüyor ve ellerimi saçlarına daldırmak için can atıyorum.

"Böyle bırakmalısın," diyorum ona, odayı geçip kalçalarını tutup kendime çekiyorum. "Açık saçlarını seviyorum."

"Öyle mi?" Eşim bana gülümsüyor. "Peki, bunu dikkate alacağım."

Çenesine birkaç öpücük kondurmaya dayanamıyorum ve o da kollarımda titreyerek karşılık veriyor. Sonunda onu bıraktığımda, geri adım atıyor ve ciddi bir ifadeyle yüzüme bakıyor.

"Seninle gurur duyuyorum," diyor, gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyor. "Bugün senin yanında olmaktan ve Vox'u evim yapmaktan çok mutluyum."

"*Burası* artık senin evin. Voxerlar senin halkın ve onlar da seni benim kadar seviyorlar."

"Teşekkürler, Kardax." Ivy derin bir nefes alır, bakışları benimkileri arar. "Biliyor musun, şimdiye kadar beklediğimden çok daha fazla evren gördüm," der bana sessizce. "Yeni gezegenler, yeni insanlar. Hayal ettiğimden çok daha fazlası. Ve yine de, tam olarak olmak istediğim yer burası. Başka hiçbir yer değil."

Başımı eğip sözlerini bir öpücükle mühürlerken kalbim göğsümde kabarıyor. Sabah yemeğimizden kalma tatlılık dudaklarında hâlâ duruyor ve bu beni onu yutmak istememe neden oluyor. Onu yatağıma atıp hemen sahiplenmek için can atıyorum ama zamanımız olmadığını biliyorum. Dışarıda toplanan kalabalığın sesini şimdiden duyabiliyorum.

"Resepsiyondan önce buraya geri dönmeliyiz," diyor Ivy boğuk bir sesle. "İstersen senin için dizlerimin üzerine çökebilirim. Yatakta beni aldığın gibi ağzımı da almana izin veririm, sonra tekrar hazır olduğunda üstüne çıkıp, içimdeki o mükemmel noktaya ulaşana kadar seni sürerim."

Onun müstehcen sözleri beni başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar tahrik ediyor. Kemerimin altında penisim şişiyor, ona *neden bekleyelim ki diye* sormak için ağır ve acı veren bir dürtüyle zonkluyor.

Ama bu sabah yapmam gereken bir görevim var, onun da öyle.

"Bu alaycılığın bedelini sonra ödeyeceksin," diyorum ona alaycı bir tehditle, pişmanlıkla onu bırakırken.

"Bunu bir söz olarak kabul ediyorum." Bana sırtarak kaşlarını kaldırıyor ve ben odalarımızı terk etmeden önce ereksiyonumun geçmesini dileyerek kendimi düzeltirken inliyorum.

Tören öncesinde halledilmesi gereken birkaç son dakika işi var ve günün ilk kısmı çabucak geçiyor. Sarayda çalışırken bile, yeni kralın taç giyme törenini izlemek için toplanan insanların seslerinin dışarıda gittikçe yükseldiğini duyabiliyorum.

Tören, kardeşim ve eşi için umduğum her şeydi.

Ivy planlamanın büyük bir kısmında rol aldı ve tören, hayal ettiğim kadar büyük ve görkemliydi — Drokar için yapılan aceleci taç giyme törenine hiç benzemiyordu.

Bu, anne babamın taç giyme törenini hatırlatıyor ve Droth ile Charlotte'un kürsüye çıkmasını izlerken gururla doluyorum.

Kalabalık çok büyük, devasa meydanı doldurmuş ve kenarlarından taşarak şehre yayılmış, bu manzara da beni mutlu ediyor. Etrafıma bakarken insanların gülümsediğini görmekten memnunum, bu kadar çok kişinin Vox'un yeni başlangıcını kutlamak için buraya gelmiş olmasından dolayı minnettarım.

Droth'un dönüşüne kadar Drokar'ın hükümdarlığı sırasında işlerin ne kadar kötüye gittiğini fark etmemiştim. İlk isyanın ardından, kendimi en iyisini yapmaya, kardeşim babamızı öldürdüğüne inanmanın acısıyla yaşarken her günü zorla geçirmeye adadım. Başarılı olabileceğim bir hayat umudunu bıraktım ve sadece idare etmeye razı oldum.

Ama şimdi tüm Vox yeniden gelişebilir.

Her zamanki gibi bakışlarım Ivy'ye kayıyor. O, Droth ve Charlotte'un kral ve kraliçe olarak yeni rollerini resmen kabul etmelerini izlerken, törenin büyüüne kapılmış görünüyor. Charlotte'un karnı şişmiş ve yuvarlaklaşmış, ama bu onu daha az asil göstermiyor. Çenesi dik, gözleri kararlılık ve gururla parlıyor.

Savaşın sonra, hepimiz sarayda bir araya geldiğimizde fark ettiğim ilk şeylerden biri, Terran kadınlarının çoğunun zaten hamile olduğuydu. Bir tanesi bebeğini çoktan doğurmuştu, ancak o çocuk tamamen Terran'dı, eski sahte eşinin ürünüydü. Axen, bebeği kendi çocuğu gibi seveceğine ve büyüteceğine söz vermişti ve burada buna itiraz edecek kimse yoktu. Bebek, bu gezegendeki diğer çocuklar gibi sevilen bir Voxeran olarak büyüyecek.

Ivy'ye bakarken tek düşünebildiğim, onun bizim çocuğumuzla hamile kalmasını, birlikte yaratacağımız güzel Voxeran ve Terran bebeği görmeyi sabırsızlıkla beklediğim.

O bana, bir zamanlar umudunu kaybettiğim bir gelecek verdi.

Droth kral ilan edilip tören sona erdiğinde, kutlama için saraya götürüldük.

Ivy'nin daha önce bana fısıldadığı gibi odalarımıza gizlice dönmemiz mümkün değil, ama onun yerine onu kollarıma alıyorum, sırtı göğsüme yaslanmış, ellerim hafifçe karnına dokunuyor. Güneş ışığı, yiyecek, içecek ve neşeyle dolu odaya bakarken çenemi onun başına dayıyorum.

"Güzel bir gündü," diye memnuniyetle mırıldanır ve bana yaslanarak içimde sahiplenici bir tatmin duygusu uyandırır.

"Öyleydi," diye onaylıyorum. "Ve daha nice güzel günler olacak."

Epilog

Taç giyme töreninden sonraki ^{haftalarda}, hayatımda hiç olmadığım kadar mutlu ve memnun hissediyorum.

İsyan yok. Mağarada yaşamak yok. Gizlice dolaşmak yok. Yalan söylemek, sır saklamak ve her şeyi mahvedip mahvetmediğimi merak etmek yok.

Hayat... *kolay*. Ve bu, uzun zamandır söyleyemediğim bir şey.

Özellikle böyle öğleden sonralarını seviyorum, Kardax ile şehirde dolaşıp her gezimizde şehri daha fazla keşfedip daha fazla şey öğreniyoruz. Her zaman yaptığı gibi, şehrin ana bölümünde saray için çeşitli görevleri yerine getiriyor, Voxeran halkıyla etkileşim kuruyor ve her şeyin sorunsuz yürüdüğünden ve aralarında barış ve memnuniyet olduğundan emin oluyor.

Sadece ben değil, benimle birlikte buraya gelen diğer insan kadınlar da iyi uyum sağladılar.

Eşsiz olanlara, şehirde yaşamak isteyecekleri bir yer bulana kadar şimdilik sarayda odalar verildi ve eşli olanlar, nihayet burada olmaktan ve gerçek bir yuvaya kavuşmaktan mutlu olarak, savaşçı eşlerinin yanında mutlu bir şekilde yerleşiyorlar.

Nuthora artık uzak bir anı, neredeyse bir rüya gibi geliyor. Bir bakıma, oraya zorunlu iniş yapmamız şanslıydı, çünkü bu sayede Voxerans'larla tanışıp onlarla birlikte kaçabildik. Aksi takdirde geleceğimiz çok farklı olurdu, ancak hiçbirimizin bizi kaçıranların bizim için yaptıkları planlara itiraz etmeden boyun eğeceğini sanmıyorum. Nuthora'da geçici de olsa bir yuva kurduk.

Ama bu gezegenin verdiği gibi *gerçek* bir ev hissi vermedi. Burada kendim, tüm Voxeranlar ve arkadaşım olan diğer kadınlar için bir gelecek görebiliyorum.

Yeni gezegenim hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye açım ve saatlerce Voxeran yaşamını ve kültürünü özümsemeye çalıştım, Kardax'a giyim tarzlarından hayvan türlerine, yemeklerden

. Hiçbir zaman iyi bir aşçı olmadım, ama Hareesa bana Kardax'ın en sevdiği yemekleri yapmama yardım edeceğine ve benim de Dünya'dan en sevdiğim birkaç yemeği taklit etmemi sağlayacağına söz verdi.

"Bugün ne yapalım, kira?" Kardax, bugün şehre yaptığımız yolculukta tamamlaması gereken tüm resmi görevleri bitirdikten sonra soruyor.

"Hmm." Dudaklarımı büzerek düşünürüm. "Markete gidelim. Senin en sevdiğin şeylerden birkaçını daha denemek istiyorum."

"Tamam."

Asicar'dan pazar bölgesine doğru ilerlerken, saraydan bir ulak aniden bize doğru koşarak gelir, sanki buraya kadar koşmuş gibi nefes nefese kalmıştır.

"Prens Kardax! Prenses Ivy!"

Yaklaşır yaklaşmaz bize seslenir ve ben, ismimin başına eklenen unvanı duyunca hala şaşkın bir halde dururum.

"Kraliçe doğum sancıları başladı," diye nefes nefese bildirir, önümüzde durur ve eşimle birbirimize bakarız.

"Hemen gidiyoruz," dedi Kardax, elimi tutarak. "Teşekkürler."

Haberci saygıyla başını eğip selamladıktan sonra, geldiği yöne doğru dönüp geri gitti. Kardax ve ben hemen arkasından hızlı adımlarla yürüdük. Yanımdaki adamdan da benim hissettiğim heyecanın aynısını hissedebiliyordum. Yakında yeni bir prens ya da prenses doğacak, sarayı kahkaha ve neşeyle dolduracak yeni bir bebek.

Diğer kadınların birçoğu, destek olmak için tıbbi kanadın odasının dışında toplanmış durumda. Felicity, Gemma, Demi ve Willow, Kardax ile birlikte geldiğimde bana endişeli ve mutlu bakışlar atıyorlar. Axen de orada, Elizabeth'in yeni doğan erkek bebeğini kocaman kollarıyla kucaklıyor.

Odaya göz attığımda, Elizabeth'in yatak başında Voxeran sağlık teknisyenlerine yardım ettiğini görüyorum. Axen'in teşvikiyle burada tıbbi kanatta çok çabuk bir yer buldu ve Charlotte'un bu doğumda doktor arkadaşının yanında olmasından memnun olacağını biliyorum.

Droth, yatağın diğer tarafında, eşinin kasılmaları onu sardığında onu sakinleştiriyor. Saçlarını yüzünden geriye doğru tararken, derin sesiyle onunla konuşurken yüzündeki hayranlık açıkça görülüyor.

Kasılmaların aralıkları kısalırken, sağlık teknisyenlerinden biri kapıyı kapatmaya geliyor ve dışarıda toplanan herkes küçük oturma alanına yerleşip bebeğin doğduğunu duymayı bekliyor.

Kardax yanımda duruyor, elleri sürekli sırtımda, belimde ya da benim ellerimi tutuyor ve beklerken onun gerginliğini hissedebiliyorum. Kendi çocuğunu ne kadar istediğini biliyorum ve gelecekte sıra bana geldiğinde bunu yaşayacağımı ve benim de bunu ne kadar istediğimi düşünmeden edemiyorum.

Charlotte'un doğumu sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor, ama sonunda bebeğin ilk ağlamalarını ve Charlotte ile Droth'un yeni bebekleriyle tanışırken attıkları heyecanlı çığlıkları duyuyoruz.

Kardax ve ben, onlara iyi dileklerimizi sunmak için odaya ilk girenleriz. Kardax, Charlotte'un kollarındaki minik bebeğe bakarken kardeşine geniş bir gülümsemeyle bakar. Bebek, küçük insansı özelliklere ve mavi ten rengine sahiptir, geniş gözleri ve dudakları annesi gibi minik bir yay şeklindedir.

"Bir prens," diye mırıldanır Droth, sesi duygu dolu, ve Kardax kardeşini kucaklar.

"Babamız sizinle gurur duyardı," diyor sessizce. "Ve bir oğlun olduğunu öğrenince çok sevinirdi."

"İkiniz için çok mutluyum. Aslında, *üçünüz* için," diyorum Charlotte'a, eğilip küçüğe bakarken, yeni kraliçe gözlerinde sevinç gözyaşlarıyla bana gülümsüyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldar. "Her şey için." Sonra güler. "Bebeğimi bir mağarada doğurmak zorunda kalmadığım için çok mutluyum. Tabii ki, Elizabeth her zaman benden daha fazla övünme hakkına sahip olacak, çünkü o bir mağarada doğum yaptı ve bunu başarıyla atlattı. Ama bunu hak etti."

Axen ile birlikte kapının yanına geçen Elizabeth, kucağındaki bebeği düzeltirken bize bakıyor. "Tabii ki hak ettim."

Onların rahat şakalaşmalarına gülmeden edemiyorum. Ve Charlotte kesinlikle haklı. Bana kalırsa, Elizabeth altın madalya almalı ve sonsuza kadar övünme hakkına sahip olmalı.

Kısa bir süre sonra oradan ayrıldık ve diğer Voxeranlar ile eşlerinin içeri girip yeni doğan prensi selamlamasına ve ebeveynleri tebrik etmesine izin verdik. Kardax ile el ele koridorda yürürken ona baktım ve yanaklarım ağrıyana kadar dudaklarımı gülümsemeye zorladım.

"İnanılmaz, değil mi?" diye soruyorum. "Bildiğimiz kadarıyla, bu tüm evrende ilk insan ve Voxerlı bebek. Ve o kadar mükemmel ki. İkisini de mükemmel bir şekilde birleştirmiş. İkisi de çok mutlu görünüyordu. Benim de öyle olmamı sabırsızlıkla bekliyorum," diye ekliyorum yumuşak bir sesle.

Kardax o kadar ani durur ki, onun artık yürümediğini fark etmeden birkaç adım ötesine geçiyorum. Geri dönüp ona baktığımda, gözlerinde şiddetli, neredeyse vahşi bir açlık ile bana bakıyor.

Sonra bana doğru büyük adımlarla yürüdü, beni kollarına çekti ve deli gibi öptü. Kaslı kolu belime dolandı, beni ona o kadar sıkı bastırdı ki neredeyse ayaklarım yerden kesildi. Dudaklarından derin bir inilti dökülürken, karnıma değen penisinin sıcaklığını, ateşli ve talepkar olduğunu hissedebiliyordum.

Öpüşmeyi bırakırsa ölecekmiş gibi öpmeye devam ederken, en yakın kapıyı arar ve hangi oda olduğunu görmeye bile tenezzül etmeden kapıyı açar. Neyse ki, boş bir misafir odasıdır, böylece kimsenin alanına girerek rahatsızlık vermiyoruz. Beni içeri çeker, kapı kapanır kapanmaz beni kapıya doğru iter ve parmaklarını saçlarıma geçirerek başımı eğip öpücüğümüzü derinleştirir.

Aramızda yanan ateş hiç sönmüyor gibi, arka planda için için yanarak açık bir aleve dönüşene kadar. Onun bana olan bariz ihtiyacı beni çoktan tahrik etmiş durumda ve Kardax uyluklarımı kavrayıp bacaklarımı beline doladığında ve peştamalını kenara ittiğinde, ıslanmış ve ona hazır hale gelmişim. Tek bir sert hamlede içime giriyor, dudakları benimkilerden hiç ayrılmadan tekrar tekrar içime dalıyor. Kalın penisi beni tamamen doldururken, ben inleyip kollarına sarılıyorum, zevk tenimin her santimini kaplıyor.

Penisinin tabanındaki düğüm klitorisime çarpıyor ve Kardax her itişin sonunda kalçalarını döndürüyor, bana daha da fazla arzuladığım hissi veriyor.

Artık vücudumu okumakta ve ihtiyacım olanı bana vermekte o kadar iyi ki, boşalmam sadece birkaç saniye sürüyor.

"Kardax!" Yarı çığlık yarı fısıltıyla adını söylüyorum, ağzım açık kalıyor. Başım geriye doğru eğiliyor ve o da bu fırsatı değerlendirerek boynumun yumuşak etini emiyor, hafifçe uzamış köpek dişlerini oradaki hassas cildin üzerinde gezdiriyor.

Ben onu sıkıca kavrarken, penisi sert, hızlı ve sahiplenici darbelerle içime girmeye devam ediyor. Orgazmımın şiddetiyle titrerken tırnaklarım kaslı omuzlarına batıyor, çaresiz inlemelerim yoldan geçen herkesin duyabileceği kadar yüksek.

Ancak Kardax bunu umursamıyor gibi görünüyor. Seslerimi bastırmaya ya da sessiz olmamı söylemeye çalışmıyor. Bunun yerine, kendi sesini çıkarıyor

derinden inleyerek titriyor. "Ivy! Oh, slanch..."

Penisi içimde şişiyor, sıcak ve sert bir şekilde bir kez daha ileri doğru hamle yapıyor. Onun boşalmasının selini hissediyorum ve bu, ilk orgazmın hemen ardından bir orgazm daha tetikliyor.

Kalbim hızla atıyor, göğüs kafesime ısrarla çarpıyor ve seksimiz ateşli ve acil olmasına rağmen, sadece birkaç dakika sürmesine rağmen, cildimi kaplayan ince bir ter tabakası hissedebiliyorum.

"Vay canına," diyorum, Kardax'ın uzun siyah saçlarını parmaklarımla okşarken tavana bakarak. "Bu da nereden çıktı? Şikayet ettiğimden değil. Çok ateşliydi."

Boğazından bir ses çıkarır, dilini çenemin çizgisi boyunca gezdirir ve sonra dudakları kulağıma ulaşır. "Dışarıda söylediğin şey mi? Çocuk sahibi olmayı sabırsızlıkla beklediğini mi? Tanrılar adına, kira'm. Beni çıldırttın."

Gözlerim büyüdü. "Beni hamile hayal etmek seni bu kadar heyecanlandırdı mı?"

"Evet." Sesi, kalıcı bir arzu ile doluydu. "Bunu söylediğin anda, zihnime bir görüntü geldi. Sen, karnın bizim çocuğumuzla şişmiş. Ellerimi karnının üzerinde gezdirdiğimi, şişkinliğini öptüğümü hayal ettim..."

İnleyerek sözünü keser ve hala içimde gömülü olduğu yerde tekrar sertleşmeye başladığını hissedebilirim. Dudaklarımı sıkıştırır, klitorisim zonklarken ve arzu damarlarımda içinde yükselirken bile gülmemi bastırıyorum.

"Sadece konuşarak kendini tekrar tahrik ettin, değil mi?" diye alay ediyorum.

Kardax hafifçe homurdanır, kalçalarını benimkilere doğru iterek. "Öyle olsa ne olur?"

Gülüyorum, içimde yükselen baş döndürücü bir sevinç, uyarılmamla karışıyor. "Dediğim gibi, şikayetçi değilim."

"İyi."

Dudaklarını dudaklarıma bulur, beni öper, sonra biraz geri çekilir ve tekrar içeri girer, beni yeniden ele geçirir. Parmak uçlarımla omurgasındaki düğümleri okşarım, baştan ayağa beni dolduran inanılmaz hislere kendimi bırakırım.

Gülmek çok iyi geliyor. Boş odalarda seks yapmak, partnerimi kızdırmak ve hayatı karmaşık ve eğlenceli hale getiren her şeyi yapmak.

Her ikimiz de ayrı ayrı ve birlikte çok şey yaşadık. Bir zamanlar ilişkimizin devam edeceğinden emin değildim, bizimkinin de işe yaramayan nadir bağlardan biri olacağından endişeleniyordum. Ama tüm zorluklara rağmen, birbirimize geri döndük.

Ve bu ana gelmek için ateşten geçmek zorunda kalsak da, bu her şeyi daha da tatlı hale getiriyor.

Çünkü mutlu sonumuzu *hak* ettik.

Okuduğunuz için teşekkürler! Bu, *Voxeran Fated Mates* serisinin son kitabı, ama daha fazla seksi uzaylı ve uzayda heyecan verici maceralar istiyorsanız, *Fated Mates of the Kalixian Warriors* serisinin ilk kitabı olan [Claimed'ı](#)

Warriors serisinin ilk kitabı olan Claimed'e göz atın.

Ayrıca Ivy ve Kardax'ın geleceğine bir bakış sunan seksi ve tatlı bir bonus sahne yazdım! Bonus sahnenin ÜCRETSİZ kopyasını almak için [buraya](#) tıklayın veya bu bağlantıyı tarayıcınıza kopyalayıp yapıştırın:

<https://BookHip.com/SVBTVAB>

Bu kitabı Facebook grubumda diğer okuyucularla tartışın:

<https://www.facebook.com/groups/presleyhall/>

En son çıkan kitaplarımdan haberdar olmak için [haber bültenime kaydolun!](#)

Presley Hall'un diğerk kitapları

Kalixian Savaşçıları Serisi'nin Kader Eşleri

- [Claimed - Kitap 1](#)
- [Stolen - Kitap 2](#)
- [Rescued - Kitap 3](#)
- [Bağlı - Kitap 4](#)
- [Kırık - Kitap 5](#)
- [Tüketilmiş - Kitap 6](#)
- [Hasarlı - Kitap 7](#)
- [Baştan Çıkarılmış - Kitap 8](#)
- [Evcilleştirilmiş - Kitap 9](#)
- [Takip Edilen - Kitap 10](#)
- [Possessed - Kitap 11](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

Voxeran Kader Eşleri Serisi

- [Onun Uzaylı Prensi - Kitap 1](#)
- [Onun Uzaylı Kurtarıcısı -](#)
[Kitap 2 Onun Uzaylı](#)
- [Canavarı - Kitap 3 Onun](#)
- [Uzaylı Savaşçısı - Kitap 4](#)
- [Onun Uzaylı Haydutu - Kitap](#)
[5 Onun Uzaylı Koruyucusu -](#)
- [Kitap 6 Onun Uzaylı Asi -](#)
[Kitap 7 Onun Uzaylı](#)
- [Düşmanı - Kitap 8](#)

NOT: Bu serideki her kitap ayrı ayrı okunabilir, ancak en fazla keyif almak için seriyi sırayla okumanız önerilir.

İçindekiler

Başlık	
Sayfası	
Telif	
Hakkı	
İçindekiler	
İletişim	
1. Ivy.	
2. Kardax	
3. Ivy.	
4. Ivy.	
5. Kardax	
6. Ivy.	
7. Kardax	
8. Ivy.	
9. Kardax	
10. Ivy.	
11. Ivy.	
12. Kardax	
13. Ivy.	
14. Kardax	
15. Ivy.	
16. Ivy.	
17. Kardax	
18. Ivy.	
19. Kardax	
20. Ivy.	
21. Kardax	
22. Ivy.	
23. Kardax	
24. Ivy.	
25. Kardax	
26. Ivy.	
27. Kardax	
28. Ivy.	
29. Kardax	
Epilog	

Presley Hall'un diğer eserleri

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

